PĒDĒJO DIENU SVĒTO JĒZUS KRISTUS BAZNĪCA • 2019. GADA OKTOBRIS

Liahona

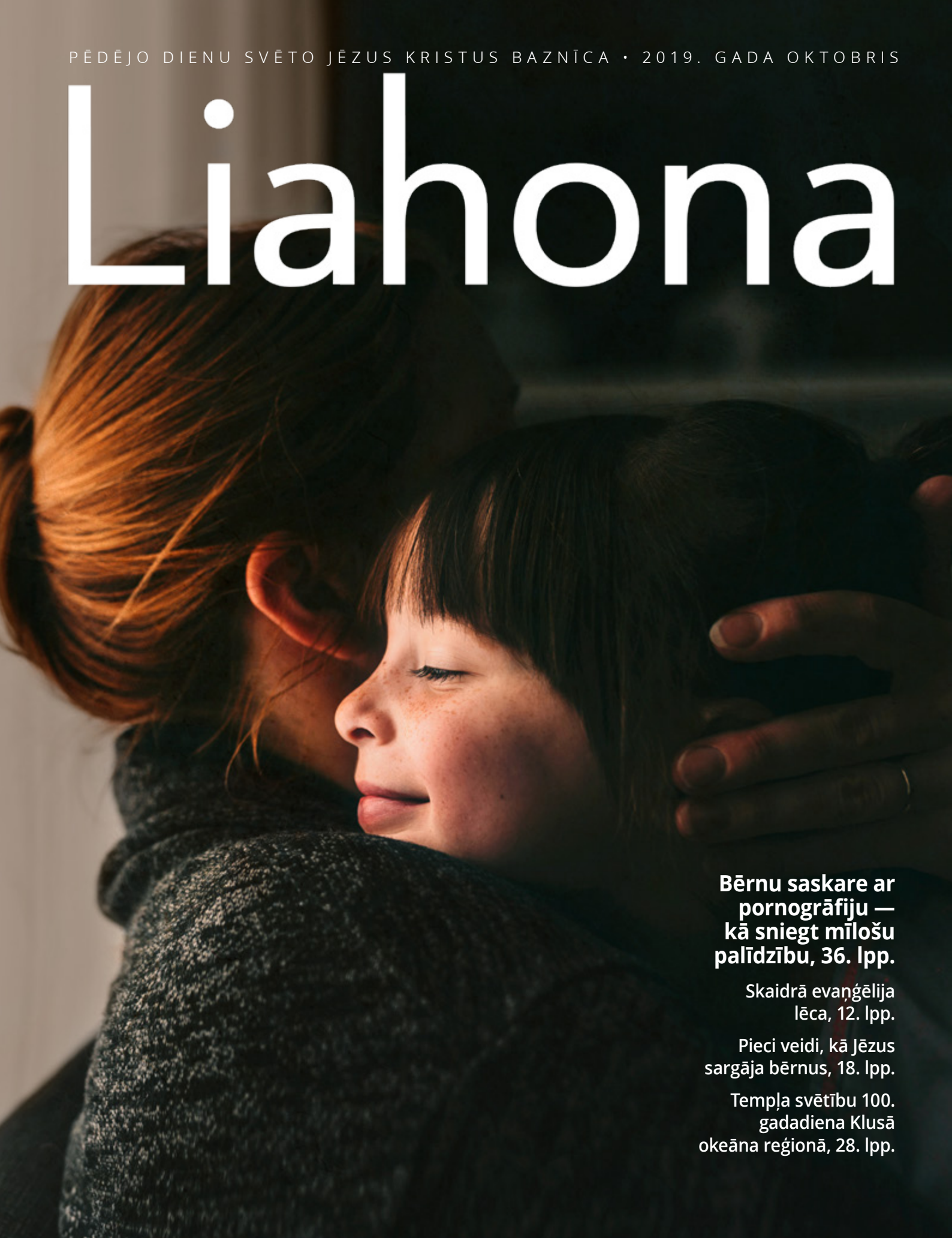

Bērnu saskare ar pornogrāfiju — kā sniegt mīlošu palīdzību, 36. lpp.

Skaidrā evaņģēlija lēca, 12. lpp.

Pieci veidi, kā Jēzus sargāja bērnus, 18. lpp.

Tempļa svētību 100. gadadiena Klusā okeāna reģionā, 28. lpp.

BAZNĪCA
IR ARĪ
ŠEIT

Antananarivu
Madagask

arā

FOTOGRĀFIJA NO GETTY IMAGES

Te būs daži fakti par Madagaskaru un Baznīcu:

18 — Vietējo cilšu skaits uz salas

Malgašu kultūru visvairāk ir iespaidojusi polinēziešu, arābu, Āzijas tautu, afrikāņu un francūžu kultūra — **5**

26 — Madagaskaras iedzīvotāju skaits miljonos

Oficiālās valodas: malgašu un franču — **2**

12 000 — Baznīcas locekļu skaits

40 — Draudžu skaits

1986 Bordo pilsētā, Francijā, tiek kristīts pirmais malgašu Baznīcas loceklis

1990 Kristīti un konfirmēti pieci cilvēki

1998 Izveidota pirmā misija

2000 Izveidots pirmais stabs

Jēzus mīl mūsu bērnus

Es veltu daudz laika pārdomām par bērniem. Es mīlu bērnus no sava ģimenes un draugu loka. Turklāt, strādājot ar Baznīcas žurnāliem, es veidoju un rediģēju lappusītes bērniem no visas pasaules. Taču pirms pāris gadiem es atskārtu, ka nekad neesmu studējusi to, kas par bērniem tiek mācīts Svētajos Rakstos. Tā nu es nolēmu izlasīt Jauno Derību un Mormona Grāmatu, pievēršot īpašu uzmanību tam, ko es varētu mācīties par šo īpašo cilvēku grupu.

Šis uzdevums izmainīja manu dzīvi! Starp daudzām, manis atklātām mācībām visvērtīgākā bija padziļinātā izpratne par to, cik ļoti Jēzum rūp bērni. Viņš atkārtoti kalpoja bērniem kā īpašai cilvēku grupai, kas tiek izcelta citu vidū. Kā mēs varam sekot Viņa piemēram?

Savā rakstā, kas ir publicēts 18. lappusē, es dalos dažās mācībās, ko esmu uzgājusi caur savu Svēto Rakstu studiju pieredzi, apvienojot tās ar vairāku ekspertu idejām un atziņām vardarbības novēršanas jomā.

Bērni ir tik vērtīgi! Es ceru, ka mēs spēsim kopīgi strādāt pie tā, lai pasargātu un spēcinātu viņus, izturoties pret viņiem tā, kā to darītu Jēzus!

Ar mīlestību,

Marisa Vidisone

Evaņģēlijā balstīta skatījuma svētības
Elders Gerijs E. Stīvensons
12

Laijes Havaju templis — pulcināšana gadsimta garumā
Klintons D. un Andžela R. Kristenseni
28

Ir vai ir bijis — tāds ir jautājums
Elders Džonijs L. Kohs
24

Vēršanās pret pornogrāfiju: sargāšana, runāšana un dziedināšana
Džoja D. Džounsa
36

Saturs

5 **Bērnu pasargāšana no pornogrāfijas**

6 **Ticības portreti**
Vilsons Dipaula no Sanhosē Urugvajā
Pēc negadījuma ar motociklu, kļūstot par invalīdu un drīz pēc tam zaudējot savu sievu, Vilsons nezināja, ko iesākt. Taču evaņģēlijs nodrošināja risinājumu.

8 **Kalpošanas principi**
Vai jūs neesat palaiduši garām šo būtisko daļu no kalpošanas norīkojumos?
Mums vajadzētu ne vien „[raudāt] ar tiem, kas raud", bet arī „[priecāties] ar priecīgajiem". Te būs četri veidi, kā to paveikt.

12 **Evaņģēlijā balstīta skatījuma svētības**
Elders Gerijs E. Stīvensons
Saglabājot garīgo līdzsvaru, mēs iegūsim skaidrāku, evaņģēlijā balstītu skatījumu.

18 **Bērnu pasargāšana**
Merisa Vidisone
Jēzus Kristus mīlēja un sargāja bērnus. Kā jūs varētu sekot Viņa piemēram?

24 **Ir vai ir bijis — tāds ir jautājums**
Elders Džonijs L. Kohs
Mums nav grūti citus nosodīt, taču mums ir jābūt piesardzīgiem, pieņemot taisnīgus spriedumus un lūkojoties uz citiem tā, kā tos redz Dievs.

28 **Laijes Havaju templis — pulcināšana gadsimta garumā**
Klintons D. un Andžela R. Kristenseni
Pateicoties Havaju templim, svētajiem no visa Klusā okeāna reģiona jau 100 gadu garumā ir bijusi iespēja saņemt tempļa svētības.

32 **Pēdējo dienu svēto balsis**
Divas māsas tika pamudinātas uz kalpošanu; misionāru vēstījums mainīja cilvēku dzīvi; bīskaps izlēma, ko darīt ar savu piemaksu; kāda vēstule palīdzēja atjaunot sagrautās attiecības.

36 **Vēršanās pret pornogrāfiju: sargāšana, runāšana un dziedināšana**
Džoja D. Džounsa
Lai gan bērni var saskarties ar pornogrāfiju un tā var tos iespaidot, jūsu mīlestība var palīdzēt tiem atturēties no tās kaitīgās ietekmes un pārvarēt to.

Ātrskats

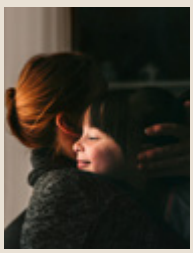

Uz vāka:
Fotogrāfija no Getty Images ilustrēšanas nolūkam, pozē modeļi

Sadaļas

Jaunajiem pieaugušajiem

42

Šomēnes tiek iztirzāti šādi jautājumi: **ko darīt**, **ejot uz randiņiem ar kādu, kam ir problēmas ar pornogrāfiju**, un publicēti **cerību iedvesoši stāsti**, ar kuriem dalās tie, kuri ir saskārušies ar savu randiņu partneru atkarību no pornogrāfijas.

Jauniešiem

50

Ko tas nozīmē — būt par **īstu draugu**; kā jaunietim **dalīties evaņģēlijā** un kā atcerēties par to, kas ir mūsu Baznīcas vadošais stūrakmens.

Bērniem

Draugs

Uzziniet, **kā mīlēt citus** tā, kā to dara Jēzus. Kad Prodijs ir nobijies, viņam palīdz lūgšana. Florence kļūst par medmāsu. Jūs varat **sagatavoties tempļa apmeklējumam**.

GALVENIE RAKSTI TIKAI DIGITĀLĀ FORMĀTĀ

Es biju cīnījies, lai pārvarētu atkarību no pornogrāfijas. Kālab lai viņš to nedarītu?

Autore anonīma

Kāda pieaugusi jauniete no Gvatemalas dalās savā pieredzē par paļaušanos uz To Kungu grūta lēmuma pieņemšanā.

Kā es iemācījos atbilstoši izturēties, kad kāds atzīst, ka viņam ir problēmas ar pornogrāfiju

Autore anonīma

Lai gan, uzzinot par kāda atkarību no pornogrāfijas, mums var rasties visdažādākās izjūtas, šī pieaugusī jauniete paļāvās uz Glābēju, lai saprastu, kā attiekties pret to ar mīlestību.

Virzīšanās uz priekšu — pēc tam, kad es uzzināju, ka manam līgavainim ir atkarība no pornogrāfijas

Autore anonīma

Kāda pieaugusī jauniete no Taiti dalās savās atziņās par to, kā pornogrāfija ir iespaidojusi viņas attiecības.

VAIRĀK INFORMĀCIJAS

Evaņģēlija bibliotēkas lietotnē un vietnē liahona.ChurchofJesusChrist.org jūs varat:

- uzmeklēt jaunāko izdevumu.
- uzmeklēt rakstus, kas ir publicēti tikai digitālā formātā.
- pārskatīt iepriekšējos izdevumus.
- iesūtīt savus stāstus un atsauksmes.
- noformēt abonementu sev vai dāvināšanai citiem.
- pilnveidot savas studijas, izmantojot digitālos rīkus.
- dalīties iecienītākajos rakstos un video materiālos.
- lejupielādēt vai drukāt rakstus.

SAZINIETIES AR MUMS

Sūtiet savus jautājumus un atsauksmes e-pastā uz liahona@ChurchofJesusChrist.org.

Iesūtiet savus stāstus, kas stiprinās citu ticību, izmantojot vietni liahona.ChurchofJesusChrist.org vai pa pastu:
Liahona, flr. 23
50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

ROKU FOTOGRĀFIJA, UNSPLASH, BRAIJENA TOZOURA; BULTAS FOTOGRĀFIJA NO GETTY IMAGES, RAIJENS EDUARDS BENAIDEYE EM

2019. GADA OKTOBRIS, 21. SĒJUMS, 2. NUMURS LIAHONA 18610 153

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas starptautiskais žurnāls

Augstākais prezidijs: Rasels M. Nelsons, Dalins H. Oukss, Henrijs B. Airings

Divpadsmit apustuļu kvorums: M. Rasels Balards, Džefrijs R. Holands, Dīters F. Uhtdorfs, Deivids A. Bednārs, Kventins L. Kuks, D. Tods Kristofersons, Nīls L. Andersens, Ronalds A. Rasbands, Gerijs E. Stīvensons, Deils G. Renlands, Gerits V. Gongs, Ulisess Soaress

Redaktors: Rendijs D. Fanks

Konsultanti: Bekija Kreivena, Kristina B. Franko, Šerona Jūbenka, Valters F. Gonzaless, Lerijs S. Kečers, Adrians Očoa, Verns P. Stenfils

Izpilddirektors: Ričards I. Hītons

Baznīcas žurnālu direktors: Alans R. Loiborgs

Biznesa menedžeris: Gārfs Kenons

Galvenais redaktors: Adams C. Olsons

Atbildīgā redaktora palīgi: Raiens Kārs

Publikāciju asistente: Kamilla Kastriljone

Rakstu un redakcijas grupa: Deivids Diksons, Deivids A. Edvards, Metjū D. Flitons, Garets H. Gārfs, Jons Raijens Džensens, Šarlote Larkabala, Maikls R. Moriss, Ēriks B. Mērdoks, Džošua Dž. Pērkija, Jans Pinborouvs, Ričards M. Romnijs, Mindija Selū, Lorija Fullere Sosa, Čakela Vordleiga, Marisa Vidisona

Galvenais mākslinieciskais vadītājs: Dž. Skots Nudsens

Mākslinieciskais vadītājs: Teds R. Pītersons

Dizaina grupa: Anete Endrjūsa, Feija P. Endrusa, Mendija Bentlija, C. Kimbala Būta, Tomass Čailds, Džošua Deniss, Deivids Grīns, Kolīna Hinklija, Ēriks P. Džonsens, Sjūzana Lofgena, Skots M. Mūvijs, Emīlija Čieko Remingtone, Marks V. Robisons, K. Nikola Valkenhorsts

Intelektuālā īpašuma koordinatore: Kolete Nebekere Aune

Ražošanas daļas vadītāja: Džeina Anna Pītersa

Producēšanas grupa: Aira Glens Adeirs, Džūlija Bardeta, Tomass G. Kronins, Braijens V. Džidži, Džinija Dž. Nilsone, Marisa M. Smita

Atbildīgais par pirmsdrukas sagatavošanas darbiem: Džošua Deniss, Amons Heriss

Iespieddarbu vadītājs: Stīvens T. Luiss

Izplatīšanas vadītājs: Nelsons Gonzaless

Par pasūtīšanu un cenām ārpus Savienotajām Valstīm un Kanādas sazinieties ar vietējo Baznīcas materiālu sadales centru vai jūsu bīskapijas vai draudzes vadītāju.

Manuskriptus un jautājumus sūtiet uz adresi: *Liahona,* Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vai pa e-pastu: liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormona Grāmatas termins, kas nozīmē „kompass" vai „rādītājs") tiek izdota albāņu, armēņu, bislama, bulgāru, kambodžiešu, sebuāņu, ķīniešu, horvātu, čehu, dāņu, holandiešu, angļu, igauņu, fidžiešu, somu, franču, vācu, grieķu, hindi, ungāru, islandiešu, indonēziešu, itāļu, japāņu, kiribati, korejiešu, latviešu, lietuviešu, malagasiešu, māršaliešu, mongoļu, norvēģu, poļu, portugāļu, rumāņu, krievu, samoāņu, slovēņu, spāņu, svahilu, zviedru, tagalogu, taitiešu, taizemiešu, tonganiešu, ukraiņu, urdu un vjetnamiešu valodā. (Publikāciju biežums katrā valodā ir atšķirīgs.)

© 2019 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības aizsargātas. Iespiests Amerikas Savienotajās Valstīs.

Informācija par autortiesībām: Ja vien nav norādīts citādi, cilvēki drīkst kopēt materiālus no *Liahonas* savai personīgajai lietošanai nekomerciālos nolūkos (tostarp Baznīcas aicinājumiem). Šīs tiesības jebkurā brīdī var tikt atsauktas. Vizuālos materiālus nedrīkst kopēt, ja mākslas darba parakstā ir norādīti ierobežojumi. Jautājumi par autortiesībām ir jāuzdod, rakstot uz: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-pasts: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: October 2019 Vol. 21 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Latvian (ISSN 1521-4788) is published two times a year (April and October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $2.00 per year; Canada, $2.40 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

BĒRNU PASARGĀŠANA NO PORNOGRĀFIJAS

Māsa Džoja D. Džounsa, Sākumskolas vispārējā prezidente, stāsta, ka mīlestība ir spēcīgākais ierocis cīņā pret pornogrāfiju, sakot: „Kaut arī izplatīts teiciens vēsta, ka „pornogrāfija iznīcina mīlestību", atcerēsimies arī to, ka mīlestība iznīcina pornogrāfiju." Šeit būs trīs piemēri tam, kā mīlestības izrādīšana var pasargāt bērnus no pornogrāfijas ietekmes.

PASARGĀŠANA:

„Es tevi mīlu"

Radiet tādu vidi, kurā jūsu bērni jūtas droši un mīlēti.

ATBILDE:

„Es joprojām tevi mīlu"

Runājiet ar saviem bērniem par pornogrāfiju un aiciniet, lai viņi vērstos pie jums ar saviem jautājumiem.

DZIEDINĀŠANA:

„Es mīlēšu tevi vienmēr"

Apliecīniet saviem bērniem — pat ja viņiem ir problēmas ar pornogrāfiju, tas nemaina to, ka jūs viņus mīlat.

Vairāk par katru no šīm idejām māsa Džonsa runā savā rakstā, kas ir publicēts 36. lappusē.

KO JŪS VARAT DARĪT?

- Atklāti runājiet ar saviem bērniem par seksualitāti un to, kā pasargāt sevi no pornogrāfijas.
- Palīdziet bērniem saprast, *kādēļ* tas ir nepieciešams.
- Katram viedtālrunim, planšetei un datoram vajadzētu uzstādīt drošības filtrus — pat pusaudžu un pieaugušo ierīcēm.
- Nekad neatstājiet kādu vienu pašu telpā ar pieeju multivides ierīcei.
- Nenosodiet bērnus, kuri ir atklājuši jums, ka viņiem ir problēmas ar pornogrāfiju.

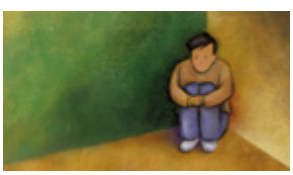

„Mēs sargājam savus bērnus līdz brīdim, kad viņi paši spēs sevi pasargāt."

Džeisons S. Kerols, Brigama Janga universitātes profesors ģimenes dzīves jautājumos

ATTĒLI: ĢIMENE ZEM LIETUSSARGA, ZĒNS ISTABAS STŪRĪ UN BĒRNU PULCIŅŠ NO GETTY IMAGES. IZMANTOTI ILUSTRATĪVIEM NOLŪKIEM, POZĒ MODEĻI.

Coca-Cola

Vilsons Dipaula

Sanhosē Urugvajā

Pēc motocikla avārijas Vilsons tika paralizēts. Pēc gada nomira viņa sieva. Būdams atraitnis ar divām mazām meitiņām, Vilsons nezināja, ko iesākt. Viņš šaubījās par to, vai dzīvei maz ir kāda jēga. Vilsons būtu varējis ieslīgt sarūgtinājumā. Taču tā vietā viņš sāka meklēt patiesību.

KODIJA BELLA FOTOGRĀFIJA

Man bija daudz jautājumu. Kādēļ ar cilvēkiem atgadās sliktas lietas? Es biju dzīvojis, cenšoties rīkoties pareizi, bet man tika atņemta sieva un es biju piekalts ratiņkrēslam, un tad vēl ārstiem nācās operēt manu meitiņu, lai atbrīvotu viņas galvu no audzēja. Man sāka šķist, ka dzīvei nav nekādas jēgas.

Es atskārtu, ka man ir jāizzina patiesība. Es izpētīju dažādas reliģijas un iepazinu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu. Es sajutu, ka tā ir patiesība.

Es zinu, ka mūsu dzīvei uz Zemes ir mērķis. Mūsu atrašanās šeit ir daļa no Debesu Tēva mūžīgās ieceres. Mums ir Glābējs, kurš ir uzveicis nāvi un augšāmcēlies. Šī apziņa dāvā man spēku. Šobrīd es cenšos neatlaidīgi virzīties uz priekšu. Man ir mērķis, un es zinu, ka, cenšoties dzīvot cienīgi, es varu iemantot mūžīgo ģimeni.

UZZINIET VAIRĀK

Vairāk informācijas par Vilsona ticības ceļu, ieskaitot papildus fotogrāfijas, meklējiet tiešsaistē vai šī raksta Evaņģēlija bibliotēkas versijā, vietnē **ChurchofJesusChrist.org/go/10196.**

KĀ IESNIEGT RAKSTU TICĪBAS PORTRETU SADAĻAI?

Vietnē **liahona.ChurchofJesusChrist.org** jūs varat iesūtīt nelielu aprakstu par kādu cilvēku, kura ticība jūs iedvesmo, pievienojot augstas izšķirtspējas fotogrāfiju.

Kalpošanas principi

Vai jūs neesat palaiduši garām šo *būtisko daļu* no kalpošanas norīkojumos?

Kalpošana norīkojumos nozīmē tikpat lielā mērā „[priecāties] ar priecīgajiem", kā „[raudāt] ar tiem, kas raud" (Romiešiem 12:15).

Pārtojot par kalpošanu norīkojumos, ir viegli domāt par palīdzēšanu tiem, kuri ir nonākuši grūtībās. Mēs runājam par dārza darbiem atraitnes mājās, vakariņu piegādāšanu sasirgušajiem un ziedošanu tiem, kuri ir nonākuši trūkumā. Mēs atminamies Pāvila ieteikumu — „raudiet ar tiem, kas raud" —, bet vai mēs pietiekami pievēršamies šī panta *pirmajai* daļai — „priecājieties ar priecīgajiem"? (Romiešiem 12:15.) Priecāšanās kopā ar tiem, kam mēs kalpojam norīkojumos, vai tā būtu panākumu svinēšana vai palīdzēšana rast prieku grūtā brīdī, ir būtiska daļa no kalpošanas norīkojumos — līdzīgi, kā to darītu Glābējs.

Te būs trīs idejas, kas var palīdzēt jums pievērsties tam labajam (un viena lieta, no kuras atturēties), ko Dievs mums dāvā mūsu dzīvē.

AUGUSTO ZAMBONATO ILUSTRĀCIJAS

DALIETIES SAVĀ PIEREDZĒ

Iesūtiet mums stāstus par to, kā jūs esat kalpojuši citiem vai kā citi ir kalpojuši jums norīkojumos. Apmeklējiet vietni liahona.lds.org un uzspiediet uz sadaļas „Iesniegt rakstu vai atsauksmes".

1. Esiet vērīgi

Bonija H. Kordone, Jauno sieviešu vispārējā prezidente, palīdz mums saprast, ka mums ir *jāierauga* tie, kam mēs kalpojam norīkojumos, pamanot ne vien viņu slogus un grūtības, bet arī viņu stiprās puses, talantus un panākumus. Viņa ir teikusi, ka mums ir jākļūst par „varoņiem un uzticības personām — cilvēkiem, kuri zina par viņu apstākļiem un atbalsta viņus to cerībās un centienos".[1]

Daloties līdzībā par aitām un kazām, Glābējs teic, ka tie, kuri tiks atrasti pie Viņa labās rokas, vaicās: „Kungs, kad mēs esam Tevi redzējuši izsalkušu un Tevi paēdinājuši? Vai izslāpušu un Tevi dzirdinājuši?

Kad mēs esam Tevi redzējuši kā svešinieku un Tevi uzņēmuši?" (Mateja 25:37–38.)

„Brāļi un māsas, atslēgas vārds šeit ir *redzēt*," teic māsa Kordone. „Taisnīgie redzēja tos, kuri bija nonākuši grūtībās, jo tie vēroja un pamanīja. Arī mēs varam būt vērīgi, lai palīdzētu un mierinātu citus, kopīgi svinētu un pat sapņotu."[2]

2 . Atrodiet iemeslu, lai nosvinētu panākumus

Nosviniet citu panākumus, vai tie būtu lieli vai mazi. Tā var būt atlabšana no vēža vai šķiršanās pārvarēšana, jauna darba vai pazaudētas kurpes atrašana, pirmā mēneša pārvarēšana pēc mīļa cilvēka nāves vai pirmā nedēļa bez cukura.

GLĀBĒJA PARAUGS

Jēzus Kristus bieži priecājās par citu cilvēku laimi. Viņš apmeklēja kāzas Kānā, kur ne vien svinēja šo priecīgo notikumu, bet arī pārvērta ūdeni vīnā (skat. Jāņa 2:1–11). Arī mēs varam pacensties atzīmēt īpašus notikumus to cilvēku dzīvē, kuriem mēs kalpojam norīkojumos.

Mēs redzam arī to, kā Jēzus Kristus priecājās par citu cilvēku taisnīgumu. Apciemojot nefijiešus, Viņš tiem teica: „Svētīti jūs esat dēļ savas ticības. Un tagad lūk, Mans prieks ir pilnīgs." (3. Nefija 17:20.)

Piezvaniet, lai apsveiktu, nosūtiet kartiņu vai dodieties kopīgās pusdienās. Savstarpēji daloties savās svētībās, dzīvojot ar pateicību un nosvinot citu iemantotās svētības un panākumus, mēs varam „priecāties par savu brāļu prieku" (Almas 30:34).

3. Pamaniet Tā Kunga roku

Dažkārt priecāšanās kopā ar citiem nozīmē, ka mēs palīdzam tiem saskatīt iemeslus priekam, neatkarīgi no tā, kādas grūtības vai ieprieca ir ienākusi mūsu dzīvē. Vienkāršā patiesība par to, ka Debesu Tēvs zina par mums un ir gatavs pacilāt mūs, var kļūt par ārkārtīga prieka avotu.

Jūs varat palīdzēt citiem saredzēt viņu dzīvē Tā Kunga roku, daloties tajā, kā jūs esat saskatījuši to paši savā dzīvē. Esiet pietiekami atklāti, lai pastāstītu par to, kā Debesu Tēvs ir palīdzējis jums jūsu grūtībās. Šāda liecība var palīdzēt citiem atpazīt un atzīt to, kā Viņš ir palīdzējis tiem viņu dzīvē (skat. Mosijas 24:14).

4. Neierobežojiet savu priecāšanās spēju

Diemžēl, dažkārt mēs varam ierobežot savu spēju priecāties kopā ar citiem, it īpaši, ja mēs neesam pārliecināti par to, ko mēs spējam tiem piedāvāt, vai par to, kā mums pašiem sokas savā dzīvē. Tā vietā, lai priecātos par citu laimi,

mēs iekrītam salīdzināšanas slazdos. Elders Kventins L. Kuks no Divpadsmit apustuļu kvoruma māca: „Svētību salīdzināšana gandrīz vai noteikti laupīs mums prieku. Mēs nevaram vienlaikus izjust gan pateicību, gan skaudību."[3]

„Kā lai mēs pārvaram šo tieksmi, kas piemīt teju ikvienam no mums?" vaicā elders Džefrijs R. Holands no Divpadsmit apustuļu kvoruma. „ . . . Mēs varam uzskaitīt savas daudzās svētības, un mēs varam uzteikt citu sasniegumus. Taču labākais ir tas, ka mēs varam kalpot citiem, kas ir pats izsmalcinātākais sirsnības vingrinājums, kāds jelkad mums ieteikts."[4] Tā vietā, lai salīdzinātu, mēs varam izteikt atzinību tiem, kam mēs kalpojam norīkojumos. Atklāti dalieties tajā, ko jūs novērtējat viņos un viņu ģimenes locekļos.

Pāvils mums atgādina, ka mēs visi esam Kristus locekļi un ka tad, kad „viens loceklis top godāts, visi locekļi priecājas līdzi" (1. korintiešiem 12:26). Ar Debesu Tēva palīdzību mēs varam būt vērīgi attiecībā uz to, ko pieredz apkārtējie, nosvinēt lielus un mazus panākumus, palīdzēt citiem atpazīt Tā Kunga roku un pārvarēt skaudību, lai spētu patiesi priecāties par citu svētībām, talantiem un laimi. ■

ATSAUCES

1. Bonija H. Kordone, „Kļūsim par ganiem" (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2018. g. nov., 75. lpp.
2. Bonija H. Kordone, „Kļūsim par ganiem", 75. lpp.
3. Quentin L. Cook, "Rejoice!" *Ensign,* Nov. 1996, 30.
4. Jeffrey R. Holland, "The Other Prodigal," *Liahona,* May 2002, 64.

AICINĀJUMS RĪKOTIES

Padomājiet par tiem, kam jūs kalpojat norīkojumos. Kādi ir viņu talanti un stiprās puses? Kādas iespējas viņiem ir pavērušās un kādas sekmes viņi ir guvuši? Kā jūs varētu priecāties kopā ar viņiem, izteikt atzinību vai uzmundrināt?

Elders Gerijs E. Stīvensons
no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Evaņģēlijā balstīta skatījuma svētības

Evaņģēlijā balstīts skatījums dāvās jums lielāku skaidrību par to, kā izvirzīt savā dzīvē prioritātes, risināt problēmas un stāties pretī personīgajiem kārdinājumiem.

Tā ir tik liela svētība — būt par Jēzus Kristus Baznīcas locekļiem šajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā, kad valstības atslēgu atjaunošana un pravietojuma īstenošanās ir ļāvusi mums būt par aculieciniekiem tam, kā „evaņģēlijs [aizveļas] līdz zemes galiem kā akmens, kas, atraisījies no kalna, bez kādas cilvēku roku palīdzības velsies, līdz tas būs piepildījis visu zemi" (Mācības un Derību 65:2).

Šķiet, ka šis pravietojums, ko ir atklājis Vecās Derības Daniēls un kas ir vairākkārt ticis atkārtots šajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā, tik tiešām īstenojas, jo šobrīd Baznīcas ietvaros ir izveidoti vairāk nekā 3300 stabi. Pēdējo 50 gadu laikā Baznīcas locekļu skaits no 2,1 miljona ir pieaudzis līdz vairāk nekā 16 miljoniem.[1]

Tikpat lielā mērā, kā šī ievērojamā izaugsme un pārmaiņas, mani iespaido tas, ka evaņģēlija principi un to īstenošana, kurā ietilpst Jēzus Kristus Baznīcai atklātais dievišķās pārvaldības modelis, ir palikusi nemainīga. Šis modelis paver iespēju organizēt stabus, kas tiek veidoti, lai nodrošinātu mums „glābiņu un patvērumu no vētras un no

FOTOGRĀFIJAS NO GETTY IMAGES

Viens no lielākajiem brīnumiem jūsu laicīgajā esamībā būs jūsu spēja rast līdzsvaru starp savu garīgumu un citām, būtiskām dzīves jomām.

niknuma, kad tas tiks izliets bez mēra pār visu zemi" (Mācības un Derību 115:6).

Brāļi un māsas, Tas Kungs ir dāsns attiecībā uz svētībām, kuras Viņš mums dāvā. Izpratne par to, ka šīs svētības izriet no mūsu paklausības baušļiem un ka, ievērojot baušļus, mēs izrādām savu mīlestību pret To Kungu, ir vērtīgas mācības, ko mums vajadzētu apgūt. Šie evaņģēlija principi paver mums būtisku skatījumu.

Iepriekšminētais vedina pie divām atziņām, ko es gribētu uzsvērt. Es piebildīšu, ka prezidents Dalins H. Oukss, pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā, dalījās abās šajās atziņās jau 2015. gadā, vēršoties pie neprecētajiem, pieaugušajiem jauniešiem.

Saglabājiet evaņģēlijā balstītu skatījumu

Prezidents Oukss teica: „*Perspektīva* nozīmē to, ka mēs spējam ieraudzīt visu faktu jēgpilnās kopsakarības, gūstot pilnīgu kopainu."[2] Te būs dažas no lietām, ko jūs varat izprast, paraugoties uz tām ar evaņģēlijā balstītu skatījumu:

- Jūs esat mīloša Debesu Tēva bērni (skat. Mācības un Derību 76:24).
- Jūs esat sūtīti uz šo Zemi ar noteiktu nolūku un spēju izvēlēties (skat. 2. Nefija 2:27; 10:23).
- „Jo ir vajadzīgs, lai būtu pretstats visās lietās." (2. Nefija 2:11.)
- Jēzus Kristus ir mūsu Glābējs un Aizstāvis Tēva priekšā (skat. 1. Jāņa v. 2:1; Mācības un Derību 110:4).

Padomājiet, kas notiktu, ja evaņģēlijā balstīts skatījums kļūtu par to lēcu, caur kuru jūs raugāties uz ikvienu savas dzīves aspektu. Evaņģēlijā balstīts skatījums dāvās jums lielāku skaidrību par to, kā izvirzīt savā dzīvē prioritātes, risināt problēmas un stāties pretī personīgajiem kārdinājumiem. Tas tik tiešām var iespaidot jūsu vispārējo pieeju savai dzīvei un dažādiem lēmumiem, ko jūs pieņemsiet savas dzīves ceļā.

Raugoties minētajā skatījumā, mēs apzināmies, ka Tas Kungs vēlas, lai mēs katru nedēļu pieņemtu Svēto Vakarēdienu, kā arī ik dienu studētu Svētos Rakstus un lūgtu Viņu. Bez tam, mēs apzināmies arī to, ka Sātans kārdinās mūs, lai mēs nesekotu savam Glābējam un neuzklausītu Svētā Gara klusos pamudinājumus. Tādējādi mēs varam daudz lielākā mērā apzināties, ka pretinieks cenšas laupīt mums mūsu rīcības brīvību un spēju pretoties viņa centieniem, vedinot pie atkarībām, ieskaitot narkotikas un pornogrāfiju.

Spilgts kontrasts tam ir evaņģēlija lēca, kas dāvā mums skaidru vīziju attiecībā uz to, cik būtiski ir veidot ģimeni, izvēloties apprecēties un audzināt bērnus taisnīgumā. Vēl šis skatījums atver mums acis, lai mēs saredzētu, ka pretinieks vēlas pilnībā iznīcināt ģimenes institūciju un radīt neskaidrību attiecībā uz dzimumu lomām, tādējādi vedinot pie tā, ka sabiedrībā mazinās ģimenes veidošanas un stiprināšanas vērtības.

Saglabājiet garīgu līdzsvaru

Prezidents Oukss apgalvo: „Kad pieaugušie jaunieši ir ieguvuši šo perspektīvu jeb kopainu, tiem ir būtiski saglabāt savā dzīvē garīgo *līdzsvaru*. Lai to paveiktu, jums ir jāatturas

no dažām pasaulīgajām izklaidēm, kā arī jādara tas, kas ir nepieciešams, lai tuvinātos Glābējam."[3]

No vienas puses jūsu dzīvē ir daudz neatliekamu jautājumu un visdažādāko prioritāšu, kam ir nepieciešams veltīt uzmanību, koncentrējoties un sekojot noteiktam virzienam. Kaut arī, ņemot vērā jūsu personīgos apstākļus, šis uzskaitījums katram no jums var būt diezgan atšķirīgs, jūs noteikti atradīsiet tajā izglītību, nodarbinātību, laulību, kā arī emocionālo un fizisko labsajūtu. Protams, ka, līdzsvarojot šīs būtiskās dzīves jomas ar savu garīgumu, jums nāksies pārvarēt zināmus izaicinājumus.

Prezidents Oukss vēl deva padomu, ka jums ir jābūt piesardzīgiem, plānojot savu laiku, lai jūs nenonāktu garīgā badā, kad jūs pievēršaties citiem savas dzīves centieniem. Ar šo principu var izskaidrot, kādēļ sevišķi jaunajiem pieaugušajiem ir tik būtiski ... sekot ieteikumam — apmeklēt Baznīcas sanāksmes, kalpot Baznīcā, katru dienu studēt Svētos Rakstus, katru dienu mesties ceļos ģimenes lūgšanā, kā arī kalpot Baznīcas aicinājumos.[4]

Atsaucoties savām daudzveidīgajām, personīgajām vajadzībām un cenšoties līdzsvarot savas dzīves centienus un izaicinājumus ar savu garīgumu, jūs atskārtīsiet, ka šāds līdzsvars ir iegūstams. Tas Kungs neprasa no jums neko tādu, ko jūs nespētu paveikt. Es esmu dzirdējis, kā prezidents Tomass S. Monsons (1927–2018) neskaitāmas reizes atgādina: „Kuru Tas Kungs aicina, Tas Kungs arī sagatavo."[5] Man šķiet, tas jo īpaši attiecas uz Baznīcas locekļiem.

Lai cik biedējoša varētu šķist minētā līdzsvara saglabāšana, es apsolu, ka viens no lielākajiem brīnumiem jūsu laicīgajā esamībā būs jūsu spēja rast līdzsvaru starp savu garīgumu un citām, būtiskām dzīves jomām. Tas var tikt īstenots tādā veidā, kas ne vien ļaus jums nemainīgi saglabāt savu garīgumu un būtiskākās savas dzīves lomas, bet arī augt un attīstīties abās šajās svarīgajās jomās.

Tas ir iespējams, galvenokārt pateicoties tam, ka minēto svaru atbalsta ass ir Tas Kungs. Viņš ir šo svaru pilnīgā, centrālā ass. Un Viņš ir dievišķi ieinteresēts katrā no jums personīgi, jo jūs esat Viņa bērni. Tomēr pozitīvs rezultāts ir atkarīgs no pienācīgas koncentrēšanās un tiekšanās pēc līdzsvara.

Mani novērojumi un personīgā pieredze rāda, ka savas dzīves laikā mēs šķietami sliecamies nosvērties uz vienu vai otru pusi. Līdzsvara saglabāšana mūsu dzīvē prasa nerimstošus pūliņus un darbu. Esiet aktīvi, izvēloties nezaudēt stabilitāti.

Interesanti, ka to var attiecināt uz abām minētajām jomām. Var gadīties tādi brīži, kad jūs atskārtīsiet, ka jums ir rūpīgi jāpacenšās skaidri pievērsties savām mācībām skolā vai profesionālajai darbībai, „kalpošanu Baznīcā veicot Baznīcas apmeklējumu laikā."[6] Tomēr atcerieties — lai spētu rast pienācīgu garīgo līdzsvaru, jums vajag paturēt To Kungu par savu atbalsta punktu.

Tas Kungs jums palīdzēs

Saglabājot evaņģēlijā balstītu skatījumu, mums ir viegli saprast kādu pamatpatiesību — to, ka Tas Kungs mums palīdzēs. Viens no evaņģēlija pamatprincipiem vēsta, ka mēs esam mīlošu Debesu Vecāku bērni. Ir tikai dabiski, ka Viņi visos iespējamos veidos palīdz mums atgriezties mūsu debesu mājās.

Es vēlos dalīties ar jums kādā piemērā par to, kā Tas Kungs var jums palīdzēt. To man pirms daudziem gadiem pastāstīja viens no maniem jaunības laika vadītājiem — Tads Karlsons. Tads, kurš nesen devās mūžībā, atstāja milzīgu ietekmi uz mani manā jaunībā. Viņš bija uzaudzis Lielās depresijas laikā, būdams devītais no četrpadsmit bērniem.

Neaizmirstiet saglabāt evaņģēlijā balstītu skatījumu. Lūkojieties uz apkārtējo pasauli caur Jēzus Kristus evaņģēlija lēcu.

Viņa ģimene pelnīja iztiku ar lauksaimniecību un lopkopību. Tas bija finansiāli smags laiks, un viņu lielākā vērtība bija viņu ganāmpulks.

Bērnībā viens no Tada pienākumiem bija aprūpēt un, kad nepieciešams, arī ganīt liellopus, lai pārliecinātos, ka tie ir uzgājuši pašas labākās ganības. Mazajam zēnam tas bija liels darbs. Viņš to veica ar kāda maza ponija palīdzību, kurš, saņemot nelielus norādījumus, precīzi zināja, ko darīt. Šo poniju sauca par veco Smokiju. Taču vecajam Smokijam bija kāds trūkums — viņš negribēja doties rokā. Ikreiz, kad kāds mēģināja tam pietuvoties, tas bēga projām, zinot, ka viņu tūliņ liks pie darba.

Kādudien, kad vecais Smokijs bija notverts, iejūgts un apseglots, mazais Tads izjāja ar to uz lauka, kur ganījās lopi. Zeme bija sausa, tāpat kā ganību pļava, taču Tads ievēroja, ka ārpus ganībām esošā zāle, abpus dzelzceļa sliedēm, ir garāka un zaļāka. Tā nu viņš nolēma izdzīt govis ārpus ganību ieloka, ļaujot tām uz laiciņu baudīt lekno zāli abpus dzelzceļa sliedēm.

Tads ar vecā Smokija palīdzību izdzina lopus no ganību ieloka, un tie sāka klīst gar dzelzceļa sliedēm, plūcot leknāko, zaļāko zāli. Tā kā šķita, ka govis jūtas apmierinātas un var parūpēties par sevi pašas, Tads nolēca no ponija un apsēdās uz tā iemauktiem, priecājoties par apkārtējo ainavu, spēlējoties un uzjautrinoties. Arī vecais Smokijs, sagribējis paganīties zaļajā zālītē, iemauktiem izslīdot, pēc kāda laika aizklīda projām no Tada.

Idilliskais un mierpilnais brīdis krasi aprāvās, kad Tads pēkšņi iztālēm izdzirdēja kādu skaļu troksni. Tā bija svilpes skaņa, ko izdeva lokomotīve, kas lielā ātrumā tuvojās pa dzelzceļa sliedēm, ap kurām tieši tās priekšā laiski klīda viņa ganāmpulks. Tads saprata — ja viņš nerīkosies ātri un neiedzīs lopus atpakaļ ganību ielokā, projām no gaidāmā vilciena, tad viņa ganāmpulku un arī viņa ģimeni gaida graujošas sekas. Viņam šķita, ka viņš nekad nespēs sev piedot to, ka nav izpildījis viņam uzticēto pienākumu.

Tads strauji uzlēca kājās un skrēja, lai satvertu vecā Smokija iemauktus. Redzot tuvojamies Tadu, vecais Smokijs ātri palēkšoja malā, negribot tikt notverts. Aizelsies un izmisis, domās skatot notriekto govju ainas un ģimenes traģēdiju, Tads saprata, ka viņam ir jārīkojas ātri.

Vēlāk viņš par notikušo rakstīja: „Mana Sākumskolas skolotāja bija mācījusi mums lūgt un uzsvērusi to, ko es biju mācījies no mātes. Tā kā man nebija cita glābiņa, es nokritu ceļos un sāku lūgt pēc palīdzības, lai varētu padzīt govis no sliedēm."

Tads nedzirdēja balsi, taču viņam prātā iešāvās skaidra doma: „Paskaties — govis iet garām vecajam Smokijam, un viņš pat nepakustas. Tā . . . tagad, kad tu esi nometies ceļos, atspiedies uz savām rokām. Izliecies, ka tu esi govs, un pierāpo pie vecā Smokija."

Tads teica: „Es to izdarīju. Ponijs nekustējās. Es sagrābu viņa iemauktus, aizvedu viņu pie žoga, uzlēcu viņa mugurā, un mēs traucāmies kā vējš, lai sadzītu govis atpakaļ ganību ielokā. Vecais Smokijs bija neierasti izveicīgs katrā līkumā un pagriezienā."

Vēlāk, kad Tads mācījās vidusskolā, viņš visā pilnībā atskārta, ka, tanī kritiskajā grūtību brīdī lūdzot, bija saņēmis skaidru atbildi. Viņš secināja: „Eņģeļi palīdzēja vecajam Smokijam, paveicot to, kas man pašam nebija pa spēkam, un mana ģimene tika glābta no traģēdijas." Vēlāk viņš teica: „Tas bija pirmais no daudziem pamudinājumiem, kas man vēl [bija] jāsaņem. „Un visu, ko jūs lūgsit Tēvam Manā Vārdā, kas ir taisnīgi, ticot, ka jūs saņemsit, lūk, tas jums taps dots." (3. Nefija 18:20.)"[7]

Mums katram ir savi liellopi, kas jāaizdzen no dzelzceļa sliedēm pirms vilciena tuvošanās. Mēs saskaramies ar visdažādāko formu un veidu draudiem. Dažkārt tie ir tikpat nopietni, kā bīstamā situācija Tada dzīvē, ar dzīvību vai dvēseli apdraudošām sekām mūsu vai mūsu mīļo cilvēku dzīvē.

Lai gan citām problēmām, ar ko mēs saskaramies, var nebūt tik smagas sekas, tās smagi nospiež mūsu prātu un sirdi. Viens nu ir skaidrs — ikvienam no mums savā dzīvē nāksies saskarties ar likstām un nelaimēm, jo tā ir daļa no mūsu laicīgās pieredzes. Taču neaizmirstiet, ka Tas Kungs mums palīdzēs!

Man ļoti patīk vārdi, kas ir atrodami Mormona Grāmatā: „Mēs redzam, ka Dievs piemin katru tautu, lai arī kurā zemē

tā būtu; jā, Viņš pārskaita savus ļaudis, un Viņa žēlastības pilnība pārklāj visu zemi." (Almas 26:37.)

Tas nozīmē arī ikvienu no mums. Ir tik mierinoši apzināties, ka Tas Kungs mums palīdzēs!

Ticība, cerība un evaņģēlijā balstīts skatījums

Apkopojot visu iepriekšminēto, es mudinu, lai jūs neaizmirstu saglabāt evaņģēlijā balstītu skatījumu. Lūkojieties uz apkārtējo pasauli caur Jēzus Kristus evaņģēlija lēcu.

Saglabājiet garīgu līdzsvaru. Mēs visi, īstenojot dažādas dzīves lomas, sastopamies ar grūtībām un jaunām iespējām, un vislabāk ar to visu var tikt galā, līdzsvarojot to ar mūsu ticību Jēzum Kristum un Viņa īstenotajai Izpirkšanai.

Visbeidzot, saglabājiet ticību un cerību uz to, ka Tas Kungs jums palīdzēs. Tieši šī apziņa palīdzēs jums pārliecinoši stāties pretī grūtībām, kas ir jūsu laicīgās misijas neizbēgama sastāvdaļa. ■

No 2017. gada 19. septembra svētbrīža uzrunas „Evaņģēlijā balstīta skatījuma svētības" Brigama Janga universitātes Havaju filiālē.

ATSAUCES

1. Skat. "Statistical Report, 2018," *Liahona,* May 2019, 112.
2. Dallin H. Oaks, young single adult fireside, Feb. 8, 2015, Salt Lake City, Utah.
3. Dallin H. Oaks, young single adult fireside, Feb. 8, 2015.
4. Dallin H. Oaks, young single adult fireside, Feb. 8, 2015.
5. Thomas S. Monson, "Duty Calls," *Ensign,* May 1996, 44.
6. Dallin H. Oaks, young single adult fireside, Feb. 8, 2015.
7. Tads Karlsons, personīga sarakste.

LINDAS LĪ FOTO ILUSTRĀCIJA

Bērnu pasargāšana

Ko mēs varam darīt, lai pasargātu un spēcinātu bērnus savā dzīvē?

Marisa Vidisone
Baznīcas žurnāli

Mēs zinām, ka no visām ļaužu grupām, ko Jēzus mācīja, Viņš jo sevišķi mīlēja bērnus. Viņš veltīja bērniem uzmanību pat tad, kad tas radīja neērtības. Viņš aicināja, lai ikviens no bērniem saņemtu individuālu svētību no Viņa. Viņš norāja tos, kuri darīja pāri bērniem. Un Viņš mācīja, ka mums ir jākļūst līdzīgākiem bērniem, lai mēs varētu iekļūt debesu valstībā.[1]

„Skatieties uz saviem bērniņiem," Viņš pēc Savas Augšāmcelšanās teica cilvēkiem Amerikas kontinentā. Debesis atvērās, un no tām nolaidās mīloši, sargājoši eņģeļi, kuri izveidoja ap bērniem apli, ieskaujot tos ugunī. (Skat. 3. Nefija 17:23–24.)

Ņemot vērā visus mūsdienu pasaules apdraudējumus, mēs, iespējams, vēlētos, kaut mūsu bērnus pastāvīgi ieskautu dievišķā uguns. Tiek lēsts, ka viens no katriem četriem cilvēkiem visā pasaulē bērnībā ir cietis no vardarbības, un šis vidējais skaitlis pieaug, paskatoties uz īpaši neaizsargātām grupām, piemēram, bērniem ar invaliditāti.[2] Labās ziņas ir tādas, ka mēs varam darīt ļoti daudz, lai proaktīvi pasargātu savus bērnus.

„Padomājiet par kādu bērnu, kuru jūs mīlat," teic māsa Džoja D. Džounsa, Sākumskolas vispārējā prezidente. „Kad jūs sakāt šim bērnam: „Es tevi mīlu", ko tas īsti nozīmē? . . . Mēs nodrošinām aizsardzību, lai varētu palīdzēt tiem, kurus mēs mīlam, kļūt tik krietniem, cik vien iespējams, un stāties pretī dzīves grūtībām."[3]

Varbūt pamatīgāka Glābēja parauga izvērtēšana varētu pamudināt mūs uz idejām attiecībā uz to, kā mēs vēl sekmīgāk varētu pasargāt bērnus savā dzīvē.

Kad Jēzus apmeklēja nefijiešus, Viņš svētīja katru no bērniem individuāli. Tāpat arī mums vajadzētu iepazīt katru bērnu.

Jēzus veltīja tiem laiku

Jēzus atvēlēja laiku tam, lai pievērstu uzmanību mazajiem un neaizsargātajiem (skat. Mateja 19:14). Arī mēs varam atvēlēt laiku, lai uzklausītu savus bērnus un pacenstos izprast viņu grūtības.

„Jo mīlētāks bērns jutīsies, jo vieglāk viņam vai viņai būs atvērties," teic māsa Džounsa, „ . . . *mums* pašiem ir jāuzsāk šī saruna, negaidot, ka to uzsāks bērni!"[4]

Kāda māte ir atklājusi, ka būtu lietderīgi katru vakaru pavaicāt saviem bērniem: „Vai tu šodien esi dzirdējis kādu vārdu, ko tu nesaproti?"

Lai gan, sākotnējā instinkta vadīti, mūsu bērni varētu gribēt meklēt atbildes tiešsaistē, jo internets nodrošina tūlītēju palīdzību un nenosoda, mums viņi ir jāpārliecina, ka *mēs* esam pats uzticamākais informācijas avots. Un tas nozīmē arī to, ka mēs nedrīkstam izrādīt pārmērīgu satraukumu, ja bērni mums pastāsta kaut ko nepatīkamu. Piemēram, ja mēs pieredzam emocionālu izvirdumu brīdī, kad bērns mums atklāj, ka ir uzmeklējis pornogrāfiskus materiālus, viņš, iespējams, vairs nevērsīsies pie mums pēc palīdzības. Bet, ja mēs izturēsimies mīloši, mums pavērsies iespēja dalīties skaidrā vēstījumā, apliecinot, ka mēs vēlamies, lai bērni runātu ar mums par *jebko*.

Māsa Džounsa secina: „Nebūtiskas likstas, par kurām tiek runāts ar mīlestību, veido pamatu veselīgai saziņai, lai tad, kad rodas lielas problēmas, mēs arvien vēl būtu tai atvērti."[5]

Dažas no būtiskākajām, sargājošākajām vecāku un bērnu sarunām ir sarunas par bērna ķermeni. Šajās sarunās vajadzētu lietot precīzus ķermeņa daļu nosaukumus, sniedzot informāciju par higiēnu un turpmākajos gados gaidāmajām izmaiņām. Mums vajadzētu runāt par seksualitāti un to, ka fiziskā un emocionālā tuvība ir brīnišķīga daļa no Debesu Tēva ieceres mūsu dzīvē. Mēs varam runāt arī par tādām tēmām kā vardarbība un pornogrāfija. Šīm sarunām vajadzētu norisināties atbilstoši bērnu vecumam un atbildot uz mūsu bērnu jautājumiem. Ideāli būtu, ja laika gaitā mēs noturētu vairākkārtējas sarunas, kurās, mūsu bērniem pieaugot un viņu izpratnei padziļinoties, tiktu sniegta papildus informācija. (Šī raksta noslēgumā jūs varat atrast noderīgus avotus.)

Jēzus rādīja tiem piemēru

Jēzus rādīja nevainojamu piemēru ikvienam cilvēkam (skat. Jāņa 8:12). Kā pieaugušajiem — arī mums ir iespēja un pienākums rādīt piemēru. Viena no labākajām metodēm, kā mēs varam palīdzēt saviem bērniem būt drošībā, ir rādīt tiem drošu izvēļu paraugu. Bērni ievēro to, kā viņu vecāki izturas pret citiem cilvēkiem un kā viņi ļauj citiem izturēties pret sevi. Lūdzu, ja jums ir tādas attiecības vai jūs ciešat no tādas atkarības, kas apdraud jūs vai jūsu ģimeni, meklējiet palīdzību! Vērsieties pie vietējiem varas pārstāvjiem un profesionāliem terapeitiem, kā arī

BEHOLD YOUR LITTLE ONES, DAVID LINDSLEY © 1983

pie sava bīskapa vai Palīdzības biedrības prezidentes, kas var palīdzēt jums piekļūt attiecīgajiem Baznīcas un sociālo dienestu resursiem. Jūs esat pelnījuši būt drošībā un tikt cienīti.

Mums vajadzētu rādīt paraugu arī attiecībā uz to, kā gādāt par savu garīgo spēku. Vai mūsu bērni redz, kā mēs lūdzam? Vai viņi zina, ka mēs lasām Svētos Rakstus? Vai viņi ir dzirdējuši mūsu liecības? Vai mēs no rīta, pirms došanās pasaulē, apbruņojam savu ģimeni „ar visiem Dieva ieročiem"? (Skat. Efeziešiem 6:11–18; Mācības un Derību 27:15–18.)

Jēzus iestājās par tiem

Glābējs norāja tos, kuri darīja pāri bērniem (skat. Mateja 18:6). Arī mēs varam kļūt par savu bērnu aizstāvjiem.

„Bērniem ir nepieciešams, lai citi par viņiem iestātos," mācīja prezidents Dalins H. Oukss, pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā, „un viņiem ir nepieciešami lēmumu pieņēmēji, kuri liek viņu labklājību augstāk par pieaugušo savtīgajām interesēm."[6]

Kaut arī mums nevajadzētu būt pārlieku bailīgiem vai aizdomīgiem attiecībās ar apkārtējiem, mums vajadzētu būt informētiem par potenciālajiem draudiem un pieņemt gudrus lēmumus par drošību. Sākumskolas vadītājām vajadzētu sekot Baznīcas vardarbības novēršanas vadlīnijām[7] — būtu droši, ja katrā klases telpā būtu divi skolotāji un kāds no prezidija laiku pa laikam pārbaudītu klasēs notiekošo.

Vecākiem un vadītājiem vajadzētu kopīgi apspriesties un lemt par papildu piesardzības pasākumiem, lai samazinātu konkrētus apdraudējuma riskus. Piemēram, daudzās baznīcas ēkās klases durvīm ir ierīkoti lodziņi. Ja jūsu ēkā tādu nav, nodarbību laikā jūs varētu atstāt durvis pusvirus un apspriesties ar vietējo ēku apsaimniekošanas pārstāvi, lai noskaidrotu, vai šādus lodziņus būtu iespējams ierīkot. Lai kādi būtu mūsu aicinājumi, visi pieaugušie var pievērst uzmanību baznīcā notiekošajam un nepieciešamības gadījumā palīdzēt, piemēram, sasveicinoties ar apmeklētājiem, kuri klejo pa koridoriem, vai pamudinot apkārt klīstošos bērnus atgriezties klasē.

Lai cik tas būtu skumji, dažkārt bērni dara pāri citiem bērniem. Pamanot apcelšanu vai nepiedienīgus fiziskos kontaktus baznīcā vai kādā citā vietā, mums būtu nekavējoties jāiejaucas. Esot par vadītājiem, mums ir jābūt gataviem runāt ar iesaistītajām ģimenēm, pat ja tas izraisa neērtības, pārliecinoties par to, lai visi bērni būtu drošībā. Iestājieties par citiem, runājot iejūtīgi un skaidri, lai palīdzētu veidot laipnu vidi.

Ja mums šķiet, ka kāds no bērniem cieš no vardarbības, mums ir nekavējoties jāziņo par savām bažām vietējiem varas pārstāvjiem. Daudzās valstīs ir izveidoti palīdzības dienesti, kas piedāvā krīzes pārvarēšanas, informācijas sniegšanas un atbalsta pasākumus. Ja mums ir radušās aizdomas par vardarbīgu izturēšanos, mums vajadzētu ziņot par to arī savam bīskapam, it īpaši, ja tas saistās ar kādu, kurš var piekļūt bērniem, uzturoties baznīcā. Papildus tam, lai novērstu turpmāku varmākas kontaktu ar bērniem, bīskaps var sniegt mierinājumu un atbalstu vardarbības upuriem un palīdzēt tiem vērsties pēc palīdzības pie Ģimenes pakalpojumu dienesta.

Jēzus svētīja tos — vienu pēc otra

Jēzus pazina un svētīja bērnus — vienu pēc otra (skat. 3. Nefija 17:21). Tāpat arī mums vajadzētu iepazīt katru bērnu un censties sniegt viņam vai viņai konkrētu palīdzību.

Kā mēs varētu padarīt baznīcu drošāku bērniem ar īpašām vajadzībām? Vai mums ir plāns attiecībā uz to, kā palīdzēt Sākumskolas bērniem ar invaliditāti? Vai Sākumskolas nodarbībās mēs izturamies iejūtīgi un ņemam vērā bērnu atšķirīgos ģimenes apstākļus? Ko vēl mēs varētu darīt, lai iekļautu un pieņemtu visus?

ŠANNE DŽENĪSAS EISBOLAS FOTO ILUSTRĀCIJA

Daloties savos vēstījumos, mēs nedrīkstam lietot rasistiskus izteicienus un nicīgas piezīmes par citām kultūrām vai izturēties nosodoši pret citu ticību pārstāvjiem. Kādā Sākumskolas klasē bija kāds zēns, kurš ne visai labi prata valodu, kurā runāja pārējie bērni. Lai palīdzētu viņam iejusties, skolotāji nodrošināja, lai nodarbības izklāsti tiktu izdrukāti abās valodās. Ar savu vienkāršo un pārdomāto rīcību mēs parādām bērniem, ka mēs pazīstam viņus un gādājam par katru no tiem individuāli, un tādējādi mēs rādām paraugu, kam viņi var sekot savā dzīvē.

Var gadīties, ka mēs atskāršam — dažiem bērniem ir nepieciešama tūlītēja palīdzība. Piemēram, kaut arī daļa no garastāvokļa svārstībām ir normāla izaugsmes sastāvdaļa, ja bērns ir dusmīgs, noslēgts vai noskumis vairāku nedēļu garumā, viņam var būt ir kāda nopietna problēma, kas prasa profesionālu palīdzību. Kaut arī tādi taisnīgi ieradumi kā lūgšana un Svēto Rakstu studēšana ir ļoti svarīgi, bieži vien tiem, kuriem attīstās kāda garīga saslimšana vai kuri cenšas pārvarēt kādu slēptu traumu, ir nepieciešams īpašs atbalsts. Situācijas ignorēšana nepalīdzēs. Daudzos reģionos bīskapi var sniegt indivīdiem un ģimenēm finansiālu atbalstu, lai šie cilvēki varētu konsultēties ar Ģimenes pakalpojumu dienesta vai citu pakalpojumu sniedzēju speciālistiem.

Jēzus tos spēcināja

Sargājot bērnus, Jēzus vienlaikus tos arī spēcināja. Viņš norādīja uz bērniem kā uz paraugu (skat. Mateja 18:3). Pēc Viņa viesošanās Amerikas kontinentā bērniņiem bija pa spēkam mācīt pieaugušajiem „brīnumainas lietas" (3. Nefija 26:16).

Mēs varam spēcināt mums zināmos bērnus, mācot tiem atpazīt to, kā Gars tos uzrunā, un sekot Garam personīgo lēmumu pieņemšanā, jo tādējādi mēs palīdzam tiem attīstīt iekšējo filtru, kas kalpo par viņu rīcības vadlīnijām. Māsa Džounsa māca: „Ir būtiski palīdzēt bērniem attīstīt savu personīgo spriestspēju, lai viņi paši gribētu [pieņemt drošus lēmumus]."[8] Te būs dažas idejas, kas ir spēcinājušas citas ģimenes:

- Kāda māte mācija saviem bērniem pievērst uzmanību savām „Ak, nē!" sajūtām un piesargāties no cilvēkiem, kuri šķiet „savādi". Tas atmaksājās, kad daži cilvēki centās pārliecināt viņas dēlu, lai tas nāktu tiem līdzi uz labierīcībām, un viņš ieklausījās brīdinošajās izjūtās un atteicās.
- Dažas ģimenes savlaicīgi izstrādā izejas plānu, ko izmantot, sastopoties ar apdraudējumu. Piemēram, kāda ģimene nosauca šo savu plānu par „izslēdz un pastāsti", kas nozīmē, ka, ieraugot kādu sliktu ainu, bērns nekavējoties izslēdz datorekrānu un pastāsta par to kādam no vecākiem. Viņu bērniem nevajadzēja prātot par to, ko darīt ar sliktiem materiāliem plašsaziņas līdzekļos, — viņi zināja, kā rīkoties!
- Vēl kāda ģimene izdomāja paroli, ko viņu bērni var nosūtīt īsziņā saviem vecākiem vai pateikt pa telefonu, ja viņiem būtu nekavējoties jāierodas pakaļ.
- Jūs varat palīdzēt saviem bērniem vingrināties pateikt „Nē!", ja kāds cenšas tos pārliecināt darīt kaut ko tādu, kas izraisa nepatīkamas izjūtas. Ikvienam no bērniem

ANGELĪ DŽEKSONES FOTO ILUSTRĀCIJA

ir jāzina, ka viņš var lūgt palīdzību un ka viņam ir jāturpina lūgt pēc palīdzības, kamēr viņš būs drošībā.

Pieaugušo loma

Atsauksim vēlreiz atmiņā ainu no 3. Nefija 17. nodaļas, kur Jēzus „ņēma viņu bērniņus, vienu pēc otra, un svētīja tos, un lūdza Tēvu par tiem . . . un viņi tika apņemti it kā ar uguni; un eņģeļi kalpoja tiem" (21., 24. pants). Varbūt šī stāsta galvenais mērķis ir ne vien mācīt mums to, cik bērni ir svarīgi, bet arī ilustrēt to, kādai vajadzētu būt *mūsu* — pieaugušo — lomai. Mēs esam nākamās paaudzes aprūpētāji *Mums* vajadzētu kļūt par tiem eņģeļiem, kuri ieskauj bērnus un kalpo tiem. Turpināsim lūkoties uz Jēzu kā uz savu nevainojamo paraugu un darīsim labāko, ko mēs varam, lai mīloši un sargājoši ieskautu savus mazos. ■

ATSAUCES

1. Skat. atsauces uz Svētajiem Rakstiem zem katras šī raksta sadaļas nosaukuma, lai uzmeklētu minētos Svēto Rakstu stāstus.
2. Skat. "Child Maltreatment (Child Abuse)," World Health Organization, who.int/violence_injury_prevention/violence/child/en.
3. Džoja D. Džounsa, „Vēršanās pret pornogrāfiju: sargāšana, runāšana un dziedināšana", *Liahona*, 2019. g. okt., 38. lpp.
4. Džoja D. Džounsa, „Vēršanās pret pornogrāfiju", 39., 40. lpp.
5. Džoja D. Džounsa, „Vēršanās pret pornogrāfiju", 39. lpp.
6. Dalins H. Oukss, „Sargājiet bērnus" (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2012. g. nov., 43. lpp.
7. Skat. "Preventing and Responding to Abuse," newsroom.ChurchofJesusChrist.org.
8. Džoja D. Džounsa, „Vēršanās pret pornogrāfiju", 40. lpp.

BAZNĪCAS MATERIĀLI VADĪTĀJIEM

Baznīca ir izstrādājusi mājas lapu, lai palīdzētu vadītājiem, dodot padomus Baznīcas locekļiem, kuri sastopas ar tādām problēmām kā vardarbība. Apmeklējiet counselingresources.lds.org.

LIETDERĪGI INTERNETA AVOTI

- Abuse.ChurchofJesusChrist.org
- OvercomingPornography.ChurchofJesusChrist.org
- "Abuse," Gospel Topics, topics.ChurchofJesusChrist.org

IETEIKUMI BĒRNU PASARGĀŠANAI

Mājās

- Izstrādājiet savu ģimenes plānu, kā izvairīties no sliktiem materiāliem plašsaziņas līdzekļos un izkļūt no bīstamām situācijām.
- Runājiet par ķermeni, seksualitāti un intīmajām attiecībām, izsakoties atbilstoši bērnu vecumam.

Baznīcā

- Sekojiet Baznīcas vadlīnijām nodarbību pasniegšanā un nodrošiniet divu pieaugušo uzturēšanos katrā klases telpā.
- Sekmējiet laipnu izturēšanos un nepieļaujiet apcelšanu.

Elders
Joni L. Kohs
no
Septiņdesmitajiem

Ir vai ir bijis — tāds ir jautājums

No mums tiek sagaidīta spriedumu pieņemšana. Mums tas ir jādara. Taču mēs *nedrīkstam* citus stereotipizēt vai iedalīt noteiktās kategorijās.

Pirms vairākiem gadiem mēs ar sievu apmeklējām Kronborgas pili Helsingērā, Dānijā. Šī pils ir kļuvusi slavena, pateicoties Viljama Šekspīra lugai *Hamlets*. Staigājot pa šīs pils zālēm, mūsu domas pārņēma minētās lugas ainas un dialogi, it sevišķi Hamleta slavenais izteikums: „Būt vai nebūt — tāds ir jautājums."

Taču tad es iedomājos par daudz būtiskāku jautājumu, ko mēs varētu sev uzdot: „Ir vai *ir bijis* — tāds ir jautājums."

Ļaujiet citiem pilnveidoties

Diemžēl, runājot par citiem, mēs bieži iedalām tos noteiktās kategorijās. Piemēram, var gadīties, ka mēs izsakāmies aptuveni šādi:

- *„Elders Brauns ir slinks misionārs."* Tā vietā mums vajadzētu teikt: „Elders Brauns pēdējā laikā nav bijis īpaši uzcītīgs, taču es ticu, ka viņš var pilnveidoties."
- *„Marija nav reliģiozs cilvēks."* Pretstatā tam, mēs varētu teikt: „Lai gan Marija nav izrādījusi interesi par reliģiju, viņa varētu sajust Garu, ja es dalītos ar viņu savā liecībā."

Sakot, ka cilvēks *ir* tāds vai šāds, mēs tiecamies citus stereotipizēt vai iedalīt kategorijās, pieņemot spriedumus, kuros nav paredzēta vieta iespējai mainīties vai pilnveidoties. Taču, ja mēs sakām *ir bijis*, mēs norādām uz to, ka mēs ticam izaugsmes un pilnveidošanās iespējai.

DEIVIDA GRĪNA ILUSTRĀCIJAS

Vai pieņemt spriedumus attiecībā uz citiem ir slikti?

Vairumā Bībeles tulkojumu tiek sniegta šāda Glābēja mācības versija: „Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti." (Mateja 7:1.) Taču Džozefa Smita tulkojumā ir izskaidrots: „Netiesājiet *netaisnīgi . . . , bet tiesājiet taisnīgu tiesu."* (Mateja 7:2, *DžST Svēto Rakstu ceļvedī*; uzsvērums pievienots.)

Tas patiešām ir pieņemami un no mums pat tiek gaidīts, lai mēs pieņemtu spriedumus, izvērtējot, novērtējot, izprotot dažādas situācijas un pieņemot lēmumus. Un īpaši svarīgi ir tas, lai mēs spriestu taisnīgi attiecībās ar citiem cilvēkiem.

Piemēram, mums vajadzētu rūpīgi izvērtēt, ar kuru cilvēku precēties; izmantot sapratnes dāvanu, lai izprastu citu nolūkus; un izvērtēt citu spējas kāda profesionāla uzdevuma veikšanā.

Mums vajadzētu allaž izvērtēt cilvēku rīcību un raksturiezīmes pēc Tā Kunga standartiem, kas ir ietverti Svētajos Rakstos un praviešu vārdos. Svarīgāk par visu būtu pārliecināties, ka mēs ar saviem spriedumiem necenšamies nelaipni raksturot, aši stereotipizēt vai netaisnīgi iedalīt citus noteiktās kategorijās.

Spēja mainīties

Mēs spriežam netaisnīgi, sniedzot par citiem maldīgu raksturojumu — it īpaši, ja, to darot, mēs pieņemam, ka viņi nespēj mainīties. Saziņā ar citiem cilvēkiem, mums vienmēr vajadzētu paturēt prātā to, ka, pateicoties Tā Kunga īstenotās Izpirkšanas upurim, katram no mums ir pa spēkam pilnveidoties. Padomājiet par šiem piemēriem no Glābēja dzīves:

- Sievietei, kura bija pieķerta laulības pārkāpšanā, Viņš teica: „Ej un negrēko vairs!" (Jāņa 8:11.)
- Vienam no vīriem, kurš tika sists krustā līdz ar Viņu, Viņš teica: „Šodien tu būsi ar Mani paradīzē." (Lūkas 23:43.)
- Būdams augšāmcelta Būtne, Viņš turpināja saskatīt Pētera potenciālu un būt par viņa mentoru, kaut arī Pēteris trīs reizes bija Viņu noliedzis (skat. Mateja 26:34 un Jāņa 21:15–17).
- Viņš pateica Saulam, kurš bija vajājis svētos, lai tas nožēlo grēkus. Sauls, kurš vēlāk kļuva par Pāvilu, paklausīja un kļuva taisnīgs. (Skat. Ap. d. 9:3–6.)

Tas Kungs, Jēzus Kristus, ir otro iespēju, kā arī trešo un ceturto iespēju aizstāvis. Viņš mācīja mums piedot „septiņdesmit reiz septiņas" reizes (Mateja 18:22). Lai gan Viņš ir vienīgais indivīds, kurš nodzīvoja uz šīs Zemes nevainojamu dzīvi, pateicoties Viņa dzīvei, Viņa mācībām, Viņa īstenotās Izpirkšanas upurim un tam, ka Viņš augšāmcēlās, arī mēs kādudien varam kļūt pilnīgi. Ja, raksturojot mūsu brāļus un māsas, mēs izrādām neticību viņu spējai mainīties, mēs izrādām neticību arī Glābēja un Viņa īstenotās Izpirkšanas spēkam.

No ārpuses un no iekšpuses

Tas ir fakts, ka mēs bieži vien spriežam par citiem (un arī par mums tiek spriests), balstoties uz ārējo izskatu. Taču, balstoties tikai uz sākotnējo, ārējo iespaidu un necenšoties izvērtēt cilvēka īsteno raksturu, mēs riskējam spriest netaisnīgi.

„Dievs neskatās tā, kā redz cilvēki; cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet Tas Kungs uzlūko sirdi" (1. Samuēla 16:7). Runājot par Sava laika liekuļiem, Jēzus teica, ka viņi līdzinās „nobaltētiem kapiem, kas no ārpuses izskatās jauki, bet no iekšpuses ir pilni ar . . . visādu netīrību" (Mateja 23:27).

Glābējs mācīja nevis to, ka cilvēkam nebūtu ieteicams izskatīties tīkami un piedienīgi, bet gan to, ka vīrieša un sievietes raksturam (morālajai un garīgajai stājai) ir daudz būtiskāka nozīme. Padomājiet par mūsu majestātiskajiem templiem — to apkārtne ir skaisti uzkopta, taču daudz būtiskāki ir priekšraksti, kas tiek veikti to iekštelpās.

Arī no misionāriem tiek prasīts ievērot kopta izskata un ģērbšanās standartus. Esot tīriem, ģērbjoties piedienīgi un runājot pieklājīgi, viņi rāda labu piemēru apkārtējiem, kuri tiek iepazīstināti ar Jēzus Kristus evaņģēliju caur to, ko viņi redz un dzird, tiekoties ar misionāriem.

Izmantojiet saprašanas dāvanu

Cenšoties pieņemt taisnīgus spriedumus, mums būtu svarīgi izmantot saprašanas dāvanu. Svēto Rakstu ceļvedī ir teikts, ka saprašanas dāvana nozīmē

„saprast vai zināt kaut ko ar Gara spēku. . . . Tā ietver cilvēku patiesā rakstura un garīgo vēstījumu avota un nozīmes izpratni” („Sapratnes dāvana”).

Dažkārt cilvēki, kuri savā būtībā ir ļauni, izrādās ar savu pasaulīgo izskatu, lai maldinātu mūs, liekot domāt, ka viņi ir atdarināšanas vērti. Viņi „pašu acīs ir gudri un prātīgi tikai paši savās iedomās” (Jesajas 5:21; 2. Nefija 15:21). Glābējs spēja saredzēt cauri šai šarādei, un Viņš spēja saskatīt rakstura stingrību un godīgus un sirsnīgus nolūkus pat pašu pazemīgāko un nonievāto cilvēku sirdīs.

Alma izmantoja šo sapratnes spēju, uzrunājot tos, kuri „savas nabadzības dēļ [bija] visu cilvēku nicināti”, bet tajā pašā laikā arī svētīti, jo viņi bija kļuvuši pakļāvīgi un „pazemīgi sirdīs” (skat. Almas 32:5–8).

Mums vajadzētu paturēt prātā, ka tas, „kas nāk no Dieva Gara . . . , ir garīgi [saprotams]” (1. korintiešiem 2:14). Ja mēs raugāmies uz citiem tā, kā viņus uzlūko mūsu Tēvs Debesīs, tad sapratnes dāvana ļauj mums pieņemt taisnīgus spriedumus.

Taisnīgi spriedumi

Mēs katru dienu pieņemam spriedumus, izvērtējot, novērtējot un cenšoties saprast. Taču Tas Kungs sagaida, ka mēs spriedīsim taisnīgi. Tā kā mēs esam Tā Kunga, Jēzus Kristus, mācekļi, mums ar saviem vārdiem un rīcību būtu jāapliecina, ka mēs esam žēlastīgi, mīloši un gatavi palīdzēt.

Kā taisnīgiem soģiem — mums būtu jāpārliecinās, ka mēs pievēršam lielāku uzmanību cilvēka raksturam, nevis viņa izskatam. Tajā pat laikā mums vajadzētu paturēt prātā arī to, ka mēs katru dienu radām par sevi pirmo iespaidu ar savu izskatu un runas veidu. Vairums cilvēku sajutīs vēlmi iepazīt mūsu raksturu un izzināt evaņģēlija vēstījumu, ja mūsu izskats atspoguļos mūsu vēstījuma īpašo vērtību.

Mūsu Kungs un Skolotājs, Jēzus Kristus, ir parādījis mums nevainojamu paraugu, kam sekot, cenšoties pieņemt taisnīgus spriedumus. Mums vajadzētu rīkoties tāpat, kā to dara Viņš, līdzsvarojot to, ko mēs redzam cilvēka ārējā izskatā, ar to, kas notiek katra sirdī. ■

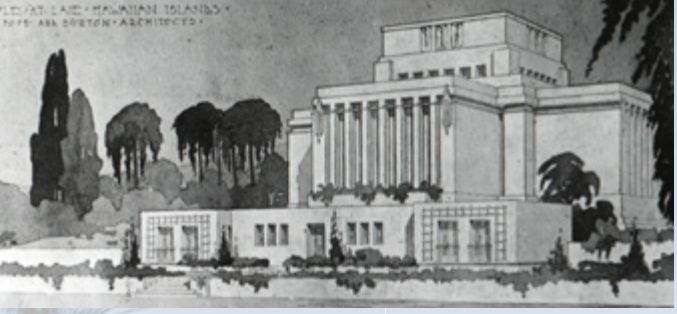

Tempļa celtnes atainojums, Hairams Poups un Harolds V. Bērtons.
Pa labi: viena no četrām tempļa sienu dekoratīvajām frīzēm, kas simbolizē četrus evaņģēlija atjaunošanas laikmetus.

Dekoratīvs šķīvis, uz kura ir atainoti pirmie astoņi Baznīcas tempļi. Laijes templis ir centrālais templis apakšā.

Vidū: prezidents Hībers Dž. Grants Laijē, tempļa iesvētīšanas laikā.
Augšā: prezidents Džozefs F. Smits Laijē (pirmais no kreisās puses). 1915. gada jūnijā viņš iesvētīja tempļa celtniecības vietu.

Maternitātes frīze, ko veidojis Eivards Fērbanks. Pa kreisi: Baznīcas locekļi pulcējas pie tempļa (1920. g.).

Laijes Havaju templis

PULCINĀŠANA GADSIMTA GARUMĀ

Iesvētīts pirms 100 gadiem, Laijes Havaju templis ir ļāvis svētajiem pulcēties, lai saņemtu templa svētības, evaņģēlijam sākot izplatīties visā pasaulē.

Klintons D. un Andžela R. Kristenseni
Autori dzīvo Jūtas štatā, ASV. Brālis Kristensens strādā Baznīcas Vēstures departamentā.

Viena no Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas diženajām misijām ir templa svētību nodrošināšana visiem pasaules ļaudīm — gan dzīvajiem, gan mirušajiem. Pravietis Džozefs Smits mācīja, ka „Dieva tautas sapulcināšanas mērķis . . . ikvienā pasaules laikmetā . . . bija celt Tā Kunga namu, kurā Viņš varētu atklāt Saviem ļaudīm Sava nama priekšrakstus”[1].

20. gadsimta rītausmā uz Zemes bija atrodami tikai četri darbībā esoši templi, un visi tie atradās Jūtas štatā. Līdz ar to fiziska pulcēšanās Jūtā bija primārais veids, kā iegūt pieeju templa svētībām. 1919. gadā tas mainījās. 1919. gada 27. novembrī prezidents Hībers Dž. Grants (1856–1945) iesvētīja Laijes templi Havaju salās. Tas bija vēsturisks pagrieziena punkts Atjaunošanas gaitā, jo līdz ar to templa svētības kļuva pieejamas daudzām tautām.

Laijes Havaju templis daudzējādā ziņā kļuva par pirmo starptautisko templi. Tajā nekavējoties sāka tikt sniegti pakalpojumi Baznīcas locekļiem no Havaju salām, Jaunzēlandes, Samoas, Tongas, Taiti, Japānas un Austrālijas. Baznīcas izaugsmei turpinoties visā Klusā okeāna un Āzijas valstu reģionā, turpināja pieaugt arī šī templa svētīto valstu skaits.

Šogad mēs atzīmējam šī būtiskā pagrieziena punkta 100. gadadienu Israēla pulcināšanā abpus priekškaram.

Pulcināšana no Samoas

Samoas salas atrodas vairāk nekā 4000 km attālumā no Havaju salām. 1919. gadā Samoas misijas prezidents Džons K. Adamss teica: „Pēc Laijes templa pabeigšanas šķita, ka mūsu ļaudis pārņem spēcīga vēlme — iekrāt pietiekami daudz pasaulīgās mantas, lai dotos uz templi.” Piemēram, Aulelio Anaje līdz tam veselus 20 gadus bija kalpojis par misionāru, nesaņemot nekādu atlīdzību. Tā kā viņš visus šos gadus bija ziedojies kalpošanai, viņam nepietika naudas, lai aizceļotu uz Havaju salām. Tālab brālis Anaje pārdeva visu, kas viņam piederēja, un viņam izdevās savākt 600 vai

HAVAJU TEMPLA FRĪZES FOTOGRĀFIJA IZMANTOTA AR LAIPNU ATĻAUJU NO BAZNĪCAS VĒSTURES BIBLIOTĒKAS; LAIJES HAVAJU TEMPLIS PIEVAKARĒ, KARLAS DŽONSONES FOTOGRĀFIJA.

700 dolārus.[2] Brālis Anaje un citi samoāņi ziedoja visu, ko vien varēja, lai 1920–tajos gados pārceltos uz Laiji.

Viena no šīm ģimenēm, Leotu ģimene, ieradās Havaju salās 1923. gada Jaungada dienā. Septiņgadīgā Vailīna Leota atceras: „Mūsu pirmais [skats] uz templi . . . bija pati skaistākā aina."[3] Jau pēc diviem gadiem Vailīnas vecāki, Aivao un Matala, saņēma endaumentus un tika saistīti, un viņiem tika piesaistīti arī viņu bērni. Leotu pāris veselu 50 gadu garumā uzticīgi kalpoja Tā Kunga namā, un viņi tika apglabāti „līdzās templim, ko viņi tik ļoti bija mīlējuši".[4] Šobrīd Havaju salās dzīvo simtiem viņu uzticīgo pēcnācēju.

Neiespējamais uzdevums

Kamēr daudzi Baznīcas locekļi no Klusā okeāna valstu reģiona pameta savu dzimteni, lai emigrētu uz Havaju salām, daudzas bīskapijas un draudzes no dažādām valstīm organizēja grupu ceļojumus, ko dēvēja par templa ekskursijām. Šis garīgās pulcēšanās veids ļāva Baznīcas locekļiem doties ceļā, lai saņemtu templa priekšrakstus, un pēc tam atgriezties mājās, lai celtu Baznīcu savā dzimtajā valstī.

Iesvētīšanas pasākumā prezidents Grants lūdza, lai Tas Kungs paver svētajiem no Jaunzēlandes un visām Klusā okeāna salām ceļu savas dzimtas vēstures izpētei, lai viņi varētu doties uz templi un kļūt par savu priekšteču glābējiem.

Templa ekskursijas tika uzsāktas jau sešus mēnešus pēc templa iesvētīšanas ar kādu maoru svēto grupu no Jaunzēlandes. Kaut arī šie svētie dzīvoja vairāk nekā 8000 km attālumā no Havaju salām, viņi līksmoja, saņemot ziņas par templa iesvētīšanu.

Vaimate un Hīnī Anaru dedzīgi vēlējās pievienoties pirmajai grupai, kas devās uz templi. Taču šis uzdevums šķita tikpat kā neiespējams, jo viņu ģimene bija ļoti nabadzīga un ceļojuma izmaksas 1200 Jaunzēlandes mārciņu apmērā — apjomīga summa. Viņiem bija nepieciešams brīnums.

Anaru ģimene jau gadiem ilgi bija sekojusi pravieša padomam un apkopojusi savus ģenealoģiskos pierakstus. Šie pieraksti gulēja kaudzītēs, kamēr Anaru ģimene gaidīja, kad notiks brīnums. Viņu dēls Vivini zināja par savu vecāku ticību: „Māte nekad un ne reizi nekrita izmisumā par to, ka viņai [neizdosies] kādudien kopā ar tēvu mesties ceļos templa altāra priekšā."

Brīnums notika. Vaimate uzvarēja konkursā un noslēdza līgumu ar Jaunzēlandes valdību par apjomīgu teritorijas attīstīšanas projektu. Par šī projekta izpildi bija paredzēta priekšapmaksa, ar ko pietika, lai segtu ceļojuma izmaksas uz Havaju salām. Vaimate un Hīnī pārvarēja savas bailes no ceļošanas pāri okeānam un 1920. gada maijā devās uz Havaju salām kopā ar vēl 14 svētajiem. Viņi saņēma savus endaumentus un tika saistīti. Neiespējamais bija īstenojies.

Anaru ģimenes stāsts ir tikai viens no tūkstošiem stāstu par tiem pēdējo dienu svētajiem, kuri ceļoja uz Laijes Havaju templi, lai saņemtu priekšrakstus un iegūtu apsolījumus, ko Tas Kungs mums dāvā Savā namā. Tas prasīja milzīgus upurus, taču tajā pat laikā stiprināja svētos, kuri atgriezās savā dzimtenē, gatavi vadīt Baznīcu.[5]

Garīgā pulcināšana no Āzijas valstīm

Pēc otrā pasaules kara un otrreizējas Baznīcas atjaunošanas Japānā, šīs valsts svētie organizēja

ROZĀ ZIEDS PIE LAIJES HAVAJU TEMPĻA. ĀRONA B. PAIKA FOTOGRĀFIJA.

1850

1850. g. — Havaju valstībā ierodas misionāri, lai sludinātu atjaunoto evaņģēliju.

1855. g. — Džozefs F. Smits uzsāk savu pirmo misiju Havaju salās.

1875

1865. g. — Baznīca iegādājas zemi Laijē, kur tiek uzcelts sanāksmju nams. 1916. gadā šī ēka tiek pārcelta, lai tās vietā varētu būvēt templi.

1900

1915. g. — prezidents Džozefs F. Smits paziņo par Laijes Havaju templa celtniecību.

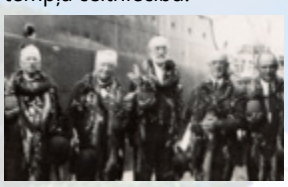

1919. gada 27. novembris — prezidents Hībers Dž. Grants iesvēta templi (skat. augšā, centrā).

1920. g. — Vaimate Anaru ceļo uz templi no Jaunzēlandes.

1925

1923. g. — Leotu ģimene (apakšā) pārceļas uz Laiji no Samoas.

pirmo templa ekskursiju no Āzijas valstīm. 1965. gadā no Tokijas izlidoja lidmašīna ar 165 uzticīgiem svētajiem, kuri devās uz Havaju salām, lai saņemtu templa priekšrakstus. Šis brauciens ārkārtīgi stiprināja Baznīcu Japānā. 95% no minētajiem Baznīcas locekļiem ir turpinājuši aktīvi iesaistīties Baznīcas dzīvē. Pieci no viņiem vēlāk kļuva par templa prezidentiem savā dzimtajā zemē, ieskaitot elderu Jošihiko Kikuči — pirmo Augstāko pilnvaroto no Japānas.[6]

1970. gadā uz Laiji devās Baznīcas locekļu grupa no Korejas. Draudzes prezidents Čojs Vokvans teica: „Mēs devāmies uz templi, un tas atvēra mūsu prātus un atmodināja mūsos izpratni par to, kā mēs varam iemantot glābšanu. Mūžīgā iecere kļuva reāla; mūsu liecības ir tikušas stiprinātas tik lielā mērā, ka to ir grūti izskaidrot. Korejas ļaudis ir tik ārkārtīgi svētīti ar iespēju apmeklēt templi!"[7]

Mūsu mirušo tuvinieku pulcināšana

Rodot pieeju templa priekšrakstiem, Tā Kunga svētības saņem ne vien attiecīgās valsts iedzīvotāji, bet arī tie minētās valsts pārstāvji, kuri atrodas otrpus priekškaram. Šo svētību ir izjutuši arī Baznīcas locekļi no Āzijas valstīm, jo viņu kultūrā jau daudzu gadsimtu garumā ir ierasts rūpīgi pierakstīt savus radu rakstus.

Kvaja Šuna Langa vecāki emigrēja no Ķīnas uz Havaju salām. Viņš piedzima 1894. gadā Kauai salā, un tika kristīts 1944. gadā, savā 50. dzimšanas dienā. Mācot Baznīcas locekļiem par ģimenes vēstures izpēti, brālis Langs nodarbības dalībniekiem teica: „Kādu nakti es redzēju vīziju, kurā daudzi no maniem mirušajiem radiniekiem aicināja, lai es strādātu viņu labā." Pēc trim dienām viņš no savas tantes Ķīnā saņēma savus radurakstus: 22 lappuses ar ķīniešu rakstzīmēm, kur tika atklāta viņa priekšteču izcelsme līdz pat 1221. gadam pēc Kristus. Kopā ar dēlu Glenu un vedeklu Džūlinu viņi ir izpildījuši tūkstošiem templa priekšrakstu par saviem ģimenes locekļiem. Vēlāk, no 2001. līdz 2004. gadam, Glens un Džūlina Langi uzticīgi kalpoja par Laijes templa prezidentu un matronu.[8]

Pulcināšana turpinās

Laijes Havaju templis, kas atrodas Klusā okeāna krustcelēs starp Ameriku un Āziju, ir pavēris durvis uz templa svētībām daudzām tautām. Tādējādi Israēla sapulcināšana šeit ir izvērtusies galvenokārt garīgajā pulcināšanā, jo Baznīcas locekļi ir varējuši saņemt templa svētības, lai atgrieztos un celtu Baznīcu savās dzimtajās zemēs. Šī iespēja ir palīdzējusi izplatīt atjaunoto evaņģēliju starp daudzu kultūru pārstāvjiem un tautām abpus priekškaram.

Atzīmējot Laijes Havaju templa 100. gadadienu, mums ir tas gods būt par lieciniekiem Atjaunošanas atskaites punktam un tam, kā īstenojas Mormona Grāmatas pravieša Jēkaba pravietojums: „Lieli ir Tā Kunga solījumi tiem, kuri ir uz jūras salām." (2. Nefija 10:21.) ■

ATSAUCES

1. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010. g.), 36. nod.
2. Skat. James Adams Argyle, comp., "The Writings of John Q. Adams," 14, FamilySearch.org.
3. Vailine Leota Niko, in Clinton D. Christensen, comp. *Stories of the Temple in Lā'ie, Hawai'i* (2019), 70–71.
4. Aivao Frank Leota (1878–1966), FamilySearch.org.
5. Skat. Christensen, *Stories of the Temple in Lā'ie, Hawai'i,* 64–65.
6. Skat. Christensen, *Stories of the Temple in Lā'ie, Hawai'i,* 114–17.
7. Choi Wook Whan, in "Going to the Temple Is Greatest Blessing," *Church News,* Apr. 17, 1971, 10.
8. Skat. Christensen, *Stories of the Temple in Lā'ie, Hawai'i,* 166.

1950

1965. g. — 165 svētie no Japānas ierodas Havaju salās uz pirmo Āzijas valstu templa ekskursiju.

1970. g. — Korejas svētie pievienojas japāņu svēto templa ekskursijai.

1975

1978. gada 13. jūnijs — prezidents Spensers V. Kimbals no jauna iesvēta templi pēc būtiskiem templa paplašināšanas darbiem. Viņi ar prezidentu N. Eldonu Taneru (augšā) viesojas arī Polinēziešu kultūras centrā.

2000

2015

2010. gada 21. novembris — prezidents Tomass S. Monsons no jauna iesvēta templi pēc seismisko uzlabojumu un rekonstrukcijas darbiem.

Mēs tikām aizvestas pie Monikas

Dzīvojot Sanpaulu, Brazīlijā, es iepazinos ar kādu īpašu sievieti, vārdā Grāsa. Viņa bija jauka un laipna sieviete, kura draudzējās ar visiem.

Grāsa bija mana pāriniece apmeklējošo māsu programmā. Lai gan viņa bija trīs bērnu māte, kurai bija pusslodzes darbs, un viņai nebija ne automašīnas, ne tālruņa, tas neatturēja viņu no kalpošanas.

No sava balkona es varēju redzēt vienu no viņas mājas logiem. Kad viņai bija brīvs brīdis, Grāsa izlika šajā logā sarkanu audumu, lai signalizētu man, ka ir gatava doties apmeklējumā. Viņa ne reizes neminēja kādu attaisnojumu tam, lai nekalpotu. Es bieži esmu prātojusi par Grāsas signālu un viņas brīnišķīgo uzticīgās un vienkāršās kalpošanas piemēru.

Grāsa izlika savā logā sarkanu audumu, lai signalizētu, ka ir gatava doties apmeklējumā.

Man atmiņā ir iespiedusies kāda īpaša pieredze. Pirms doties apmeklējumā pie kādas no mūsu māsām, mēs gatavojāmies un lūdzām. Pietuvojoties viņas mājai, mēs atskārtām, ka patiesībā esam atbraukušas pie kādas citas māsas! Lai gan mēs bijām norīkotas apmeklēt arī šo māsu, kura bija mazaktīva divu mazu bērniņu māmiņa, mēs todien nebijām plānojušas viņu apciemot. Taču, tā kā mēs bijām ieradušās, mēs pieklauvējām, bet neviens neatbildēja.

Mēs nolēmām būt neatlaidīgas un gaidījām. Pēc kāda laika māsa Monika atvēra durvis un pateica mums, ka ir aizņemta. Mēs ievērojām, ka viņa ir nogurusi un tuvu asarām. Kad mēs pateicām, ka esam ieradušās, lai viņai palīdzētu, viņa ļāva mums ienākt. Tā kā viņas mazulītis raudāja, mēs teicām, lai viņa par to parūpējas, jo mēs varam pagaidīt. Kad Monika ar savu bērniņu devās uz augšstāvu, mēs ķērāmies pie darba, iztīrījām vairākas istabas un salocījām visas drēbes, ko redzējām.

Ieraugot, cik jauki izskatās viņas māja, Monika sāka raudāt un izkratīja mums sirdi, pastāstot par dažām grūtībām. Mēs apsolījām viņai palīdzēt un aprunājāmies par viņas grūtībām ar Palīdzības biedrības prezidenti. Nākamajā svētdienā Monika ieradās baznīcā.

Monika kļuva par aktīvu, priekpilnu māsu, un mēs turpinājām mīloši un gādīgi kalpot viņai savā norīkojumā. Kaut arī viņai joprojām bija grūtības, pateicoties aktivitātei baznīcā, viņa spēja tikt ar tām galā, pielietojot daudz lielāku ticību un drosmi.

Es esmu tik pateicīga par Grāsas piemēru mūsu kopīgajā kalpošanā! Mēs lūdzām pēc vadības, un Dievs aizveda mūs pie Monikas. ■

Rozanna Soaresa no Jūtas štata, ASV

STENA FELOVSA ILUSTRĀCIJA

Viņas iedēstīja manā sirdī sēklu

Es sajutu, ka man vajadzētu pastāstīt par savu pievienošanos Baznīcai pirmajām māsām misionārēm, kuras bija mani mācījušas, pasakot, ka viņas ir iedēstījušas manā sirdī atjaunotā evaņģēlija sēklu.

No kurienes es esmu nākusi? Ko es šeit daru? Kur es nokļūšu pēc nāves?

Kad man bija 29 gadi, manu prātu turpināja nodarbināt šie jautājumi. Mani vecāki bija miruši. Es sēroju par sava pirmdzimtā dēliņa zaudēšanu. Man vēl bija trīs meitas, kuras jāaudzina, un grūtību pilna dzīve.

Tas Kungs sāka atbildēt uz maniem jautājumiem, atvedot uz manām mājās divas jaunas misionāres. Kad es ieaicināju viņas iekšā, viņas apvaicājās, vai es nejūtot, ka manā dzīvē kaut kā pietrūkst. Es pastāstīju viņām par saviem vecākiem un savu dēliņu. Es pateicu viņām, ka, manuprāt, būtu netaisni laist pasaulē bērnus un veidot ģimeni, ja viss vienkārši beigtos ar nāvi. Es pajautāju, vai es vēl kādreiz redzēšu savus vecākus un savu dēliņu.

„Marta," viņas teica, „tu vari būt kopā ar savu ģimeni mūžīgi."

Manu sirdi piepildīja prieks. Es gribēju uzzināt vairāk. Nākamā apciemojuma reizē viņas mācīja man par Jēzus Kristus evaņģēliju vēl vairāk. Viņas iedeva man Mormona Grāmatu un aicināja, lai es to izlasu un pajautāju Dievam, vai tas ir Viņa vārds. Es pieņēmu šo aicinājumu. Lūdzot Dieva atbilde nāca pār mani tik skaidri, kā saules gaisma. Es no visas sirds zināju, ka tā ir patiesība.

Diemžēl, sākot strādāt jaunā darbavietā, es zaudēju kontaktu ar misionārēm. Turpmākajos mēnešos mana laulība tika šķirta, un es kopā ar bērniem centos uzsākt jaunu dzīvi.

Pēc kāda laika es apprecējos vēlreiz. Kādudien mans vīrs teica, ka viņam savā dzīvē sāk pietrūkt Dieva. Mēs nolēmām aiziet uz baznīcu, kuru viņš reiz bija apmeklējis. Ienākot ēkā, es foajē uz galda ieraudzīju Mormona Grāmatu. Tā bija tā pati baznīca, par kuru man jau bija stāstīts! Man ļoti iepatikās tur sajustais Gars. Kad mēs devāmies projām, es pajautāju savam vīram, kas man ir jādara, lai es varētu tikt kristīta.

„Tev ir jāmācās no misionāriem," viņš teica.

„Es jau tiku mācīta pirms pieciem gadiem!" es atbildēju.

Mums ar bērniem tika pasniegtas mācību stundas. Mūsu kristību diena bija laimīgākā diena mūsu mūžā.

Pēc vairākiem gadiem es sajutu, ka man vajadzētu pastāstīt par savu pievienošanos Baznīcai pirmajām māsām misionārēm, kuras bija mani mācījušas. Facebook lapā es atradu grupu, kurā bija apvienojušies kādreizējie misionāri no Santamarijas misijas Brazīlijā. Tai bija pievienojusies arī viena no māsām, kura bija mani mācījusi. Es nosūtīju viņai draudzības piedāvājumu, pastāstot, kas es esmu, kā es kļuvu par Baznīcas locekli, ka mūsu ģimene ir tikusi saistīta templī un ka mans dēls kalpo pilnlaika misijā. Es pateicu viņai, ka tas viss ir bijis iespējams, tikai pateicoties tam, ka viņas ar pārinieci bija iedēstījušas manā sirdī atjaunotā evaņģēlija sēklu. ■

Marta Algarve no Santakatarinas Brazīlijā

RAFAELA LOPESA ILUSTRĀCIJA

Es piepildīju divus pārtikas maisus un devos uz savas bīskapijas māsas mājām.

Papildus svētība

Mums ar sievu Karmenu tikko bija piedzimis pirmais bērns, kad mani aicināja par mūsu bīskapijas vadītāju. Tobrīd mums bija finansiālas grūtības. Mani pārņēma stress, cenšoties apgādāt ģimeni un tajā pašā laikā pārraudzīt mūsu bīskapijas locekļus, un gādāt par tiem.

Kādu svētdienu es Svētā Vakarēdiena sanāksmes laikā ievēroju kādu vientuļo māti ar četriem maziem bērniņiem. Viņa sēdēja zāles pēdējā rindā, cenšoties, cik vien tas bija viņas spēkos, apklusināt savus bērnus. Es zināju, ka arī viņai ir finansiālas grūtības, taču viņa ne reizes nebija lūgusi palīdzību. Nedēļas gāja, un viņa katru svētdienu kopā ar saviem bērniem apmeklēja baznīcu.

Kādudien man tika izmaksāta alga. Tā kā es tiku svētīts arī ar piemaksu, es nolēmu izmantot šo papildus naudu, lai nopirktu materiālus tik nepieciešamajiem mājas remontdarbiem. Taču, dodoties uz lielveikalu, es iedomājos par šo māsu un viņas bērniem. Es jutu, ka man ir jāizmanto šī papildus nauda, lai iegādātos viņiem pārtiku. Es piezvanīju Karmenai un pastāstīju viņai par to, kā es gribētu rīkoties. Viņa piekrita.

Iepērkoties mans skatiens apstājās pie cepumiem. Man šķita, ka varbūt šīs māsas bērniņi gribētu pamieloties ar saldumiem. Es piepildīju divus pārtikas maisus un devos uz šīs māsas mājām.

Es vairākkārt pieklauvēju pie nodeldētajām koka durvīm. Kad es jau grasījos doties projām, durvis beidzot atvērās. „Bīskap," māsa teica, „es esmu pārsteigta, jūs redzot!" Tūliņ no mugurpuses izskrēja viņas bērni.

„Es nopirku jums nedaudz pārtikas," es teicu.

Viena no viņas meitiņām uzgāja cepumus un iesaucās: „Cepumi!" Ap mums sajūsmināti sapulcējās viņas brāļi un māsas. Septiņgadīgā meitiņa mani apskāva. „Paldies jums, bīskap!" viņa teica.

Es ieskatījos viņu mājā un ieraudzīju, ka šī māsa ir mazgājusi drēbes bļodā uz grīdas. Viņas ģimenei nebija galda, un viņi gulēja uz matračiem, kas bija izklāti uz grīdas. Es sapratu, ka viņi dzīvo lielā trūkumā. Es nokārtoju, lai viņiem būtu galds un katram sava gulta.

Šī pieredze palīdzēja man saprast, ka Tas Kungs vada un svētī Savus kalpus. Mums nav nepieciešams īpašs aicinājums, lai palīdzētu saviem brāļiem un māsām. Mums ir vienīgi jādzīvo saskaņā ar Garu, jāievēro, kam būtu nepieciešama mūsu palīdzība, un jāizrāda vēlme būt par instrumentiem Tā Kunga rokās. ■

Roberto Atūnkars Nijeto no Limas, Peru

ILUSTRĀCIJA NO ALE + ALE UN MORGAN GAYNIN

Divas pateicības pilnas lappuses

Mans tēvs visu mūžu bija cietis no zema pašvērtējuma un nevērtības izjūtas. Viņu bija audzinājis tēvs – alkoholiķis, kurš bieži bija teicis, cik nevērtīgs, viņaprāt, ir viņa dēls. Par laimi, mans tēvs nekļuva par alkoholiķi, taču viņš nekad nepateica man vai maniem brāļiem un māsām, ka viņš ar mums lepojas, un neslavēja mūs par labi paveiktajiem darbiem. Lai gan bērnībā es centos viņam izpatikt, man vienmēr šķita, ka man tā arī neizdodas būt pietiekami labai. Tālab mūsu attiecības bija diezgan saspīlētas.

Vienu gadu es par to ieminējos savam gudrajam bīskapam. Viņš ieteica man uzrakstīt savam tēvam vēstuli, uzskaitot visus iemeslus, kuru dēļ es jūtos par viņu pateicīga. Tas no manis prasīja gluži vai varoņdarbu. Manā sirdī bija dziļas rētas, un es negribēju, lai mana pateicības vēstule paustu sarūgtinājumu. Tālab es lūdzu Dievu. Gara vadībā man prātā sāka nākt iemesli, kādēļ es jūtos pateicīga par savu tēvu. Tas prasīja laiku, taču, kad es beidzot pabeidzu, es biju pierakstījusi divas pilnas lappuses.

Es nogādāju savu vēstuli tēvam, nezinot, kāda būs viņa attieksme pret to. Taču es zināju, ka es nevaru izvēlēties viņa atbildi. Man bija vienkārši jāielūkojas savā sirdī, paturot prātā, kādēļ es šo vēstuli biju rakstījusi.

Nākamajā rītā man piezvanīja mana pamāte. Viņa raudāja. Viņa man pateica, ka mans tēvs pārlasa šo vēstuli atkal un atkal, un atkal. Viņa teica, ka viņš nespējot ar mani parunāt, jo pārāk stipri raudot.

„Paldies!" viņa teica. „Tavam tēvam tas bija vajadzīgs."

Vēlāk, tanī pašā dienā, arī mans tēvs piezvanīja man, lai pateiktos. Viņš zvanīja man katru dienu, vairāku dienu garumā, lai atklātu, cik daudz viņam nozīmē šī vēstule.

Es vēlētos, kaut es varētu teikt, ka mūsu attiecības brīnumainā kārtā tika dziedinātas, taču mums joprojām bija daudz pie tā jāstrādā. Ar laiku mana sirds sāka dzīt, un mūsu attiecības uzlabojās. Beigu beigās es spēju viņam piedot.

Pēc dažiem gadiem un smagas cīņas ar vēzi mans tēvs nomira. Es esmu pārliecināta, ka šobrīd viņš pieredz lielu prieku, jo Glābējs palīdz viņam tikt dziedinātam no daudzu gadu garumā pieredzētās vardarbības. Es zinu, ka es esmu pieredzējusi dziedināšanu caur Jēzus Kristus īstenotās Izpirkšanas spēku. Glābējs izprot mūsu vajadzības un var palīdzēt mums atbrīvot savas dvēseles no aizvainojuma un sarūgtinājuma indes. Es zinu, ka pateicība, piedošana un mīlestība ir iedarbīgas zāles. ■

Elīsa Dālena no Jūtas štata, ASV

Mans tēvs pārlasīja manu vēstuli atkal un atkal, un atkal. Viņš nespēja ar mani parunāt, jo pārāk stipri raudāja.

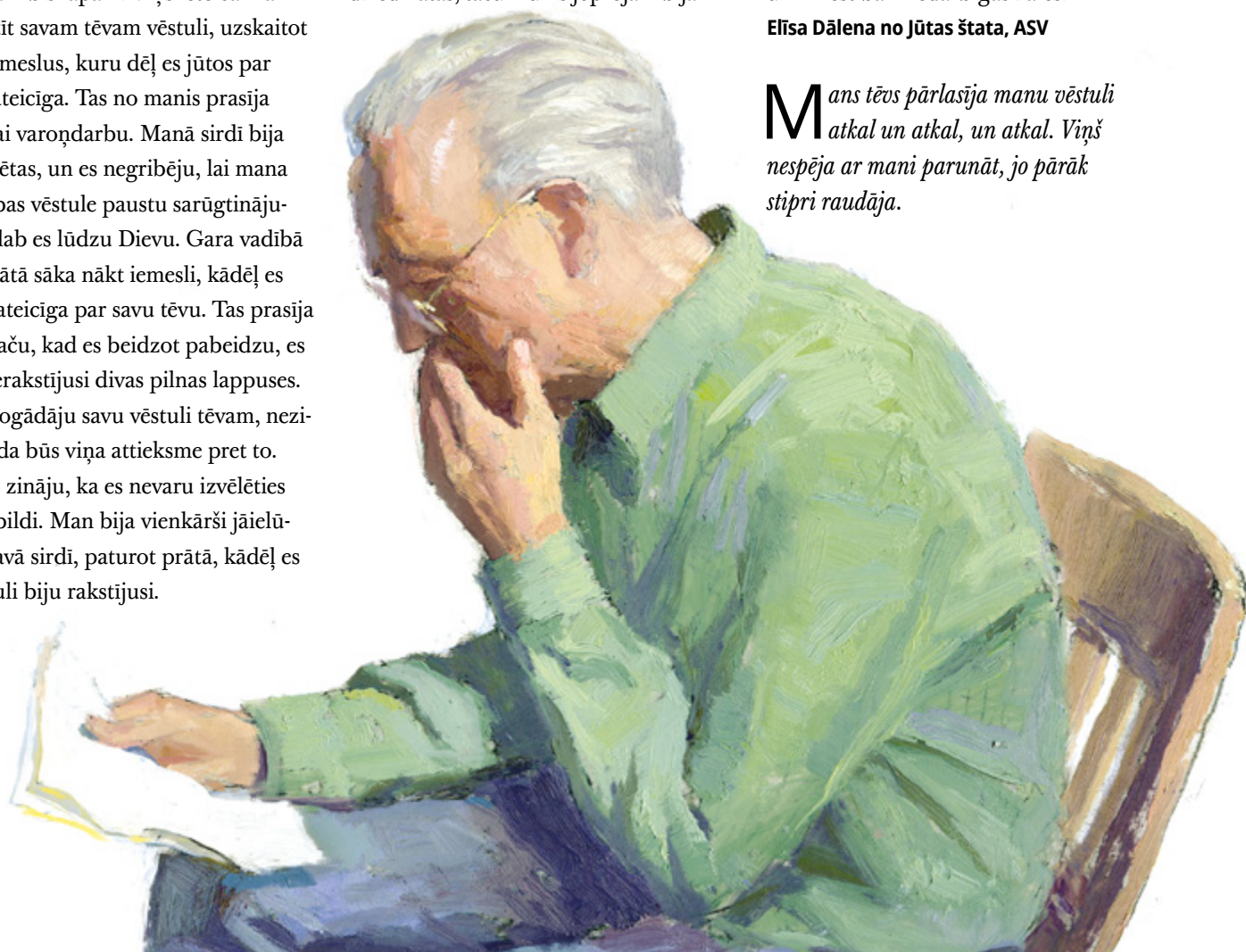

ALENA GĀRNSA ILUSTRĀCIJA

Džoja D. Džounsa
Sākumskolas vispārējā prezidente

VĒRŠANĀS PRET PORNOGRĀFIJU:

sargāšana, runāšana un dziedināšana

Šie trīs mīlestības izrādīšanas veidi var palīdzēt mūsu bērniem viņu iespējamajā saskarē ar pornogrāfiju.

Man ir sāpīgi apzināties, ka pornogrāfija šobrīd iespaido pat mūsu sabiedrības jaunāko daļu — mūsu bērnus. Pornogrāfija, būdama episka apmēra sērga, var likt mums kaunēties, sakropļot cilvēka jūtas, laupīt paškontroli, izraisīt nomācošu atkarību un pilnībā pārņemt mūsu laiku, domas un enerģiju. Būtu ārkārtīgi būtiski, lai mēs visi — vecāki, ģimenes locekļi, skolotāji, vadītāji — tik tiešām ievērotu, novērtētu un pasargātu savus bērnus un jauniešus.

Mīlestība ir viena no Dieva diženākajām dāvanām. Mīlestība pret Dievu un mīlestība pret savu tuvāko ir divi augstākie baušļi, ko mums ir devis pats Jēzus Kristus. Es uzskatu, ka mīlestība ir arī mūsu spēcīgākais ierocis cīņā pret pornogrāfiju.

Patiesi, kaut arī izplatīts teiciens vēsta, ka „pornogrāfija iznīcina mīlestību", atcerēsimies arī to, ka mīlestība iznīcina pornogrāfiju. Tas nenozīmē, ka mūsu mīlestība pret kādu cilvēku var atbrīvot viņu no atkarības vai mainīt viņa uzvedību. Tomēr mīlestība var motivēt mūs attiecībā uz to, kā mēs sagatavojamies, kā mēs runājam par to un kā mēs uzklausām citus — it īpaši savus bērnus. Ja mums ir jel kāda cerība izskaust no pasaules šo sodību, visu mūsu pūliņu priekšplānā un pamatā ir jābūt mīlestībai.

Es vēlētos ieteikt trīs mīlestības izrādīšanas veidus, kam mēs, cerams, pievērsīsimies, ko mēs pieņemsim un ieviesīsim savā dzīvē. Šos trīs mīlestības izrādīšanas veidus var piemērot trīs posmos saskarē ar pornogrāfiju, ko var nākties pieredzēt mūsu bērniem.

Pirmkārt, mēs sakām „es tevi mīlu", tik tiešām sargājot viņus. Otrkārt, mēs sakām „es joprojām tevi mīlu", uzzinot par viņu saskari ar pornogrāfiju — vai tā būtu netīša vai tīša. Un, treškārt, mēs sakām „es mīlēšu tevi vienmēr", sniedzot mīlošu atbalstu, kad viņi tiecas pēc dziedināšanas no pārmērīgas aizraušanās ar pornogrāfiju vai atkarības. Mīlestība ir pats svarīgākais katrā no šiem posmiem.

FOTOGRĀFIJA NO GETTY IMAGES ILUSTRĒŠANAS NOLŪKAM; POZĒ MODEĻI

Mūsu zēni un mūsu meitenes cieš no šīs problēmas, bet mēs par to nerunājam tik daudz, cik vajadzētu.

1 SARGĀŠANA: „ES TEVI MĪLU”

Iedomājieties par kādu bērnu, kuru jūs mīlat. Kad jūs sakāt šim bērnam: „Es tevi mīlu”, ko tas īsti nozīmē? Pašos pamatos tas nozīmē to, ka mēs nodrošinām aizsardzību, lai varētu palīdzēt tiem, kurus mēs mīlam, kļūt tik krietniem, cik vien iespējams, un stāties pretī dzīves grūtībām. Šajā aizsardzībā ietilpst ciešu, uzticamu un pastāvīgu attiecību veidošana. Šādas attiecības palīdz mums saglabāt ar saviem bērniem ciešu saikni. Veidojot stipras un uzticamas attiecības un sargājot savus bērnus un mazbērnus (un jebkuru bērnu), mēs sniedzam tiem drošu vidi, kur patverties. Šāda sargāšana palīdz tiem saprast, kas viņi ir un kādas ir viņu attiecības ar Dievu. Jušanās novērtētiem un mīlētiem palīdz bērniem iztēloties gādīgo Debesu Tēvu un paļauties uz to, ka Viņš dod tiem norādījumus, lai viņi būtu laimīgi.

Es bažījos, ka daudzi vecāki, iespējams, neapzinās, cik bīstama patiesībā ir pornogrāfija, vai arī domā, ka ar šo problēmu saskaras tikai citi cilvēki. Patiesība ir tāda, ka arī mūsu zēni un mūsu meitenes cieš no šīs problēmas, bet mēs par to nerunājam tik daudz, cik vajadzētu.

Pirms daudziem gadiem mēs ar vīru dzirdējām kādu pamācošu stāstu, ko mēs pēcāk bieži stāstījām saviem bērniem. Tas ir stāsts par kādu vecu klaburčūsku, kas lūdza, lai kāds garāmejošs puisēns aiznes to uz kalna virsotni, lai tā pirms savas nāves varētu redzēt pēdējo saulrietu. Puisēns vilcinājās, taču klaburčūska apsolīja, ka apmaiņā pret šo ceļojumu to nesakodīs. Izdzirdēdams par čūskas vēlību, zēns laipni uznesa to kalna virsotnē, kur viņi kopīgi noskatījās saulrietā.

Nonesis čūsku atpakaļ, uz kalna pakājē esošo ieleju, zēns pagatavoja sev maltīti un sataisīja guļas vietu pārnakšņošanai. No rīta čūska viņam pavaicāja: „Puisīt, vai tu, lūdzu, varētu aiznest mani atpakaļ uz manām mājām? Man ir pienācis laiks atstāt šo pasauli, un es gribētu atgriezties savās mājās.” Tā kā puisēnam šķita, ka viņš ir drošībā un ka čūska ir turējusi doto vārdu, viņš nolēma aiznest čūsku mājās, kā prasīts.

Viņš uzmanīgi pacēla čūsku, cieši piespieda to pie krūtīm un aiznesa uz tuksnesi, lai tā varētu nomirt savās mājās. Kad viņš jau grasījās nolikt klaburčūsku zemē, klaburčūska pagriezās un iedzēla viņam krūtīs. Puisēns iekliedzās un nometa čūsku zemē. „Čūskas kundze, kādēļ jūs tā darījāt?! Tagad es noteikti miršu!" Klaburčūska paskatījās uz viņu un pasmīnēja: „Tu zināji, kas es esmu, kad mani pacēli."

Mūsdienu pasaulē es redzu, kā daudzi vecāki padod savam bērnam čūsku. Es runāju par viedtālruņiem. Mēs nedrīkstam nodot mobilos tālruņus ar interneta pieslēgumu tādu bērniņu rokās, kuri nav pietiekami pieauguši un līdz ar to arī apmācīti, kam vēl nav nepieciešamo spriešanas un lēmumu pieņemšanas spēju un kam trūkst vecāku uzraudzības vai citu drošības līdzekļu, kas palīdzētu tos pasargāt. Džeisons S. Kerols, Brigama Janga universitātes profesors ģimenes dzīves jautājumos, apgalvo: „Mēs sargājam savus bērnus līdz brīdim, kad viņi paši spēs sevi pasargāt." Cilvēkam vispirms attīstās tas smadzeņu stumbrs, kurā atrodas baudas centri. Un tikai pēc tam pilnībā attīstās frontālā smadzeņu garoza, kurā ir ietvertas spriešanas un lēmumu pieņemšanas spējas. „Tā nu bērniem ir dots gāzes pedālis bez pilnvērtīgām bremzēm."[1]

Katram tālrunim vajadzētu uzlikt drošības filtrus — pat pusaudžu tālrunim. Šis ieteikums nāks par labu arī pieaugušajiem. Neviens nav imūns pret šīs indīgās čūskas dzēlienu. Daži vecāki izvēlas iegādāties saviem bērniem atveramo telefonu, lai ierobežotu zvanu un īsziņu skaitu.

Taču bez viedtālruņiem ir vēl neskaitāmas citas ierīces, kurās caur interneta pieslēgumu ir iespējams piekļūt nevēlamiem plašsaziņas līdzekļiem. Kāds nesen veikts pētījums liecina, ka 79% no nevēlamas saskares ar pornogrāfiju atgadās mājās.[2] Bērni var saskarties ar to planšetēs, viedtālruņos, spēļu konsolēs, pārnēsājamos DVD atskaņotājos un gudrajos televizoros, un tās ir tikai dažas no ierīcēm. Es zinu par ģimenēm, kas ir iekārtojušas savās mājās vienu, caurstaigājamu platību, kur drīkst izmantot elektroniskās ierīces. Šīs ģimenes dēvē šo telpu par „multivides istabu", kur visas elektroniskās ierīces tiek glabātas atklāti, gaismā. Neviens cilvēks, izmantojot multivides ierīci, nekad nepaliek istabā viens.

Citas ģimenes ir izvēlējušās citus noteikumus, piemēram, aizliegumu lietot tālruņus guļamistabās un labierīcībās. Daži vienkārši teic: „Nekad nepaliec viens ar tālruni." Citi tajā pašā laikā pakāpeniski dod saviem bērniem arvien lielāku pieeju dažādām lietotnēm, uzstādot programmas, kas ļauj vecākiem konfigurēt bērna tālruni. Tādējādi viņi māca, ka uzticība ir jānopelna un ka ir būtiski, lai tālrunim būtu drošības uzstādījumi.

Lai kādas būtu mūsu ģimeņu individuālās vajadzības, mācīsim katram ģimenes loceklim jau kopš pašiem pirmsākumiem izmantot tehnoloģijas gudri un pozitīviem nolūkiem, lai attīstītu tikumīgu domāšanas veidu. Izglītosim bērnus, konstruktīvi mācot tiem, kā izmantot tehnoloģijas krietniem mērķiem. Mēs varam mācīt tiem izvērtēt to pašiem, pavaicājot sev: „Vai šī darbība kalpos krietnam mērķim?" Mūsu izvēle attiecībā uz to, kā mēs šobrīd mācām savu ģimeni, iespaidos turpmākās paaudzes.

Es ceru, ka, būdami vecāki, mēs padomāsim par to, cik būtiskas ir mūsu attiecības ar saviem bērniem, kā arī par konkrētiem pūliņiem viņu pasargāšanā. Ja mēs stiprināsim mūsu mīlošās attiecības, bērni daudz skaidrāk izpratīs to, kādēļ Dievs mūs brīdina par pornogrāfijas kaitējumu, viņi sapratīs, kā no tā izvairīties, un viņi būs sagatavoti brīdim, kad tiem var nākties ar to saskarties.

2 ATBILDE: „ES JOPROJĀM TEVI MĪLU"

Noturēt sirsnīgas, atklātas un aicinošas sarunas, kas iedrošina bērnus dalīties ar saviem vecākiem savās pārdomās, pieredzē un jautājumos, nav viegli. Mēs varam aicināt bērnus, lai cik veci tie būtu, atklāti pastāstīt mums, ja vai kad tiem ir radušās jebkādas pakāpes problēmas ar pornogrāfiju — sākot ar agrīnu, nejaušu vai gadījuma rakstura saskari, līdz pat intensīvai un pārmērīgai aizrautībai. Jo agrīnāk šī tēma tiks apspriesta, jo labāks būs rezultāts, un bērni atklās pieredzēto daudz labprātāk, zinot, ka viņi ir mīlēti un ka nekas, ko viņi varētu pateikt vai izdarīt, to nemainīs.

Tomēr paši brīvprātīgi bērni to atklāj ļoti, ļoti reti. Tas parasti notiek tad, ja vērīgs tēvs vai māte pamudina bērnu uz to, apvaicājoties: „Vai tev kaut kas ir atgadījies?" vai „Šķiet, ka tu neesi savā ādā." Jo mīlētāks bērns jutīsies, jo vieglāk viņam vai viņai būs atvērties.

Pārliecība par mūsu mīlestību nostiprinās caur nelielām pieredzēm, kas atkārtojas atkal un atkal. Nebūtiskas likstas, par kurām tiek runāts ar mīlestību, veido pamatu veselīgai saziņai, lai tad, kad rodas lielas problēmas, mēs arvien vēl būtu tai atvērti. Vissvarīgākais ir tas, lai jūsu bērni zinātu, ka jūsu attieksme būs: „Es joprojām tevi mīlu. Es nepārstāšu tevi mīlēt tikai tādēļ, ka ar tevi kaut kas ir atgadījies. Es mīlēšu tevi vienmēr."

Kaut kāda iemesla pēc mēs ne visai daudz runājam ar saviem jauniešiem un bērniem par vienu no spēcīgākajām tieksmēm un lielākajiem

FOTOGRĀFIJA NO GETTY IMAGES ILUSTRĒŠANAS NOLŪKAM, POZĒ MODEĻI

kārdinājumiem, ar ko tiem nāksies saskarties. Šis negribīgums pamudina viņus mācīties galvenokārt no interneta, citiem bērniem un pusaudžiem vai pat iecienītiem plašsaziņas līdzekļiem. Daži no mums, iespējams, vilcinās pat pieminēt bērnu klātbūtnē vārdu *pornogrāfija*, cenšoties nosargāt viņu nevainību. Tas liek mums juties tik neveikli! Iespējams, mūsu vecāki nekad ar mums nav tik atklāti runājuši. Kā būs, ja šī saruna iekveldinās bērnu ziņkāri? Kā būs, ja viņi gribēs uzzināt vairāk? Kā gan mēs varam gaidīt, lai mūsu bērni runātu ar mums par pornogrāfiju, ja mēs paši nekad par to ar viņiem nerunājam?

Vecāki, mums pašiem ir jāuzsāk šī saruna, negaidot, ka to uzsāks bērni! Man ļoti patīk ieteikums par regulārām, biežām, nepiespiestām sarunām, nevis vienu, atsevišķu sarunu. Šādas gādīgas sarunas nodrošina to, ka par ekspertiem šajos jautājumos tiek izvēlēti vecāki un uzticami vadītāji, nevis Google; saruna var norisināties drošā vidē; un tādējādi mēs vairojam bērnu uzticēšanos. Mēs gribam, lai mūsu bērni justos sagatavoti un spēkpilni, nevis nobijušies. Mēs vēlamies aprunāties ar viņiem līdzvērtīgi, nevis lasīt tiem lekciju.

Būdami vecāki un skolotāji, mēs nevarēsim palīdzēt saviem bērniem, ja vien paši nebūsim pietiekami izglītoti. Mums ir būtiski mācīt viņiem gan to, *kā rīkoties*, gan to, *kādēļ tā rīkoties*. Mēs varam paši izzināt un palīdzēt saviem bērniem saprast to, kādēļ pornogrāfija ir slikta, kādēļ tā ir bīstama, kādēļ mēs negribam, lai tā viņiem kaitētu, un kā viņiem būtu jārīkojas, ar to saskaroties.

Vai mēs saviem bērniem pietiekami un viņu vecumam atbilstošā veidā izskaidrojam, *kādēļ* tas ir nepieciešams? Ja vienīgais iemesls, ko mēs minam, mudinot tos atturēties no pornogrāfijas, ir „tas ir slikti", tad beigu beigās ar to var arī nepietikt. Tā vietā mums būtu jāmin pēc iespējas vairāk iemeslu, lai izveidotu morālo aizliegumu, kas spētu mūsu jauniešus motivēt.

Kaut arī mums ir pietiekami daudz iemeslu, lai atturētos no pornogrāfijas, te ir uzskaitīti daži motivējoši iemesli no organizācijas Fight the New Drug, kas varētu saistīt mūsu jauniešu interesi:

- Pornogrāfija var izmainīt un pārveidot jūsu smadzeņu darbību, un pētījumi rāda, ka tās iespaidā jūsu smadzenes pat var sarukt un kļūt mazaktīvākas.
- Pornogrāfija var izraisīt atkarību.
- Pornogrāfija sagraus jūsu pašvērtību.
- Pornogrāfijas dēļ jūs varat kļūt vientuļi.
- Pornogrāfija var sāpināt jūsu mīļos.
- Pornogrāfija var sagandēt veselīgu seksualitāti.
- Pornogrāfija pamudina uz vardarbību.
- Pornogrāfijas iespaidā cilvēki ar laiku kļūst negodīgi.
- Pornogrāfija laupīs jums laiku un enerģiju.
- Pornogrāfija izraisa depresiju, trauksmi un kauna izjūtu.

Es gribētu piebilst, ka pornogrāfija ir pretrunā Dieva baušļiem. Lai gan, minot šos un vēl milzum daudz citu iemeslu, mēs arvien iespaidīgāk liecinām pret pornogrāfiju, zināšanas, kas netiek liktas lietā, vedina pie bezpalīdzības. Mums ir jānosprauž saprātīgas un lietderīgas robežas, jānosaka ierobežojumi un tas, ko mēs sagaidām. Mums ir būtiski palīdzēt bērniem attīstīt savu personīgo spriestspēju, lai viņi paši gribētu atturēties no pornogrāfijas. Ja bērns pats personīgi neizlems, kāda ir viņa nostāja šajā jautājumā, viņš vai viņa, visdrīzāk, kļūs par daļu no šī brīža graujošās statistikas.

3 DZIEDINĀŠANA: „ES MĪLĒŠU TEVI VIENMĒR"

Ja bērni saskaras ar pornogrāfiju un iekrīt tās slazdos, viņiem ir grūti saprast, kā rīkoties, kā no tā atbrīvoties un tikt dziedinātiem. Uzņemoties atbildību par savu personīgo atlabšanu un turpmāko dzīves ceļu, bērniem ir nepieciešams sirsnīgs, īstens, pastāvīgs, stingrs un pacietības pilns atbalsts. Neviens nevar nodrošināt šādu atbalstu labāk par vecākiem. Kad mēs paši esam piesardzīgi mācījuši tiem patiesību, kad mēs esam maigi veidojuši savstarpēju uzticēšanos un pamudinājuši tos uz sarunām, bērniem ir jāzina — lai kādas būtu viņu kļūdas un izvēles, mūsu attieksme būs: „Es mīlēšu tevi vienmēr, lai kas arī notiktu."

Man prātā nāk kāds vienkāršs negadījums, kas pirms daudziem gadiem atgadījās mūsu ģimenē. Mēs ar vīru bijām izbraukuši no mājām, kamēr mūsu vecākais dēls pieskatīja pārējos bērnus. Mums piezvanīja kāds norūpējies kaimiņš, kurš teica, ka pie mūsu mājas ir piebraukusi ugunsdzēsēju mašīna. Mēs traucāmies uz mājām, kur noskaidrojās, ka mūsu desmit gadīgais dēls bija spēlējies mājas pagalmā pie teju divarpus hektāru liela lauka, kur auga gara, sausa zāle. Viņš bija centies noskaidrot, vai ir iespējams iededzināt uguni, piešķiļot dzirksteli.

Viņš to nepārprotami paveica! Līdz mūsu ierašanās brīdim ugunsdzēsēju dienests jau bija apdzēsis nelielo ugunsgrēku, ugunsdzēsēji bija

Vairāk materiālu meklējiet tiešsaistē, vietnē overcoming pornography.ChurchofJesusChrist.org.

nolasījuši mūsu dēlam lekciju un kaimiņi sāka izklīst. Mūsu dēls jutās apkaunots, pārbijies, tuvu asarām, un viņš zināja, ka viņam pavisam noteikti būs nepatikšanas.

Mēs visi devāmies uz mājām. Mūsu dēls bija tik pārbijies, ka, lai gan situācija bija gaužām nopietna, mums atlika tikai apskaut šo jauko puisēnu un apliecināt, ka mēs viņu mīlam, paužot atvieglojumu, ka viņš nav cietis.

Ja bērni ir saskārušies ar pornogrāfiju un it īpaši tad, ja viņi jau ir sapinušies tās tīklos, viņi jūtas apkaunoti, nobijušies un tuvu asarām. Nav viegli atklāt to, kas ir noticis tumsībā, ceļot to gaismā. Cilvēki jūtas apkaunoti un neaizsargāti. Atlabšanas un dziedināšanas procesā viņi var sastapties ar neveiksmēm un grūtībām. Izšķiroša nozīme ir tam, lai viņi pastāvīgi justos mīlēti. Tomēr vecākiem būtu jāsaprot — lai gan viņu mīlestība neapšaubāmi palīdzēs, ar to vien nepietiek.

Dziedināšanas procesā jums nāksies likt lietā daļu no savas mīlestības pret bērnu, lai uzmeklētu atbilstošus palīgresursus. Jūsu mīlestība kalpo par pamatu tam, ko būtu nepieciešams īstenot, taču, ja kāds no jūsu mīļajiem ir iekritis minētajos slazdos, jums, visdrīzāk, vajadzēs uzmeklēt profesionāļus, kuri var palīdzēt gan jūsu mīlētajam bērnam, gan jums pašiem.

Es ceru, ka, jums un jūsu mīlētajam bērnam tiecoties pēc dziedināšanas, jūs radīsiet spēku Personā, kam ir pa spēkam dziedināt visas brūces, vienot cilvēkus un sekmēt tādu attiecību veidošanos, kādas mēs šobrīd pat nespējam iztēloties. Mūsu Glābējam, maigajam Dziedinātājam, ir pa spēkam glābt. Lai gan, būdami savu bērnu vecāki, mēs varam vedināt tos pie Viņa, Viņš ir vienīgais, kurš var kļūt par viņu Glābēju. Un pats apbrīnojamākais ir tas, ka Viņš mīl mūsu bērnus pat vēl pilnīgāk, nekā mēs paši — lai kas arī notiktu. ■

No galvenās uzrunas Jūtas apvienības pret pornogrāfiju 2018. gada konferencē Soltleiksitijā, Jūtas štatā.

ATSAUCES

1. Jason S. Carroll, in Lisa Ann Thomson, "Eight Strategies to Help Children Reject Pornography," *Liahona,* Aug. 2017, 19.
2. "The Facts about Online Threats," *Parents Television Council Watchdog* (blog), June 21, 2017, w2.parentstv.org/blog.

Jaunajiem pieaugušajiem

Šajā sadaļā

44 **Randiņi un pornogrāfija**
Liahonas un Ģimenes pakalpojumu dienesta darbinieki

Tikai digitālā formātā

Kā es iemācījos atbilstoši izturēties, kad kāds atzīst, ka viņam ir problēmas ar pornogrāfiju

Anonīma autore no Jūtas štata, ASV

Virzīšanās uz priekšu pēc tam, kad es uzzināju, ka manam līgavainim ir atkarība no pornogrāfijas

Anonīma autore no Franču Polinēzijas

Es biju cīnījies, lai pārvarētu atkarību no pornogrāfijas. Kālab lai viņš to nedarītu?

Anonīma autore no Gvatemalas

Uzmeklējiet šos un vēl citus rakstus:

- Vietnē **liahona.Churchof JesusChrist.org**
- Sadaļā **YA Weekly** (Evaņģēlija bibliotēkas lietotnes jauno pieaugušo sadaļā)
- Vietnē **facebook.com/liahona.**

Dalieties savos stāstos

Vai jums ir kāds stāsts, kurā dalīties? Vai arī jūs vēlētos, lai mēs publicējam rakstus par kādu konkrētu tēmu? Jūs varat iesūtīt savus stāstus vai atsauksmes vietnē **liahona.ChurchofJesusChrist.org.**

Meklējot Kristu cauri pornogrāfijas tumsībai

Plānojot rakstu publicēšanu jaunajiem pieaugušajiem, mēs veltām daudz laika pārdomām par viņu šībrīža problēmām. To ir tik daudz! Taču, runājot par idejām šī mēneša izdevumam, mēs tikām vedinātas pievērsties kādai tēmai, kas ir skārusi mūs pašas, mūsu draugus un neskaitāmus cilvēkus, — randiņiem un pornogrāfijai. Mēs apzinājāmies, ka šīs sadaļas plānošana būs grūts uzdevums. Galu galā pornogrāfija iespaido tik daudzus cilvēkus — sirdi plosošā, dažkārt par dzīvi graujošā veidā. Un attiecībā uz jaunajiem, neprecētajiem pieaugušajiem, tā var padarīt nākotnes izredzes pat vēl nenoteiktākas, nekā tās jau ir, it īpaši gatavojoties laulībai.

Mēs tik tiešām redzējām, kā Debesu Tēva roka vada mūsu darbu, kad mēs sākām saņemt jauno pieaugušo stāstus par to, kā pornogrāfija ir iespaidojusi viņu attiecības. Un mēs redzam, ka mums nav dots tikai blāvs cerības stariņš uz laimīgu, no atkarībām brīvu mūžīgo laulību. Kālab tā? Jo ikviens no šiem stāstiem liecina par Jēzus Kristus un Viņa īstenotās Izpirkšanas spēku, kas maina cilvēku dzīvi, dāvā cerību un dziedina.

Tā nu, ja jūsu šībrīža attiecības iespaido pornogrāfija, mēs aicinām jūs izlasīt šī mēneša sadaļu ar rakstiem, kuros tik atklāti dalās citi cilvēki, kuri patiesi labi zina, ka cīņa ar pornogrāfiju ir īstens izaicinājums. Šajos rakstos ir ietvertas šādas tēmas: kā uzsākt sarunu par pornogrāfiju ar savu randiņu partneri un kā par to runāt (44. lpp.); kā izturēties, kad kāds cilvēks atzīst, ka viņam ir problēmas ar pornogrāfiju (tikai digitālā formātā); kā abi iesaistītie cilvēki var iemantot piedošanu un dziedināšanu (tikai digitālā formātā) un kā Gars var palīdzēt jums saprast, vai turpināt attiecības (tikai digitālā formātā).

Mēs zinām — ja jūs, meklējot atbildes, paļausieties uz Glābēju un ieaicināsiet savā dzīvē Garu, Debesu Tēvs vedinās jūs pareizajā virzienā, ņemot vērā jūsu unikālo situāciju. Iespējams, pasaule ieslīgst arvien nomācošākā pornogrāfijas tumsībā, taču Glābēja dziedinošā gaisma izgaismo jebkādu tumsību. Vienīgais, kas mums ir jādara, — mums ir jāmeklē Viņš.

Ar sirsnīgiem sveicieniem,
Čakela Vordlija un Mindija Selū
Baznīcas žurnālu jauno pieaugušo sadaļas redaktores

Izlasiet prezidenta M. Rasela Balarda ieteikumu attiecībā uz to, ko darīt, ja jūsu randiņu attiecības cieš no pornogrāfijas, lasot viņa raksta digitālo versiju šī mēneša *Liahonas* izdevumā.

FOTOGRĀFIJA NO GETTY IMAGES ILUSTRĒŠANAS NOLŪKAM, POZĒ MODEĻI.

Randiņi un pornogrāfija

Liahonas **un Ģimenes pakalpojumu dienesta darbinieki**

Būdami jaunie pieaugušie, mēs visi zinām, ka iešana uz randiņiem tajā pat laikā var būt gan aizraujoša, gan biedējoša, gan piepildījumu nesoša, gan nervus bendējoša nodarbe. Sākot atklāties viens otram, mēs gluži dabiski vēlamies uzzināt viens par otru arvien vairāk, un arvien lielākai atklātībai ir būtiska loma attiecību veidošanā un padziļināšanā. Kādi ir mūsu sapņi, bailes un uzskati? Ko mēs domājam par laulību un ģimeni? Ar kādiem izaicinājumiem mēs esam sastapušies vai šobrīd sastopamies, par ko mums vajadzētu viens otram pastāstīt?

Lai cik biedējoša būtu runāšana (vai apvaicāšanās) par problēmām ar pornogrāfiju, *nerunāšana* par to var novest pie postošām problēmām turpmākajā dzīvē. Tā kā katra cilvēka problēmas ar pornogrāfiju ir unikāls izaicinājums un jums pat var nebūt zināms par minēto problēmu un to, kā par to runāt ar savu randiņu partneri, ir būtiski, lai jūs tiektos pēc Gara vadības. Kaut arī nav tāda risinājuma, kas noderētu pilnīgi visās situācijās, šajā rakstā mēs piedāvājam dažus ieteikumus tiem no jums, kuri, iespējams, prāto:

- Kā es varu ierunāties par pornogrāfijas tēmu, sarunājoties ar savu randiņu partneri? Un kad būtu atbilstoši par to apvaicāties/pastāstīt?
- Kā lai es zinu, vai man vajadzētu turpināt attiecības ar cilvēku, kuram ir bijusi aizrausanās ar pornogrāfiju?
- Kā mēs varam kopīgi strādāt pie tā, lai pārvarētu atkarību no pornogrāfijas?

Palīdzība un cerība, stājoties pretī pornogrāfijai randiņu attiecībās.

Redaktores piezīme: Tā kā „iešanai uz randiņiem" atšķirīgās valstīs ir atšķirīga nozīme, šajā rakstā mēs ar to domājam iešanu uz randiņiem, lai iepazītu otru, ievērojot evaņģēlija standartus un veidojot attiecības, kas varētu noslēgties ar laulību.

FOTOGRĀFIJAS UN SIMBOLI NO GETTY IMAGES IZMANTOTI ILUSTRĒŠANAS NOLŪKIEM, POZĒ MODEĻI.

Tiem, kuriem ir bijušas vai vēl joprojām ir grūtības

Attiecībā uz tiem, kam jau ir bijušas problēmas ar atkarību no pornogrāfijas vai kuri ar to vēl joprojām cīnās, doma par iešanu uz randiņiem var laupīt cerību vai izraisīt trauksmi. Taču, ja jums ir patiesa vēlme — atbrīvot savu dzīvi no pornogrāfijas — (vai jūs jau esat to izdarījuši), ziniet, ka, pieliekot zināmas pūles un saņemot palīdzību no Debesu Tēva un Jēzus Kristus, jums ir pa spēkam izveidot ilgstošas attiecības. Ja jūs vēlaties izveidot šādas attiecības, padomājiet par dotajiem jautājumiem.

1. Vai mums tik tiešām būtu par to jārunā?

Cilvēkiem bieži rodas jautājums: „Vai man tik tiešām vajadzētu pastāstīt par savām agrākajām problēmām ar pornogrāfiju cilvēkam, ar kuru es eju uz randiņiem, ja es to jau esmu nožēlojis?" Vai arī: „Vai man vajadzētu runāt par savām pašreizējām pornogrāfijas problēmām ar cilvēku, ar kuru es eju uz randiņiem?" Parasti to *vajadzētu* apspriest, darot to iejūtīgi un atbilstošā brīdī. Noturot šādu sarunu, paturiet prātā dažus būtiskus principus:

- Atbilstošais brīdis: Sarunai vajadzētu norisināties tad, kad attiecības ir kļuvušas tik nopietnas, ka pēc tā ir radusies dabiska vajadzība.
- Godīgums: Attiecībām vajadzētu būt balstītām uz uzticēšanos un godīgumu. Kaut arī cilvēks, ar kuru jūs tiekaties, var izvēlēties pārtraukt attiecības, viņam ir jāizprot problēmas būtība, jūsu pašreizējie panākumi tās risināšanā un jūsu iecere minēto problēmu pārvarēšanai, ja tās atkārtosies.
- Piedošana: Godīga pastāstīšana par aizraušanos ar pornogrāfiju cilvēkam, ar kuru jūs tiekaties, nenozīmē, ka jums būtu par to jāstāsta uzskatāmi un detalizēti. Ja jūs to esat nožēlojuši un jūtat, ka jums ir piedots, jums vairs nebūtu jājūtas par to vainīgiem. Kad mēs esam nožēlojuši savus grēkus, Tas Kungs vairs tos nepiemin (skat. Mācības un Derību 58:42), tādēļ minētās problēmas apspriešanu ar randiņu partneri nebūtu jāuztver kā „grēksūdzi", bet gan kā daļu no uzticības pilnu attiecību veidošanas, daloties savā iecerē par turpmāko atlabšanu, lai saņemtu otra atbalstu.
- Dziedināšana: Pat, ja jūs esat nožēlojuši grēkus, ilgstošai vai intensīvai pornogrāfijas izmantošanai var būt ilgtermiņa fizioloģiskās, psiholoģiskās, sociālās un garīgās sekas. Lai gan dziedināšanas process var prasīt ievērojamus pūliņus un ilgu laiku, pilnīga atlabšana un īstena dziedināšana ir iespējama. Šajā procesā jums būs nepieciešama atbilstoša palīdzība un atbalsts, kuru vajadzētu sniegt arī jūsu iecerētajam.

2. Vai es esmu gatavs nopietnām attiecībām?

Viena no lielākajām atšķirībām starp kādu, kurš ir gatavs nopietnām attiecībām, un kādu, kurš tam nav gatavs, ir tas, vai minētais cilvēks ir ar mieru būt atklāts pret savu randiņu partneri. Ja jums ir problēmas ar pornogrāfiju, jūs varat vai nu pieļaut, lai jūsu bailes noved pie uzticības zaudēšanas, vai arī likt lietā savu ticību, lai kopīgi tiktu pāri šīm grūtībām.

Kaut arī jums, iespējams, ir neērti vai biedējoši dalīties savā pieredzē ar pornogrāfiju, vairīšanās no šīs sarunas tikai vairos jūsu bailes un kauna izjūtu. Bailes zaudēt otru cilvēku var pat vedināt jūs noliegt notikušo vai izvairīties

Tiem, kuri iet uz randiņiem ar kādu, kam ir bijušas minētās grūtības

Tā kā vidējais vecums, kad cilvēki pirmoreiz saskaras ar pornogrāfiju, ir 11 gadi, un tā ir tik viegli pieejama, daudziem jauniešiem līdz 18 gadu vecumam jau ir bijusi zināma veida saskare ar pornogrāfiju. Domājot par iešanu uz randiņiem, tas varētu viest zināmas bažas. Tomēr saskare ar to nav tas pats, kas atkarība, un atkarībai no pornogrāfijas ir dažādi līmeņi (skat. Dallin H. Oaks, „Recovering from the Trap of Pornography", *Liahona,* 2015. g. okt., 50.–55. lpp.). Labā ziņa ir tāda, ka Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana var dāvāt spēku un dziedināt visus, kuri pēc tā tiecas. Šeit būs daži jautājumi pārdomām, veidojot ciešākas attiecības.

no pilnīgas atklātības, kas var mazināt savstarpējo uzticēšanos un vēlāk izpostīt jūsu attiecības.

Turpretī, ja jūs cienāt sava randiņu partnera rīcības brīvību, jūs cienīsiet arī viņa izvēli — turpināt ar jums attiecības, apzinoties *gan labo, gan slikto*. Lai gan jūs, iespējams, tik un tā baidīsieties par savas atklātības sekām, jums ir būtiski saprast, ka, iegūstot visu informāciju, otrs cilvēks var palīdzēt jums jūsu centienos un vairot jūsu vēlmi — atbrīvot savu dzīvi no pornogrāfijas. Taču neatkarīgi no tā, vai jūsu attiecības izdosies vai ne, jūs ar Dieva palīdzību varat turpināt atlabšanas ceļu.

1. Kad un kā man vajadzētu apvaicāties par pornogrāfiju?

Lai izlemtu, kad un kā par to runāt ar savu randiņu partneri, jūs varētu apspriesties ar saviem vecākiem, vecākajiem brāļiem vai māsām, Baznīcas vadītājiem vai kādu citu cilvēku, kuram jūs uzticaties un kurš varētu dot jums labu padomu. Atrodiet, jūsuprāt, pareizāko veidu un tad parunājiet par to atbilstošā brīdī, kad jums sāk veidoties individuālas un nopietnas attiecības.

Tas nebūt nenozīmē, ka jums būtu jāuzsāk pirmais randiņš ar nopratināšanu, cenšoties izzināt otra pagātni, taču, attiecībām kļūstot ciešākām, jūs varētu meklēt Gara iedvesmu, kas palīdzēs jums saprast, kā un kad apvaicāties par otra cilvēka pieredzi ar pornogrāfiju.

2. Kādai vajadzētu būt manai attieksmei?

Kad jūs un cilvēks, ar kuru jūs tiekaties, sākat atklāti dalīties savās jūtās, tas var dāvāt dziedināšanu. Atklājoties problēmām ar pornogrāfiju, būtu svarīgi, lai jūs apzinātos savas personīgās domas un izjūtas — jūs varat just vēlmi otru kritizēt, justies šokēti, dusmīgi vai pievilti. Taču tajā pašā laikā otra atklātība var arī vairot jūsu uzticēšanos, līdzjūtību, mīlestību un iejūtību vienam pret otru. Atsaucoties uz otra teikto, padomājiet par viņa jūtām un savām personīgajām sajūtām.

3. Ko lai es daru tālāk?

Lai gan, atklājot, ka jūsu randiņu partnerim ir problēmas ar pornogrāfiju, jums vajadzētu izjust zināmas bažas, nenododiet otra uzticēšanos, stāstot par viņa grūtībām citiem cilvēkiem. Jums varētu palīdzēt arī konfidenciāla saruna ar bīskapu vai terapeitu vai, saņemot atļauju no sava randiņu partnera, ar kādu draugu vai uzticamu vadītāju.

Lemjot par attiecību turpināšanu vai pārtraukšanu, jums vajadzētu nerimstoši tiekties pēc Gara vadības. Taču jums varētu noderēt arī šie ieteikumi:

- Pavaicājiet, cik lielā mērā pornogrāfija ir iespaidojusi otra cilvēka līdzšinējo dzīvi un kā viņam ir sekmējies dziedināšanas procesā. Viņam ir jāapliecina sava vēlme — atbrīvot savu dzīvi no pornogrāfijas —, veicot jebkādus atbilstošus pasākumus tās īstenošanai.
- Jums ir jāapzinās, ka daži pornogrāfijas paveidi (piemēram, bērnu izmantošana pornogrāfijas mērķiem) ir būtiska pazīme, ka cilvēkam ir nepieciešama profesionāla palīdzība un ka turpināt attiecības ar viņu var izrādīties bīstami.
- Paturiet prātā, ka Glābēja īstenotās Izpirkšanas spēks ir īstens. Jūs varat piedot, un otrs var tikt dziedināts.
- Pieņemiet lēmumu, ka savās attiecībās jūs nesamierināsieties ne ar ko citu, kā ar pilnīgu godīgumu un otra cienīgumu, lai varētu laulāties templī.
- Neaizmirstiet, ka dziedināšana un atlabšana prasīs laiku. Problēmas var atkārtoties, un tiem, kuri cenšas atlabt, būs nepieciešams atbalsts. Tas nozīmē — izprast arī tos iemeslus, kas otru pamudina pievērsties pornogrāfijai, un atbalstīt viņu, palīdzot izstrādāt atbilstošus drošības pasākumus.
- Ja jūs drīzumā gatavojaties laulāties, noskaidrojiet, vai jūs abi esat vienisprātis par to, ka pornogrāfijas izmantošana ir nepieņemama un ka pornogrāfija neataino veselīgas seksuālās attiecības laulāto starpā.

Svarīgākais solis attiecību turpināšanā ir paļauties uz Svētā Gara pamudinājumiem, kas var būt teju jebkas, sākot ar attiecību turpināšanu, apzinoties, ka aizraušanās ar pornogrāfiju ir jāizbeidz, līdz pat attiecību pārtraukšanai, tajā pašā laikā turpinot atbalstīt otra centienus mainīties. Lai ko jūs izlemtu, cilvēkam, ar kuru jūs tiekaties, vajadzētu saprast, ka jūsu attiecībās viss vēl var mainīties, atkarībā no tā, vai viņam izdosies vai neizdosies pavirzīties uz priekšu cīņā ar pornogrāfiju.

Kopīgi pūliņi, lai pārvarētu atkarību no pornogrāfijas

Atteikšanās no pornogrāfijas var prasīt laiku un ievērojamus pūliņus, taču tā ir iespējama. Un beigu beigās kopīgi pūliņi šīs problēmas pārvarēšanā var stiprināt jūsu attiecības, ja vien jūs abi gūstat dziļāku izpratni par Jēzus Kristus īstenoto Izpirkšanu un mācaties atbalstīt viens otru grūtību brīžos. Kopīgi strādājot pie tā, lai pārvarētu atkarību no pornogrāfijas, padomājiet par dotajiem ieteikumiem:

- Baznīcas mājaslapā **overcomingpornography.ChurchofJesusChrist.org** tiek piedāvāti daudzi materiāli (ieskaitot informāciju par Baznīcas programmu atkarību pārvarēšanai), kas var palīdzēt jums abiem sekmīgi īstenot minēto dziedināšanas procesu.
- Sarunājiet konkrētu laiku un vietu, kad jūs runāsiet par pornogrāfiju, lai šī problēma nekļūtu par jūsu attiecību centrālo jautājumu. Runājot par to, neizturieties nicīgi vai augstprātīgi. Jūsu attiecībām ir jāsniedz drošu patvērumu, lai jūs abi varētu justies mīlēti un rast atbalstu, netiekot pratināti vai pazemoti.
- No kārdinājumiem var palīdzēt izsargāties garīgā prakse. Mudiniet viens otru turpināt un sekmēt regulāru garīgo ieradumu īstenošanu, ieskaitot jēgpilnas Svēto Rakstu studijas un pielūgšanu templī (kad tas ir iespējams); sabata dienas godāšanu; kalpošanu apkārtējiem; konsekventu gavēšanu un sirsnīgas lūgšanas, darot to visu ar pieaugošu vēlmi — stiprināt savas attiecības ar Glābēju un Debesu Tēvu. Šīs attiecības var palīdzēt mazināt pornogrāfijas ietekmi jūsu dzīvē. Māceklības īstenošana ir visa mūža centieni, un tas spēks, ko mēs gūstam, būdami Kristus sekotāji, palīdzēs mums pārvarēt ne vien atkarību no pornogrāfijas, bet pilnīgi visas dzīves grūtības.
- Ja jūsu personīgie centieni nav izrādījušies veiksmīgi, jums nebūtu jābaidās vai jākaunās prasīt palīdzību garīgās veselības aprūpes speciālistiem, kam ir zināšanas seksuālo atkarību jomā. Viņi var jums palīdzēt gūt dziļāku izpratni par to, kā pārvarēt atkarību no pornogrāfijas un atrisināt šīs atkarības pamatā esošās problēmas.
- Neaizmirstiet, ka mūs ieskauj nepiedienīgi plašsaziņas līdzekļi, kas kārdina mūs grēkot. Ja cilvēkam, ar kuru jūs tiekaties, paslīd kāja, tas, cik ātri viņš atgriežas uz pareizā ceļa, ir labs rādītājs tam, cik nopietna ir viņa apņemšanās — atbrīvot savu dzīvi no pornogrāfijas. Taču, ja jums sāk šķist, ka jūsu motivācija pārmaiņu īstenošanā ir lielāka par viņējo, jums vajadzētu apsvērt, vai maz ir vērts šīs attiecības turpināt.
- Kaut arī jūs varat ļoti spēcīgi iespaidot cilvēku, ar kuru tiekaties, tam nevajadzētu kļūt par galveno iemeslu viņa uzvedības maiņai. Vēlmei mainīties ir jānāk no paša cilvēka, nevis no jums.

Pats svarīgākais ir tas, lai jūs meklētu Debesu Tēva vadību un paturētu prātā, ka, pateicoties Glābējam, mums allaž ir cerība. Ar Viņa labvēlību pietiek, lai mēs tiktu dziedināti un mainītos. Jums abiem ir pieejama Viņa īstenotā Izpirkšana, kas dāvā jums spēku un palīdz piedot. Taču cilvēkam, kurš cīnās ar atkarību no pornogrāfijas, ir nepieciešams aktīvi tiekties pēc Glābēja palīdzības, lai to pārvarētu. Neviens to nevar izdarīt otra vietā. Nezaudējiet ticību un paļaujieties uz Debesu Tēvu. Viņš vadīs jūs, ņemot vērā jūsu unikālos apstākļus. ■

Kaut arī Čīlē mobilie tālruņi ir dārgi,

2016. gadā es izvirzīju mērķi — nopelnīt pietiekami daudz naudas, lai to sev iegādātos. Es veselu gadu iegādājos vairumtirdzniecībā nopērkamās konfektes un *alfajores** un pārdevu tās saviem skolas draugiem. Es iekrāju visu, ko nopelnīju. Es negāju pusdienot ārpus mājām, un es negāju uz kino.

Es negribēju lūgt tālruni saviem vecākiem. Es gribēju, lai es varētu teikt, ka esmu to nopelnījusi pati. Mans tētis mani iedrošināja. „Nepadodies, Kerola," viņš teica.

Es daudz mācījos. Nekas netiek dots par velti. Kaut arī mērķu sasniegšana prasa pūliņus, mēs nedrīkstam padoties. Nopelnot kaut ko saviem spēkiem un saprotot, cik lielu darbu prasa šo mantu iegāde, mēs tās vērtējam daudz augstāk.

Es mācījos, ka man pašai ir jāizlemj, ko es vēlos sasniegt un kurā virzienā es vēlos doties. Ja es vēlos apprecēties templī, man ir jāiet uz baznīcu un semināru, un vēlāk arī uz institūtu, un neprecēto jauniešu pasākumiem. Un man ir jāiet uz randiņiem ar cienīgiem jaunajiem vīriešiem. Mērķu sasniegšana prasa kaut ko upurēt, lai vēlāk varētu iegūt kaut ko vēl labāku.

Kerola, 15 gadi, Čīle

***** Dienvidamerikāņu tradicionālie cepumi

JAUNIEŠIEM

LESLIJAS NILSONES FOTOGRĀFIJA

ŠAJĀ SADAĻĀ

52 **No apcelšanas līdz kristībām**
Elders Hugo Montoija

54 **Dievišķā Destinija**
Emma K.

56 **Draudzenes, kuras dalījās ar mani savā gaismā**
Marianna M. Lara

58 **Bezbailīga dalīšanās patiesībā**
Maikls R. Moriss

62 **Jautājumi un atbildes**

64 **Pēdējie vārdi: Mūsu ticības stūrakmens**
Prezidents Gordons B. Hinklijs

17 gadu vecumā es savā vidusskolā saskāros ar spēcīgu vienaudžu spiedienu. Tolaik mani draugi neatbalstīja manas vērtības. Mēs ar šiem draugiem kopīgi iesaistījāmies daudzās pienācīgās aktivitātes, piemēram, spēlējām basketbolu vai futbolu. Taču viņi arī lietoja alkoholu un smēķēja, un es šajās abās aktivitātēs neiesaistījos.

Kādudien mēs ar kādu draugu grupiņu atradāmies skolas pagalmā, kur mācījāmies pārbaudes darbam, kas mums todien bija jākārto. Kopā ar mani bija divi no maniem labākajiem draugiem — Huans un Francisko (personvārdi mainīti). Vienubrīd kāds no viņiem izvilka šķiltavas un cigaretes. Man šķita, ka maniem draugiem mācoties ir kļuvis garlaicīgi un ka viņi ir piemirsuši par manu klātbūtni. Taču tad es sapratu, ka man nav taisnība, jo viņi pagriezās pret mani, sakot: „Tagad Hugo ir pienācis laiks iemācīties smēķēt."

NO APCELŠANAS LĪDZ KRISTĪBĀM

BRŪKAS SMĀRTAS ILUSTRĀCIJAS

Elders
Hugo Montoija
no Septiņdesmitajiem

Pirms man bija radusies jel kāda iespēja atbildēt, Huans un Francisko metās man klāt un satvēra mani — katrs aiz savas rokas. Viņi piespieda manas rokas pie sāniem, kamēr kāds iebāza man starp lūpām cigareti. Mans ķermenis nekavējoties to noraidīja, un es izspļāvu cigareti uz zemes — tālu projām. Drīz pēc tam es sajutu, kā man pie vaiga tiek piespiesta cieši sažņaugta dūre. Viņi man piedraudēja, sakot: „Mēs iededzināsim cigareti vēl vienreiz, un tu iemācīsies ievilkt dūmu. Nemet to zemē! Ja tu tā darīsi, tas labi nebeigsies."

Tobrīd es sapratu, ka esmu ķezā. Es aizvēru acis un ātri pie sevis palūdzu pēc jel kādas palīdzības. Tiklīdz es beidzu lūgt, piebrauca mūsu skolotāja, kura novietoja savu auto mums līdzās. Mūsu skolotāja izkāpa no mašīnas un pavaicāja, ko mēs darām. Mani draugi mani atlaida. „Mēs gatavojamies pārbaudes darbam," viņi pārliecinoši teica skolotājai. Mēs devāmies uz skolu un nokārtojām pārbaudījumu, un problēma atrisinājās.

Lai cik nepatīkama bija šī pieredze, es piedevu saviem draugiem šo nodarījumu. Es zināju, ka viņi neizprot manus standartus un manu lēmumu — dzīvot pēc Gudrības vārda —, tādēļ es piedevu viņiem un izvēlējos neturēt pret viņiem aizvainojumu. Kaut arī pēc skolas pabeigšanas es devos misijā, es tupināju sazināties ar Huanu un Francisko. Es bieži rakstīju viņiem vēstules, daloties ar tiem evaņģēlijā un savā liecībā par Jēzu Kristu. Es aicināju viņus nožēlot grēkus un apmeklēt baznīcu. Man par lielu pārsteigumu, viens no viņiem patiešām atnāca.

Es jau iepriekš biju bieži aicinājis savus draugus uz svētdienas sanāksmēm, taču līdz šim neviens no viņiem nebija atsaucies. Kaut arī es nevarēju doties uz baznīcu kopā ar Huanu, mans brālis un tēvs bija tur, lai viņam palīdzētu un sadraudzētos. Mana ģimene viņu pieņēma, un Huans baznīcā jutās ļoti ērti. Viņš sāka maz pamazām mainīties, līdz pieņēma lēmumu — tikt kristīts. Es jutos saviļņots un izjutu pat vēl lielāku saviļņojumu, kad viņš man pateica, ka ir iemācījies mīlēt Jēzu Kristu, pateicoties manām vēstulēm. Atgriežoties no savas misijas, es turpināju uzturēt tuvas attiecības arī ar Francisko, un pēc kāda laika arī viņi ar sievu tika kristīti. Šobrīd Huans un Francisko vēl arvien ir mani labākie draugi.

Šie notikumi ir ietekmējuši manu dzīvi. Es esmu sapratis, ka labākais veids, kā iespaidot citu cilvēku dzīvi, ir dzīvot taisnīgi, mīlēt apkārtējos un pasniegt tiem roku. Brošūrā *Jaunatnes morāles stiprināšanai* ir teikts: „Lai iegūtu labus draugus, kļūstiet par labu draugu. Izrādiet patiesu interesi par citiem, smaidiet un dariet tiem zināmu, ka jums viņi rūp."[1] Tas ir tas, ko Tas Kungs palīdzēja man īstenot attiecībās ar Huanu un Francisko. Pateicoties tam, man ir divi lieliskākie draugi, kādus jelkad esmu pazinis, un šobrīd mēs kopīgi strādājam, lai atbalstītu Dieva valstību, būdami Baznīcas locekļi.

Draudzība ar jums un jūsu taisnīgais piemērs svētīs jūsu draugus un turpmākās paaudzes.

Allaž iestājieties par Baznīcas standartiem — pat nonākot ļoti sarežģītā situācijā, kā tas bija manā gadījumā. Brošūrā *Jaunatnes morāles stiprināšanai* ir norādīts: „Cenšoties sadraudzēties ar citiem, nepazeminiet savus standartus. Ja jūsu draugi mudina jūs rīkoties nepareizi, esiet tie, kuri iestājas par to, kas ir pareizi."[2] Pat, ja šķiet, ka visi pārējie rīkojas pretēji baušļiem, nezaudējiet spēku, jo jūsu piemērs ir ietekmīgs. Kļūstiet par paraugu tam, ko jūsu draugi var atcerēties grūtos brīžos. Dažos gadījumos, kas līdzinās manējam, jūsu draudzība var būt tieši tas, kas palīdzēs tiem mācīties, nožēlot grēkus un pievērsties. ■

ATSAUCES

1. *Jaunatnes morāles stiprināšanai* (2012. g.), 16. lpp.
2. *Jaunatnes morāles stiprināšanai*, 16. lpp.

Dieviškā Destinija

Parasti mana draudzene visu laiku bija priecīga. Par ko gan viņa varētu būt norūpējusies?

Emma K.

Es esmu no Francijas, bet mēs ar māsu vienu gadu pavadījām Amerikas Savienoto Valstu austrumos kā apmaiņas studentes. Tanī laikā mēs iepazināmies ar daudziem cilvēkiem, taču vislielāko iespaidu uz mani atstāja kāda meitene, vārdā Destinija. Viņa kļuva par vienu no manām labākajām draudzenēm. Mēs daudz ko darījām kopā gan skolas laikā, gan pēc skolas un arī kopā ar manu māsu. Destinija allaž bija priecīga. Tieši tas man patika viņā vairāk par visu.

Taču kādudien es ievēroju, ka viņa izskatās satraukta, un es nekad vēl nebiju viņu tādu redzējusi. Es apvaicājos, kas noticis. Viņa teica, ka nevēlas par to runāt. Tad es ieraudzīju viņas rokās zīmīti. Es to paņēmu un izlasīju.

Kāds bija uzrakstījis viņai neticami nejaukas lietas. Šajā anonīmajā zīmītē bija teikts, ka viņa ir neglīta, ka nevienam viņa nepatīk, ka viņas dzīvei nav nekādas jēgas un ka viņai vajadzētu iet un izdarīt pašnāvību. Man šķita neticami, ka tādam cilvēkam kā viņa kāds varētu tā uzbrukt. Mani dziļi iespaidoja apziņa par to, cik viņa jūtas sāpināta.

Kopš tā brīža es vēl vairāk centos būt par Destinijas draudzeni, ne vien kopīgi pavadot laiku, bet allaž izrādot atbalstu un jo īpaši sirsnību. Es paskaidroju viņai, ka viņa ir Dieva meita, kura ir svētīta ar dievišķu dabu, ka viņa ir apbrīnas vērta un spējīga paveikt lielas lietas.

Ir grūti censties sevi iemīlēt, ja citi izturas pret tevi slikti un kritizē tevi. Sadraudzējoties ar Destiniju, es sapratu, ka dažkārt pats labākais veids, kā palīdzēt citiem, ir vienkārši mīlēt viņus un palīdzēt tiem saprast, kas viņi ir patiesībā.

Gada noslēgumā, kad man bija jāatgriežas Francijā, Destinija pateica man ko tādu, ko es allaž turēšu dārgā piemiņā. „Emma," viņa teica, „tu mani izglābi. Pirms tavas ierašanās es gribēju izdarīt pašnāvību. Taču jūs ar māsu man ļoti palīdzējāt, vienkārši izrādot gādību. Tagad es mīlu sevi un es mīlu jūs."

Skolā ir daudz bērnu, kuriem nākas paciest apcelšanu, ļaunprātīgu izturēšanos un kuri jūtas izolēti. Meklējiet veidu, kā viņiem palīdzēt. Runājiet ar viņiem, domājiet par viņiem, esiet pret viņiem laipni. Tas ir tas, ko darītu Glābējs, un dažkārt vienkārša sasveicināšanās vai smaids var visu izmainīt. ■

Raksta autore dzīvo Francijā.

REDŽINALDA SVINJA ILUSTRĀCIJA

DRAUDZENES, kuras DALĪJĀS ar mani savā GAISMĀ

Marianna M. Lara

Mēs ar mammu dzīvojām nelielā Meksikas pilsētiņā, kur visi cits citu pazīst. Kaut arī es pratu atšķirt pareizo no nepareizā, es jutos apmulsusi, būdama vienīgā, aktīvā jaunā sieviete šajā pilsētiņā.

Tā kā es gribēju iekļauties, es izdarīju vienu lietu, kas tobrīd šķita lietderīgi, — es uzsāku attiecības ar puisi. Tā bija tikai viena no pirmajām kļūdām, ko es sāku pieļaut. Es sāku padoties vienaudžu spiedienam, uzskatot, ka esmu pietiekami pieaugusi, lai pati pieņemtu lēmumus, kas nozīmēja, ka es kļuvu par neaktīvu jaunieti, kura dzīvo tumsībā.

Es dzīvoju tumsībā veselu gadu, un katra nākamā diena kļuva arvien tumšāka. Mani sliktie lēmumi noveda pie strīdiem ar ģimenes locekļiem, un es sapratu, ka nevaru vairs ar viņiem sadzīvot. Taču to, ka manā dzīvē kaut kā pietrūkst, es atskārtu tikai tad, kad nomira kāda tuva pēdējo dienu svēto draudzene. Diemžēl es vainoju tajā Dievu un evaņģēliju. Es pārstāju ticēt tam, ka paklausība nes svētības. Es apzinājos — ja es neizlemšu atsākt dzīvot pēc evaņģēlija, es turpināšu ignorēt savu saikni ar Baznīcu un dzīvot pasaulīgā veidā.

Sēžot uz savas gultas tumšā istabā, raudot un jūtot pret sevi žēlumu, es atskārtu, ka man ir bail — bail palikt vienai bez kāda, ar ko aprunāties; bail no tā, ka es nespēšu labot visus savus nodarījumus; bail, ka neviens man nepiedos, it sevišķi jau Dievs.

Beigu beigās es pārcēlos uz Minesotu, ASV, pie saviem vecvecākiem, kuri nav Baznīcas locekļi. Mans patēvs lidoja

ALBERTO RUGJĒRĪ ILUSTRĀCIJA

turp kopā ar mani, un manā pirmajā svētdienā tur mēs devāmies uz Baznīcu, kur apmeklējām tikai Svētā Vakarēdiena sanāksmi. Sanāksmei noslēdzoties, es jau biju izlēmusi pamest Baznīcu, taču, kad mēs devāmies pie sava auto, man par pārsteigumu, mēs ievērojām, ka pie mums skriešus steidz bīskaps, lai aprunātos. Viņš uzdeva mums dažus jautājumus un aicināja atgriezties nākamsvētdien, un mēs to izdarījām.

Nākamajā svētdienā, pēc Svētā Vakarēdiena sanāksmes, pirms es vēl biju paspējusi piecelties, ap mani sapulcējās bīskapijas jaunās sievietes — jaunās sievietes, kuras palīdzēja man izmainīt savu dzīvi.

Es pēkšņi iekļuvu pavisam citā pasaulē — pasaulē, kurā bija bīskaps un Jauno sieviešu prezidente, kuri par mani gādāja, un, svarīgāk par visu, jaunās sievietes, kuras centās ik dienu dzīvot pēc evaņģēlija, kuras centās dzīvot pēc augstiem standartiem un iestāties par to, kas ir pareizi. No viņām mirdzēja tik spoža gaisma, ka viņas spēja izgaismot ceļu manā priekšā.

Tas bija brīdis, kad es sapratu, kas man ir jādara, ļaujot, „lai [mana] gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga [manus] labos darbus un godā [manu] Tēvu, kas ir debesīs" (skat. Mateja 5:16). Un tā es sāku ik nedēļu apmeklēt Baznīcu un jauniešu pasākumus, ik dienu lasīt Mormona Grāmatu un lūgt, piedienīgi ģērbties, izteikties pieklājīgāk, apmeklēt templi un sagatavoties patriarha svētības saņemšanai.

Es biju pilnībā mainījusies, taču es to aptvēru tikai Jauno sieviešu nometnes laikā, kad sajutu Svēto Garu un atklāju, ka man ir liecība — liecība, kas atgādina man, ka Dievs mani mīl, ka Viņam ir iecere manai dzīvei un ka Viņš nevēlas, lai es būtu viena. Liecība — tik spoža un spēcīga, ka tā mani izmainīja. Liecība, kurā dalīties, lai izgaismotu ne vien savu, bet arī citu cilvēku ceļu. Liecība, kas nebaidās mirdzēt tumsībā. ■

Autore dzīvo Baja Kalifornijā, Meksikā.

BEZBAILĪ

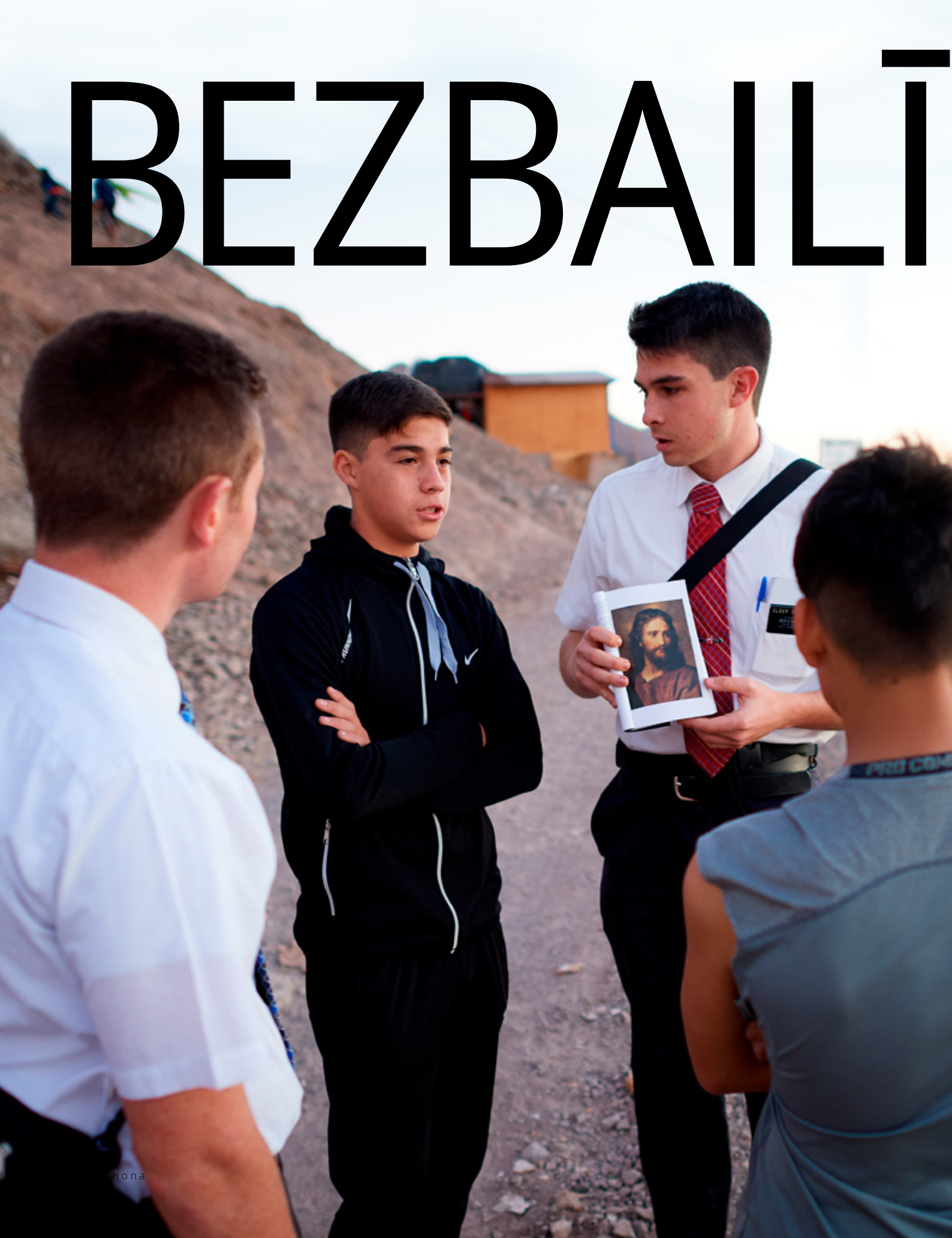

GA DALĪŠANĀS PATIESĪBĀ

Apbruņojies ar liecību par evaņģēliju un tā svētībām, Fabiāns, par spīti savai jaunībai, ir kļuvis par jaudīgu, bezbailīgu Baznīcas locekli–misionāru.

Maikls R. Moriss
Baznīcas žurnāli

Saule nolaižas pār Lastomasu — pilsētu, kas ir celta uz smilšainām nogāzēm, no kurām paveras skats uz Antofagastu. Dienai noslēdzoties, ielejā, kurā atrodas šī Čīles ziemeļos esošā ostas pilsēta, sāk iedegties gaismas.

Ir sestdienas vakars, un 13–gadīgais Fabiāns H. varētu pavadīt laiku ar saviem draugiem. Taču Fabiāns, būdams jaunpievērsts Baznīcas loceklis, tā vietā izvēlas pavadīt šo vakaru ar pilnlaika misionāriem. Ir pienācis laiks „palīdzēt Israēla sapulcināšanā".[1]

Starp visiem apņēmības pilnajiem Baznīcas locekļiem–misionāriem, ar kuriem Kelens Vanaters un Džordans Šeltons ir kopīgi strādājuši savā pilnlaika misijā Čīlē, īpaši izceļas tieši Fabiāns.

„Ja viņam bija kāds brīvs brīdis, viņš devās kopā ar mums veikt misionāru darbu," teic Kelens. „Kad beidzās vasaras brīvlaiks, viņš skuma ne tikai tādēļ, ka nācās atgriezties skolā, bet arī tādēļ, ka viņam vairs nebija tik daudz laika, lai dotos strādāt kopā ar mums."

Džordans, kurš vairākus mēnešus kalpoja par Kelena pārinieku, piebilst: „Man šķiet, ka Fabiāns nāca mums līdzi četras vai piecas reizes nedēļā — ik nedēļu, kamēr mēs kopīgi kalpojām Antofagastā. Viņš bija pats labākais Baznīcas loceklis–misionārs, ar kādu mēs esam strādājuši."

Kādēļ gan šis jaunais vīrietis tik ļoti vēlas veikt misionāru darbu, par spīti klasesbiedru nievām un svešinieku noraidījumam? Fabiāna gadījumā atbilde ir meklējama svētībās, ko viņš un viņa ģimenes locekļi ir saņēmuši kopš evaņģēlija pieņemšanas, — svētībās, kurās viņš vēlas dalīties ar apkārtējiem.

„Neaprakstāms prieks"

Fabiāns piekrita misionāru mācībstundām drīz pēc tam, kad pilnlaika misionāri bija pieklauvējuši pie viņa durvīm. Viņš vēl joprojām atceras savu pirmo Svētā Vakarēdiena sanāksmi.

„Viņš vienmēr dalās savā *paša* personīgajā pieredzē, piemēram, tajā, kā viņš jutās, pirmoreiz atnākot uz

„Tā kā, ienākot dievkalpojuma zālē, es nevienu nepazinu, es nedaudz uztraucos," viņš stāsta. „Taču es sajutu kaut ko apbrīnojamu. Es jutos tā, ir kā būtu bijis Baznīcā jau mēnešiem vai gadiem ilgi."

Savās kristībās, kas notika pēc dažām nedēļām, „tiekot iegremdēts ūdenī un paceļoties no tā, es sajutu neaprakstāmu prieku. Es sajutos kā jauns cilvēks, apzinoties, ka sekošu Jēzum Kristum un darīšu labāko, ko varu, lai ievērotu Viņa baušļus."

Kad Fabiāna neprecētie vecāki Leonardo un Andžela pievienojās savam dēlam misionāru pasniegtajās stundās, viņi uzzināja par tempļa laulību un mūžīgajām ģimenēm. „Pēc nedēļas mans tēvs noteica kāzu datumu," stāsta Fabiāns. „Mana māte bija ļoti laimīga."

Četrus mēnešus pēc Fabiāna pievienošanās Baznīcai arī Andžela sekoja viņam kristību ūdeņos. „Tā bija brīnišķīga svētība," viņš teic.

Drīz sekoja vēl citas svētības. Leonardo, kurš bija kristīts jau bērnībā, atsāka aktīvi iesaistīties Baznīcas dzīvē. Evaņģēlija studijas kļuva par viņu ģimenes pamatnodarbi. Ģimenes locekļi arvien vairāk satuvinājās. Leonardo atrada pastāvīgu darbu. Fabiāns saņēma Ārona priesterību.

„Man ļoti patīk būt par priesterības nesēju, jo es varu pasniegt bīskapijas locekļiem Svēto Vakarēdienu un palīdzēt viņiem atjaunot savas derības," stāsta Fabiāns. „Es jūtos īpaši laimīgs, kad man rodas iespēja pienest to savai ģimenei un elderiem, kuri mani mācīja. Mani ļoti iepriecina lepnuma pilnais skatiens, ar kādu mans tēvs mani uzlūko, redzot, kā es pienesu Svēto Vakarēdienu."

„Tas būtu lieliski"

Fabiāns uzsāka misionāru darbu jau pirms savām kristībām.

„Es pastāstīju trim draugiem, ka tikšu kristīts. Divi no viņiem ieradās," viņš stāsta. „Man patīk dalīties evaņģēlijā, lai mani draugi varētu saprast, kam mēs ticam un ko mēs darām Baznīcā, un lai viņi varētu apgūt evaņģēliju, tikt kristīti un dzīvot vēl laimīgāk. Es ļoti priecātos, ja kāds no viņiem tiktu kristīts un kļūtu par vienu no mana kvoruma locekļiem. Tas būtu lieliski."

Fabiāns ņem uz skolu Mormona Grāmatu, un viņš nēsā līdzi misionāru brošūras, ko iedot draugiem. Viņš ar prieku atbild uz jautājumiem par Baznīcu un aicina draugus uz svētdienas sanāksmēm un jauniešu vakariem. Un viņš nebaidās uzrunāt cilvēkus uz ielas, lai, kā misionāri mācījuši, aicinātu tos iepazīt Baznīcu un sagatavoties kristībām.

„Fabiāns neuztraucas, ka cilvēki varētu uzskatīt viņu par dīvaini tādēļ, ka viņš dalās savā liecībā," saka Kelens. „Viņš zina, ka viņš rīkojas pareizi. Viņš zina, ka garīgās lietas ir svarīgākas par visu citu."

Džordans stāsta, ka, daloties savā liecībā, Fabiāns smeļas spēku savā pievēršanas stāstā, mīlestībā pret evaņģēliju un savās svētībās.

„Viņš ir redzējis to, kādas svētības ir ieguvusi viņa ģimene, un tieši tas iedvesmo viņu būt tik drošam un atklātam, daloties evaņģēlijā ar saviem draugiem," teic Džordans. „Reiz viņš liecināja kādam klausītājam par to, cik ļoti viņa vecākus ir svētījusi apprecēšanās, bet cik grūti viņam ir bijis gaidīt veselus četrus mēnešus pēc savām kristībām — līdz brīdim, kad tiks kristīta viņa māte. Viņu pārņēma emocijas, un viņa acīs sariesās asaras. Pēc tam viņš liecināja, ka, ja

evaņģēliju, man rodas iespēja rādīt piemēru citiem, tostarp arī savai mazajai māsiņai."

Nav nekāds brīnums, ka viens no Fabiāna būtiskākajiem mērķiem pēc vidusskolas absolvēšanas ir pašam kļūt par pilnlaika misionāru.

„Es gribu dalīties patiesībā ar tiem, kuri to nezina," viņš saka. „Es gribu aicināt tos nomazgāt savus grēkus. Es vēlos mācīt viņiem to, kā viņi var izveidot mūžīgo ģimeni. Es gribu aicināt viņus kļūt laimīgiem jau tagad un dzīvot nebeidzamas laimes stāvoklī pēc šīs dzīves." ■

ATSAUCE

1. Skat. Rasels M. Nelsons, „Israēla cerība" (2018. gada 3. jūnija pasaules mēroga jauniešu svētbrīdis), HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org.

baznīcu, vai tajā, kā viņš jūtas, lasot Mormona Grāmatu."

mēs ievērosim baušļus, Dievs par mums parūpēsies."

„Fabiāna liecība padara viņu par spēcīgu Baznīcas locekli–misionāru," piebilst Kelens.

„Viņš nesaka: „Ak, es dzirdēju, kā cilvēki Baznīcā stāsta." Tā vietā viņš vienmēr dalās savā *paša* personīgajā pieredzē, piemēram, tajā, kā viņš jutās, pirmoreiz atnākot uz baznīcu, vai tajā, kā viņš jūtas, lasot Mormona Grāmatu. Tas ir ļoti neviltoti un patiesi."

„Es vienmēr jūtos labāk"

Daloties evaņģēlijā, Fabiāns iegūst vēl kādu svētību.

„Dažkārt ar mani skolā atgadās kaut kas slikts, bet tad pie manām durvīm pieklauvē misionāri un apvaicājas, vai es gribētu palīdzēt viņiem mācīt," viņš stāsta. „Pēc tam, kad esmu mācījis kopā ar viņiem, es jūtos tā, it kā man nebūtu nekādu problēmu. Pēc tam, kad esmu mācījis kopā ar viņiem, lasījis ar viņiem Svētos Rakstus un palīdzējis viņiem dalīties evaņģēlijā, es vienmēr jūtos labāk. Dalīšanās evaņģēlijā un savā pievēršanās stāstā stiprina manu liecību. Un, mācot

Fabiāns gatavojas sludināšanas vakaram ar elderu Kelenu Vanateru (augšā, pa vidu) un Džordanu Šeltonu (augšā, labajā pusē).

NAV NEKĀ SVARĪGĀKA

„Mani dārgie, īpašie jaunieši, jūs tikāt sūtīti uz Zemi tieši šajā laikā, kam ir visizšķirošākā nozīme pasaules vēsturē, lai palīdzētu sapulcināt Israēlu. Uz šīs Zemes šobrīd nenotiek *nekas* tāds, kam būtu vēl būtiskāka nozīme. Nav *nekā* tāda, kam būtu vēl svarīgāks iznākums. Pilnīgi *nekā*.

Šai sapulcināšanai jūsu dzīvē vajadzētu nozīmēt *visu*. Šī *ir* tā misija, kuras īstenošanai jūs tikāt sūtīti uz Zemes.

Rasels M. Nelsons, „Israēla cerība" (2018. gada 3. jūnija pasaules mēroga jauniešu svētbrīdis), HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org.

„Kā lai es atrodu draugus ar labiem standartiem?”

„Iejūtīgi draugi, kas līdzinās Kristum, dziļi saviļņo un maina mūsu dzīvi. Mums vajadzētu paturēt prātā, ka Tas Kungs bieži sūta mums svētības „no augstumiem caur draugiem, cēliem, mīlošiem”.”

Elders Džozefs B. Virtlins (1917–2008) no Divpadsmit apustuļu kvoruma, 1997. gada oktobra vispārējā konference.

Galvenais ir laipnība

Izturies pret viņiem mīloši un laipni. Parādi, ka tev rūp tas, kas ar viņiem notiek, un tas, vai viņi ir laimīgi. Ja viņi neizrāda savas rūpes par tevi un neizturas pret tevi laipni, tu, visdrīzāk, negribēsi ar viņiem sadraudzēties.

Madija B. (15 gadi) no Arizonas štata, ASV

Dalies evaņģēlijā

Tu vari atrast jaunus draugus ar labiem standartiem, ejot mācīt kopā ar misionāriem. Viņi pazīst diezgan daudz jauniešu, kuriem ir nepieciešams kāds draugs no Baznīcas.

Elders Kvintanila (20 gadi) no Bridžtaunas misijas Barbadosā

Lūdz par saviem draugiem

Es daudz lūdzu par to, lai saprastu, vai es draudzējos ar atbilstošiem cilvēkiem, kuri palīdzēs man paaugstināt savus standartus un stiprināt savu liecību par Jēzu Kristu.

Imanols M. (18 gadi) no Čivavas Meksikā

Dievs tev palīdzēs

Es esmu atklājusi — ja es pielieku īpašas pūles, lai uzmeklētu cilvēkus, kas izstaro Kristus gaismu, viss mainās. Debesu tēvs zina, kādas ir tavas vēlmes, un, ja tu darīsi savu daļu, Viņš atbildēs uz šīm lūgšanām.

Olīvija T. (18 gadi) no Jūtas štata, ASV

Dzīvo pēc saviem standartiem

Rādi piemēru, dzīvojot pēc saviem standartiem. Un, ja tev ir draugi, kuriem trūkst šādu standartu, parādi, ka Dieva skatījumā viņi ir īpaši. Jēzus mīlēja pilnīgi visus un mācīja tiem sekot Saviem ceļiem.

Bernards B. (19 gadi) no Palavanas Filipīnās

Šo atbilžu nolūks ir palīdzēt un sniegt plašāku redzējumu, tas nav uzskatāms par oficiālu Baznīcas mācības skaidrojumu.

Kādas ir tavas domas?

„Kā lai es pārvaru vientulības izjūtu?"

Iesūti savu atbildi un, ja vēlies, arī augstas izšķirtspējas fotogrāfiju vietnē liahona.ChurchofJesusChrist.org (noklikšķini uz „Iesniegt rakstu vai atsauksmes") līdz 2019. gada 15. novembrim.

Atbildes var tikt rediģētas, lai tās būtu pietiekami lakoniskas un skaidras.

Kāda ir Baznīcas nostāja vides jautājumos?

Lai izprastu mūsu nostāju vides jautājumos, atslēgas vārds ir *pārvaldība*. Tas nozīmē nevis to, ka Zeme pieder cilvēkiem un ka viņi var to izmantot, kā vien vēlas, bet gan to, ka mēs esam atbildīgi par to, kā mēs izmantojam tās resursus (skat. Mācības un Derību 104:13–15). Kaut arī uz Zemes „ir pietiekami un papilnam" resursu (Mācības un Derību 104:17), Dievs vēlas, lai, izmantojot tos, mēs rīkotos gudri (skat. Mācības un Derību 59:20).

Dievs radīja Zemi, pasludinot, ka viss Viņa radītais ir „ļoti labs" (skat. 1. Mozus 1:1, 31). Šī Zeme tika radīta, lai uz tās varētu mājot Dieva bērni, — kā daļa no Viņa pestīšanas ieceres. Zeme tiks iesvētīta un iemantos celestiālo godību (skat. Mācības un Derību 88:18–19).

Dievs radīja Zemi tā, lai tā būtu ne vien noderīga, bet arī skaista. Viss, kas nāk no zemes, „ir radīts cilvēka labumam un izmantošanai, gan lai labpatiktu acij, gan iepriecinātu sirdi", kā arī lai „uzmundrinātu dvēseli" (Mācības un Derību 59:18–19).

Mums vajadzētu godāt Dievu, novērtējot Viņa radīto, izrādot par to pateicību un cenšoties saglabāt šo daili. Mums vajadzētu saudzēt resursus, sargāt dabu un izvairīties no dabas piesārņošanas un resursu šķērdēšanas.

Mūsu ticības vadošais stūrakmens

Prezidents Gordons B. Hinklijs (1910–2008)
15-tais Baznīcas prezidents

Katrā jaunā templī mēs noturam stūrakmens ceremoniju, saskaņā ar tradīciju, kas ir aizsākusies jau sendienās. Pirms betona ieviešanas ēkas sienu pamati tika izlikti no milzīgiem akmeņiem. Pamatiem tika raktas tranšejas, kurās tika likti akmeņi. Uzsākot darbus, pamatu siena tika būvēta taisnā virzienā līdz pirmajam stūrakmenim; tad sekoja pagrieziena punkts, no kura tika būvēta taisna siena līdz nākamajam stūrim, kur tika ielikts vēl viens akmens, no kura siena tika turpināta līdz nākamajam stūrim, un no turienes līdz sākotnējam punktam. . . . Noslēdzošais akmens tika dēvēts par vadošo stūrakmeni, un tā ielikšana tika līksmi nosvinēta. Pēc šī stūrakmens ielikšanas pamati bija gatavi virsbūvei. No tā izriet līdzība, kuru Pāvils izmantoja, raksturojot patieso Baznīcu:

„Tātad jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime,

nams, uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kura [vadošais] stūra akmens ir Kristus Jēzus.

Viņā visa celtne, kopā salaista, aug par svētu templi Tam Kungam." (Efeziešiem 2:19–21.)

Mums ir doti pamata stūrakmeņi, uz kuriem Tas Kungs ir iedibinājis šo vareno pēdējo dienu Baznīcu, kas ir uzslieta kā „kopā salaista" celtne. Tiem ir izšķiroši būtiska nozīme šajā darbā, pašos pamatos, uz kura tas ir balstīts. . . . [Taču] es pieminēju vadošo stūrakmeni, kuru mēs pazīstam un godinām kā To Kungu, Jēzu Kristu. . . .

Viņš ir vadošais stūrakmens šajā Baznīcā, kurai ir dots Viņa Vārds — Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca. Cilvēkiem nav dots neviens cits vārds, caur kuru mēs varētu tikt glābti (skat. Ap. d. 4:12). Viņš ir mūsu pestīšanas Aizsācējs, mūžīgās dzīves devējs (skat. Ebrejiem 5:9). Nav neviena, kas Viņam līdzināmos. Nekad nav bijis. Nekad nebūs. Pateiksimies Dievam par to, ka Viņš mums ir dāvājis Savu mīļoto Dēlu, kurš atdeva Savu dzīvību, lai mēs varētu dzīvot, un kurš ir mūsu ticības un Savas Baznīcas nesatricināmais un vadošais stūrakmens. ■

No 1984. gada oktobra vispārējās konferences uzrunas.

HAVJERA ARESA ILUSTRĀCIJA

Četri Baznīcas stūrakmeņi

Prezidents Gordons B. Hinklijs liecināja, ka Jēzus Kristus ir mūsu ticības vadošais stūrakmens.

Viņš mācīja arī to, ka ir vēl citi pamata stūrakmeņi, uz kuriem ir iedibināta Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca.

Tas Kungs, Jēzus Kristus

Mūsu Kungs un Glābējs. Vadošais stūrakmens, uz kura balstās mūsu ticība un Baznīca.

Pirmā vīzija

Uzsāka brīnumaino Atjaunošanas darbu.

Mormona Grāmata

Runā ar balsi, kas paceļas no pīšļiem, praviešiem liecinot par cilvēces Glābēju.

Priesterība

Ar tās spēku un pilnvarām cilvēki rīkojas Dieva vārdā, kārtojot Viņa valstības lietas.

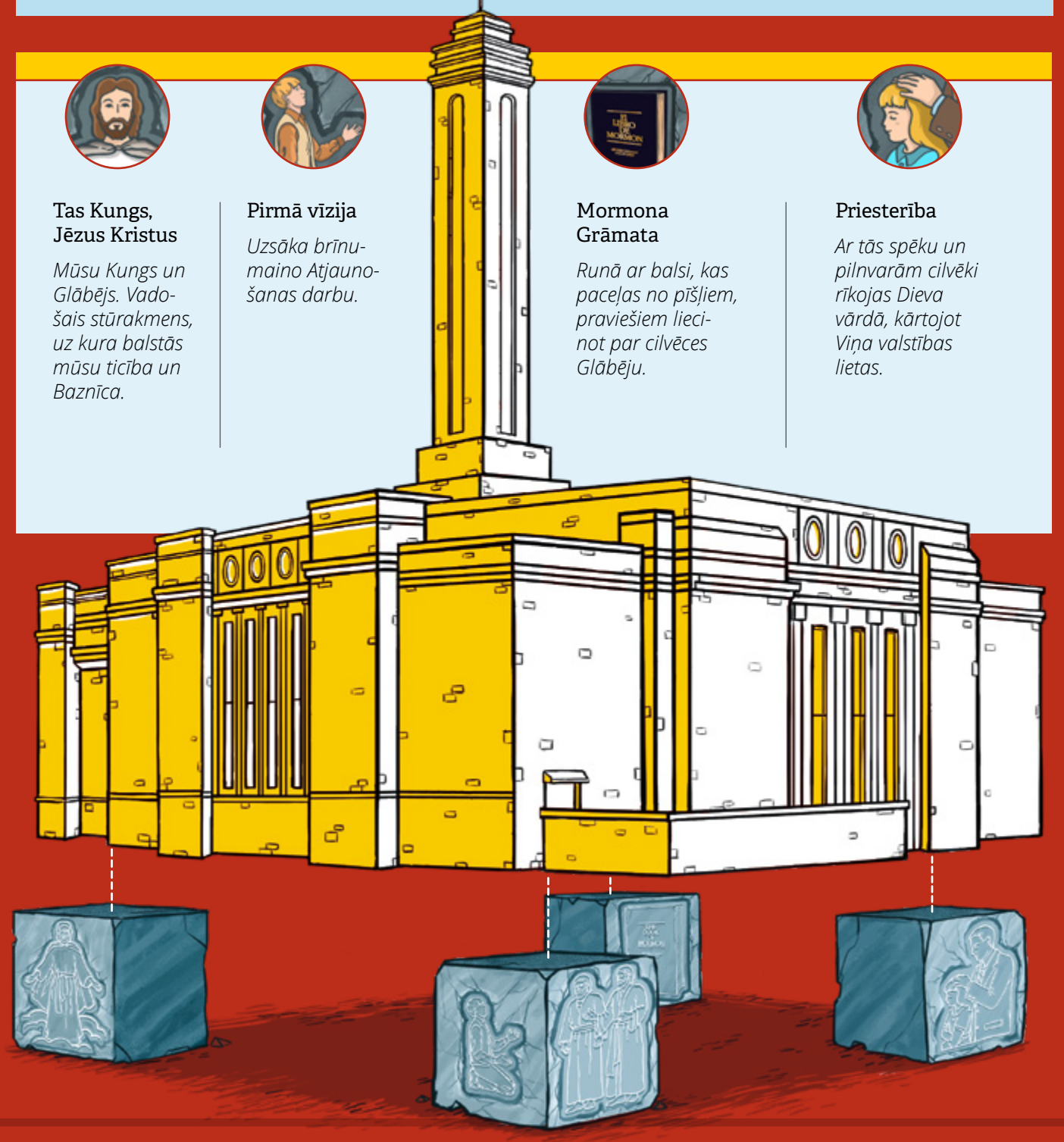

JAUNAJIEM PIEAUGUŠAJIEM

VAI JŪSU POTENCIĀLAJAM LAULĀTAJAM IR PROBLĒMAS AR PORNOGRĀFIJU?

Jums ir pieejama cerība un palīdzība. Ieteikumi, kā jūs varat virzīties uz priekšu ticībā.

42

JAUNIEŠIEM

KRIETNU DRAUGU IETEKME

52–57, 62

SEKOJIET MAN!

EFEZIEŠIEM 2. NOD.: KAS IR BAZNĪCAS STŪRAKMEŅI?

64

4 021861 01153 1
LATVIAN

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

2019. gada oktobris

Draugs

Sveicieni no
Kongo DR!

Skat. D4–D7 lpp.

Žurnāla *Liahona* bērnu sadaļa, izdevusi Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca

Prezidents Dalins H. Oukss
Pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā

Mīlēsim citus, kā mūs mīl Jēzus

Jēzus deva Saviem mācekļiem svarīgu bausli, sakot: „Lai jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis." (Jāņa 15:12.) Tā kā mēs esam Kristus sekotāji, mums vajadzētu mierpilni sadzīvot ar apkārtējiem. Starp viņiem ir arī tādi cilvēki, kuri netic tam, kam ticam mēs.

Šie ir daži veidi, kā mēs varam mīlēt citus tā, kā mūs mīl Glābējs:

- **Esi laipns pret cilvēkiem, kuri ir atšķirīgi.**
- **Cieni viņu uzskatus.**
- **Nekad nevienu neapcel un neapvaino.**
- **Esi labs klausītājs.**
- **Esi pieklājīgs. Atturies no dusmīgiem strīdiem.**
- **Iestājies par patiesību.**
- **Pazemīgi stāsti citiem par evaņģēliju. Runā par patiesību mīloši (skat. Efeziešiem 4:15).**

Mūsu Glābēja pavēle — mīlēt citam citu, kā Viņš mūs mīl, — varētu izrādīties pats lielākais no mūsu izaicinājumiem. Es lūdzu par to, kaut mēs censtos izturēties mīloši visā, ko mēs darām. ●

No raksta „Mīlēsim apkārtējos un sadzīvosim ar atšķirīgo!", Liahona, *2014. g. nov., 25.–28. lpp.*

Pravieši un apustuļi

Svētajos Rakstos ir teikts, ka Baznīca ir celta „uz apustuļu un praviešu pamata, kura [vadošais] stūra akmens ir Kristus Jēzus" (Efeziešiem 2:20). Tas nozīmē, ka Jēzus Kristus vada Baznīcu caur mūsdienu praviešiem un apustuļiem.

Izkrāso to cilvēku attēlus, kuri uzstājas vispārējā konferencē. Vai arī izkrāso tos pēc konferences, runājot ar ģimenes locekļiem par savām mīļākajām uzrunām. Izkrāso vienu sirsniņu ikreiz, kad dzirdi, kā tiek pieminēts Jēzus. Viņš tevi mīl!

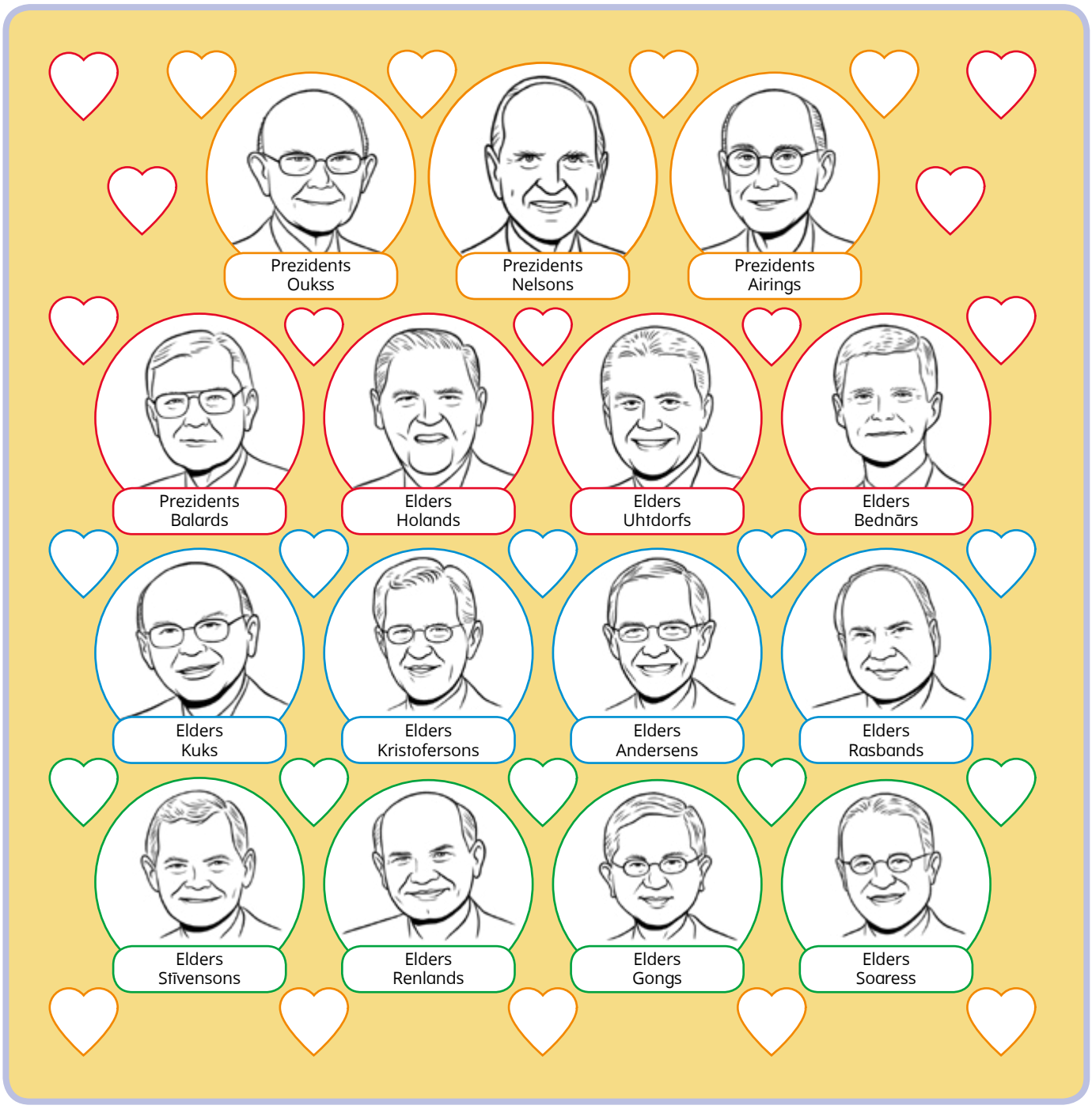

DŽAREDA BEKSTRANDA ILUSTRĀCIJAS

Šī lappuse ir saskaņota ar rokasgrāmatas *„Nāciet, sekojiet Man!" indivīdiem un ģimenēm* 155. lpp.

Tikai vienas lūgšanas attālumā

Prodijs baidījās atkal aizmigt. Ja nu viņš redzēs vēl vienu murgu?

Lūsija Stīvensone
Baznīcas žurnāli

„Lūdz, tuvu Tēvs” (Bērnu dziesmu grāmata, *6. lpp.*).

Prodijs strauji piecēlās gultā sēdus. Viņa sirds sitās ļoti ātri.

Viņš sēdēja tumsā, lietum pakšķinot pa jumtu. Caur logu varēja dzirdēt, kā no afrikāņu vīģes koka pil ūdens, un gaiss šķita smacīgi karsējošs. Prodijs dziļi ievilku elpu un centās atslābināties. Tas bija tikai sapnis.

Viņš izrāpās no gultas un ieskatījās vecāku istabā. Māmiņa un tētis mierīgi gulēja. Arī viņa mazā māsiņa Sēlija bija ieritinājusies gultiņā. Viss bija kārtībā. Viņa ģimene bija drošībā.

Prodijs atkal ierāpās gultiņā un centās aizmigt. Viņš grozījās un svaidījās, un tad atkal grozījās un svaidījās. Viņš zināja, ka viņa sapnis nav īstenība, taču tas bija tik biedējošs! Kaut arī viņš bija noguris, viņš baidījās atkal aizmigt. Ja nu viņš redzēs vēl vienu murgu?

Prodijs apgūlās uz muguras un palūkojās griestos. Viņš centās domāt par kaut ko priecīgu. „Kur gan Tu esi, mīļais Debess Tēvs? Vai gan Tu uzklausi, ko klusi lūdz Tev bērns?” Domājot par savas iemīļotās Sākumskolas dziesmas vārdiem, Prodiju ieskāva spējš siltuma vilnis. Māsa Kioska bija mācījusi, ka Debesu Tēvs vienmēr par viņiem gādā. Viņi varēja lūgt Viņu jebkurā laikā un jebkurā vietā.

Prodijs zināja, kas jādara. Viņš izkāpa no gultiņas un nometās ceļos lūgšanā.

„Mīļais Debesu Tēvs,” viņš lūdza, „es tik tiešām esmu pārbijies. Lūdzu, pasargā manu ģimeni! Un, lūdzu, palīdzi man aizmigt un vairs neredzēt nevienu sliktu sapni!”

Pabeidzis savu lūgšanu, Prodijs ierāpās atpakaļ gultiņā. Viņa ķermenis atslāba, un viņa prāts nomierinājās. Drīz vien viņš jau bija aizmidzis.

Pienākot rītam, Prodijs pamodās no siltajiem saules stariem, kas iespīdēja pa logu. Viņš dzirdēja, kā virtuvē šķind katli, un pieceļoties uzmeklēja māmiņu. Sēlija sēdēja pie galda, ēdot kasavas pārpalikumus. Māmiņa sildīja ēdienu arī viņam.

„*Labrīt!*” māmiņa sveicināja. „Kā tu gulēji?”

„Es redzēju tik tiešām biedējošu murgu,” Prodijs atbildēja. „Taču tad es palūdzu. Debesu Tēvs palīdzēja man justies droši.”

„Man žēl, ka tev bija slikts sapnītis,” māmiņa teica. Viņa cieši apskāva Prodiju, paturot apskāvienā ilgi jo ilgi. „Taču es ļoti priecājos, ka tu palūdzi. Šķiet, ka Debesu Tēvs tev tik tiešām palīdzēja.”

„Viņš palīdzēja,” teica Prodijs. „Es varēju atkal aizmigt, un man vairs nebija sliktu sapņu.” Prodijs cieši apskāva māmiņu. Viņš jutās priecīgs, zinot — lai cik pārbijies viņš būtu, Debesu Tēvs ir tikai vienas lūgšanas attālumā. ●

Pāršķir lappusi, lai ieraudzītu šajā stāstā minēto zēnu!

KEITIJAS PEINAS ILUSTRĀCIJAS

Sveicieni no Kongo Demokrātiskās Republikas!

Kongo DR atrodas centrālajā Āfrikā. Tajā dzīvo aptuveni 80 miljoni cilvēku.

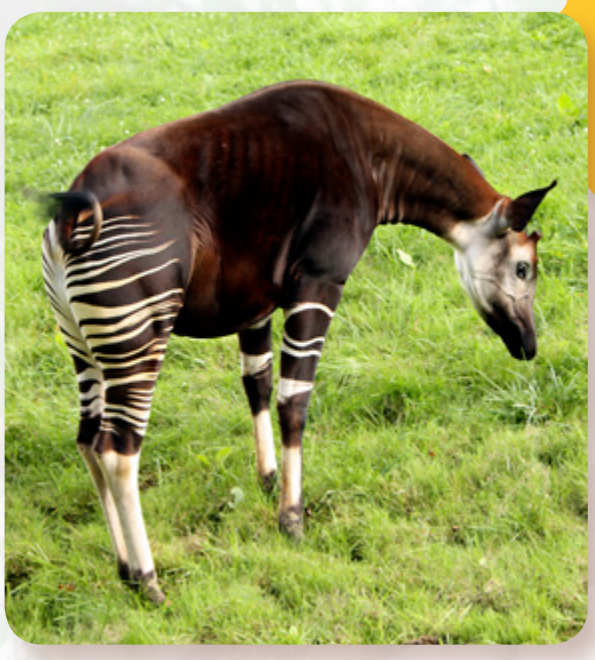

Lielu daļu Kongo DR klāj lietus meži. Tur mājo visvisādi interesanti dzīvnieki, piemēram, ziloņi, gorillas un degunradži. Šo dzīvnieku sauc par okapi.

Kongo DR ir pazīstama ar saviem skaistajiem, tautiskajiem mākslas izstrādājumiem, kuru skaitā ir koka statujas, pīti grozi un maskas.

Mūsu Baznīcas misionāri sāka mācīt Kongo DR iedzīvotājus 1986. gadā. Tagad Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcai ir pievienojušies gandrīz 60 000 šeit dzīvojošo cilvēku.

Kongo DR vairums cilvēku baznīcā runā franču valodā. Tā ir šīs valsts oficiālā valoda. Taču Kongo DR tiek runāts vēl gandrīz 250 citās valodās!

Šogad Kongo DR tika uzcelts pirmais templis! Vietējie Baznīcas locekļi ir sajūsmā par to, ka viņu valstī tagad ir templis.

Paldies, ka iepazini Kongo DR kopā ar mums! Tiksimies nākamreiz!

KEITIJAS MAKDĪ ILUSTRĀCIJA

Iepazīsties ar pāris mūsu draugiem no Kongo DR!

„Kādu svētdienu visapkārt bija kareivji, un mani vecāki teica, ka mums būs grūti nokļūt baznīcā. Es teicu vecākiem, ka mums vajadzētu apmeklēt vismaz Svētā Vakarēdiena sanāksmi. Mēs visi izrādījām ticību un devāmies uz baznīcu, lai godātu Tā Kunga dienu."

Prodijs K. (7 gadi) no Kinšasas Kongo Demokrātiskajā Republikā

„Man ļoti patīk palīdzēt citiem. Kādudien kāds no manas klases bērniem starpbrīdī bija ļoti noskumis, jo viņam nebija, ko ēst. Es piegāju pie viņa un padalījos ar savu līdznesto ēdienu."

Sēlija Tšidibi K. (5 gadi) no Kinšasas Kongo Demokrātiskajā Republikā

Vai tu esi no Kongo DR? Atraksti mums! Mums ļoti patiks tava vēstule. **Skat. D24 lpp.**

Es negribu būt atšķirīga!

Elīza Brūbenta
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

„Dvēseļu vērtība ir liela Dieva acīs" (Mācības un Derību 18:10).

Mika allaž nepacietīgi gaidīja deju nodarbības. Viņai ļoti patika klausīties mūzikā. Viņai ļoti patika vingrināties tauriņa lēcienā, lai izdarītu to tik tiešām precīzi. Un viņai jo īpaši patika tie brīži, kad visa deju grupa izpildīja kustības vienlaicīgi. To darot, šķita, ka visas dejotājas ir pilnīgi vienādas. Viņai šķita, it kā viņa nebūtu vienīgā, kurai ir Dauna sindroms.

Šodien viņas apguva jaunu deju soli. Mika noskatījās, kā viņas skolotāja palecas gaisā. Viņa skatījās, kā to izmēģina citas meitenes. Dažām tas izdevās uzreiz. Citām bija nepieciešami daži piegājieni. Mika centās atkal un atkal, bet tā arī nespēja izdarīt to pareizi.

„Vai jūs man palīdzēsiet, skolotāj?" Mika lūdza.

Līdzās stāvošā meitene palūkojās uz Miku. Tad viņa pieliecās tuvāk savai draudzenei. „Kādēļ viņa tā runā?" viņa čukstus vaicāja. Abas meitenes

pagriezās un paskatījās uz Miku.

Pēc nodarbības dodoties mājup, Mika visu ceļu klusēja.

Kad viņi pārradās mājās, mamma virtuvē mīcīja mīklu. Viņai uz vaiga bija milti. Dažkārt tas Miku sasmīdināja. Taču šodien viņa tikai nometa savu somu uz grīdas un iekrita krēslā pie galda.

„Kā tev gāja dejās?" mamma vaicāja.

„Briesmīgi!" Mika teica. „Es lūdzu pēc palīdzības, un kāda meitene teica, ka es runājot jocīgi. Tad viņa mani nopētīja." Mika nodūra skatienu. „Es vairs negribu iet uz dejām."

„Ak, Mika!" māmiņa teica. „Man tik ļoti žēl! Mums ar tēti ļoti patīk skatīties, kā tu dejo. Mēs tik ļoti lepojamies ar to, ka tu tik uzcītīgi vingrinies!"

Mika juta, kā acīs sakāpj asaras. „Man nepatīk, ka man ir Dauna sindroms. Man nepatīk, ka man ir atšķirīga seja. Es gribētu, kaut man nebūtu tik grūti apgūt kaut ko jaunu. Man pat ir jāvingrinās runāšanā!"

Tētis apsēdās Mikai līdzās, apliekot roku ap viņas pleciem. „Mika, mēs tevi *tik ļoti* mīlam! Mēs tevī it neko negribētu mainīt."

Taču Mika tikai papurināja galvu un iespieda seju rokās. „Es negribu būt atšķirīga. Es vēlos, kaut es tiktu atbrīvota no sava Dauna sindroma!"

Mamma un tētis kādu brīdi klusēja.

„Man ir kāda ideja," mamma teica. Mika palūrēja caur pirkstiem. „Varbūt tu varētu palūgt un pavaicāt Debesu Tēvam, ko *Viņš* par tevi domā?"

Mika par to padomāja. Viņai patika lūgt. Viņa lēnītēm pamāja. „Vai tu varētu pierakstīt šo jautājumu, lai es atcerētos, kas man jāprasa?"

Mamma pierakstīja jautājumu. Mika paņēma viņas zīmīti un devās uz savu istabu, lai palūgtu.

Kad Mika pēc dažām minūtēm atgriezās virtuvē, viņas sejā mirdzēja gaisma. „Debesu Tēvs atbildēja!" viņa teica.

„Ko Viņš teica?" mamma vaicāja.

„Viņš teica: „Mika, es tevi mīlu tieši tādu, kāda tu esi!"" viņa teica. „Un Viņš to teica SKAĻĀ balsī!"

Nākamās nedēļas deju nodarbībā Mika vairs neraizējās par to, ko par viņas Dauna sindromu domā pārējās meitenes. Tā vietā viņa ievēroja kādu meiteni Sāru, kura izskatījās noskumusi. Arī Sārai bija grūti iemācīties dažus no jaunajiem deju soļiem.

Pārnākot mājās, Mika nolēma uzrakstīt Sārai zīmīti. Viņa uzzīmēja ļoti daudz sirsniņu. Mamma palīdzēja viņai ar pareizrakstību.

„Mīļā Sāra," Mika rakstīja. „Tu esi lieliska dejotāja. Es gribu ar tevi sadraudzēties. Es priecājos, ka tu esi manā deju grupā."

Mika nevarēja vien sagaidīt, kad varēs iedot Sārai šo zīmīti. Viņai gribējās, lai arī Sāra dejās justos priecīga un mīlēta. ●

Autore dzīvo Jūtas štatā, ASV.

MERIŅAS RŪZAS ILUSTRĀCIJAS

Elders Stīvensons viesojas Čīlē

Apustuļi ceļo pa visu pasauli, lai kalpotu cilvēkiem un mācītu viņiem par Jēzu Kristu.

Elders Gerijs E. Stīvensons ar māsu Lesu Stīvensoni kopā ar prezidentu Raselu M. Nelsonu un māsu Vendiju Nelsoni devās uz Čīli, lai apmeklētu kādu svarīgu pasākumu. Konsepsjonas pilsētā tika iesvētīts jaunuzceltais templis!

Šis skaistais templis ir otrais templis, kas ir uzcelts Čīlē, un astoņpadsmitais templis Dienvidamerikā.

Bērni ieradās kopā ar vecākiem, lai dzirdētu prezidenta Nelsona īpašo lūgšanu tempļa iesvētīšanā.

Laura un Alise O. palīdzēja ievietot pēdējo akmeni tempļa ārsienā. To sauc par tempļa stūrakmeni. Pēc tam templis bija gatavs iesvētīšanai.

Čīlē bieži notiek zemestrīces. Konsepsjonas templim Čīlē ir īpaši pamati, kas pasargā to no bojājumiem zemestrīču laikā.

„Šodien mēs jutāmies pilnīgi debešķīgi!"

Tagad cienīgi Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļi var ienākt templī, lai tiktu saistīti ar savām ģimenēm un kalpotu, veicot tempļa kristības!

AUGŠEJĀS, APAKŠEJĀS UN LABAJĀ PUSĒ ESOŠĀS FOTOGRĀFIJAS UZŅĒMIS DŽEFRIJS D. ALREDS NO *DESERET NEWS*

Elders Renlands apciemo bērnus

Elders Deils G. Renlands ar savu sievu, māsu Ruti L. Renlandi, apciemo daudzas pasaules vietas, lai palīdzētu cilvēkiem mācīties par Jēzu Kristu. Viņš uzstājas ar uzrunām un runā ar misionāriem. Tomēr, lai kurp viņš dotos, viņa mīļākais brīdis ir tikšanās un sarokošanās ar bērniem. Dažreiz viņš apciemo tos pat Sākumskolā!

Bolīvijā

Japānā

Peru

Dienvidkorejā

Elders Renlands vēlas, lai bērni visās pasaules malās zinātu, ka Debesu Tēvs tos pazīst un mīl.

Baltā cepurīte Florencei

Džordana Monsone Raita
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Trīspadsmitgadīgā Florence Onjedžekve sasniedza savu ierasto vietu pārpildītajā Onitšas tirgus laukumā Nigērijā. Uz ielas bija pulcējušies pārdevēji, kas skaļi aicināja pie sevis darbīgos pircējus. Staigājošās sievietes līdzsvaroti nesa uz galvas uzliktos saišķus. Bija sākušās skolas brīvdienas, un Florence zināja, ka viņas draugi izbauda nodarbību pārtraukumu. Taču Florence savas brīvdienas pavadīja, pārdodot šajā tirgū vernonijas. Tā bija vienīgā iespēja, kā nopelnīt naudu, lai viņa varētu samaksāt par savām mācībām.

Taču Florence nesūdzējās. Galu galā viņas māte katru dienu pavadīja tirgū ilgas stundas, pārdodot jamsus, lai varētu iegādāties savai ģimenei pārtiku. Mamma tik smagi strādāja. To darīja abi vecāki. Taču, tā kā viņi bija mazizglītoti, viņiem nebija pārāk daudz darba iespēju.

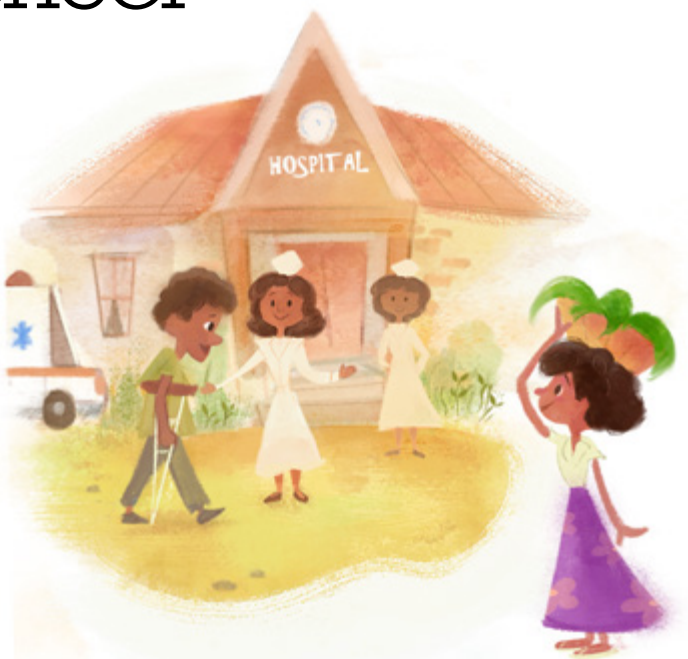

Florencei drīz bija jābeidz pamatskola. Varbūt, ja viņa varētu turpināt mācības, viņa varētu atrast labi atalgotu darbu un palīdzēt savai ģimenei.

Pārnākot mājās, Florence uzmeklēja savus vecākus un apvaicājās: „Kā jums šķiet, vai es varētu apmeklēt vidusskolu? Un varbūt arī universitāti?"

Mamma palūkojās uz nāmu (tēti) un noraidoši pakratīja galvu. „Universitāte izmaksās daudz vairāk, nekā mums ir," teica nāms. Florence nodūra galvu un palūkojās uz savām kurpēm. Viņa negribēja, lai mamma un nāms redzētu, cik vīlusies viņa jūtas.

Pēc dažām dienām Florence piestāja pie slimnīcas, lai paņemtu kādas zāles. Lai gan slimnīcā valdīja gandrīz tikpat liela rosība, kā tirgū, šeit nebija tik skaļi. Florence lūkojās uz medmāsām viņu spodri baltajās cepurītēs. Viņa iztēlojās sevi šādā formas tērpā, palīdzot slimniekiem un aprūpējot mazulīšus lielā slimnīcā. Varbūt *viņa* varētu kļūt par medmāsu?

Florence zināja, ka viņas vecākiem ir taisnība — iegūt izglītību būs grūti. Taču Florence prata uzcītīgi strādāt. Viņa nolēma pamēģināt.

Lai cik daudz darba katru dienu bija jāpaveic,

Florence atrada laiku mācībām. Viņa nokārtoja eksāmenus, lai iekļūtu vidusskolā, un Nāms aizņēmās pietiekami daudz naudas, lai viņa varētu tur mācīties. Vēlāk viņa uzzināja, ka valdība var palīdzēt apmaksāt mācības medmāsu skolā. Viņas sapnis bija rokas stiepiena attālumā!

Taču, kad pienāca laiks uzsākt mācības medmāsu skolā, Florence sāka nedaudz šaubīties. Ja nu tas būs pārāk grūti? Ja nu viņa jutīsies vientuļa? Florence nolieca galvu lūgšanā: „Mīļais Dievs, lūdzu, dod man spēku apmeklēt medmāsu skolu un cītīgi mācīties!"

Medmāsu skolā Florence apguva to, kā iedot slimniekiem zāles un attīrīt instrumentus no mikrobiem. Dažkārt viņas pacienti atlaba, citkārt — ne. Florence bieži lūdza pēc drosmes. Pēc trim gariem gadiem Florence absolvēja skolu, izcīnot balvu kā labākā studente savā grupā. Viņas sapnis bija piepildījies! Viņa varēja nēsāt balto medmāsas cepurīti, *un* viņa varēja nopelnīt pietiekami daudz, lai palīdzētu savai ģimenei.

Pēc daudziem gadiem Florence apmeklēja kādu nelielu Akras draudzi Ganā. Viņas vīrs Kristofers Čukvura bija

vietējais misijas prezidents. Šajā draudzē Florence satikās ar dažiem bērniem, kuri nevarēja pastāvīgi apmeklēt skolu. Viņi šaubījās par to, ko darīt turpmāk. Viņi atgādināja Florencei par viņas bērnu dienām. „Ko es varētu pateikt, lai viņiem palīdzētu?" Florence klusi lūdza.

Tad viņa sajuta skaidru pamudinājumu pastāstīt viņiem par savu dzīvi.

Florence domāja par savu dzīvi. Viņa bija strādājusi Nigērijas un Amerikas Savienoto Valstu slimnīcās. Viņa bija apprecējusies ar krietnu vīrieti, un viņi bija kopīgi atraduši Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu. Viņa bija kļuvusi par māti. Tagad viņa palīdzēja misionāriem būt veseliem un uzcītīgi strādāt. Debesu Tēvs bija palīdzējis viņai kļūt par medmāsu. Viņš bija palīdzējis viņai daudz vairāk, nekā viņa jebkad bija iztēlojusies. Viņš varēja paveikt to pašu arī šo bērnu labā.

Florence paskatījās uz bērniem un pasmaidīja. „Vai jūs esat redzējuši cepurītes, ko valkā medmāsas? Redzot šādu cepurīti, es nolēmu kļūt par medmāsu . . ." ●

Autore dzīvo Mičiganas štatā, ASV.

Šajā fotogrāfijā Florence beidzot ir saņēmusi pati savu balto cepurīti!

ARTŪRA LINA ILUSTRĀCIJAS

Bruklina P. (9 gadi) no Jūtas štata, ASV

Pagājušogad es bibliotēkā izvēlējos grāmatu par kādu meiteni, kura bija sākusi rakstīt emuāru. Man šķita, ka tā būs interesanta grāmata, jo galvenā varone ir tajā pašā vecumā, kā es un arī mana mamma raksta emuāru. Tādēļ man šķita, ka tā varētu būt grāmata, kuru es varētu attiecināt uz sevi.

Es biju izlasījusi tikai dažas lappuses, kad grāmatā minētā meitene neatbilstoši pieminēja Tā Kunga Vārdu. Pēc izlasītā mani pārņēma nelāga sajūta. Tomēr es turpināju lasīt, cerot, ka tas ir tikai atsevišķs gadījums. Es izlasīju vēl dažas lappuses, un viņa to atkārtoja.

Es aizgāju pie savas mammas un pastāstīju viņai par izlasīto. Es nezināju, vai man vajadzētu turpināt lasīt. Mana mamma teica, ka tā ir mana izvēle. Taču viņa piekrita, ka, visdrīzāk, nebūtu labi turpināt lasīt, ja šī meitene saka to, kas nav pareizi. Mana mamma teica, ka tas nebūtu labi — īpaši jau tādēļ, ka viņa neatbilstoši piemin Tā Kunga Vārdu.

Es nolēmu paskatīties, vai tas atgadīsies vēl kādu reizi, tādēļ es aši pāršķirstīju grāmatu. Es sapratu, ka Tā Kunga Vārda neatbilstoša izmantošana ir daļa no šīs meitenes ierastā runasveida. Es nolēmu nodot grāmatu bibliotēkā, neturpinot lasīt.

Mani skumdināja tas, ka grāmatas autore neatbilstoši izmanto Tā Kunga Vārdu. Taču pēc tam, kad es biju nodevusi grāmatu bibliotēkā, es priecājos, ka esmu veikusi pareizu izvēli. Es zinu, ka es sekoju „Maniem evaņģēlija standartiem" no grāmatas *Ticība Dievam*, kur ir teikts: „Es lasīšu un skatīšos tikai to, kas ir tīkami Debesu Tēvam." Es zinu, ka Debesu Tēva un Jēzus Vārds mums ir jāizmanto tikai un vienīgi godbijīgi un cieņpilni. ●

Vai man vajadzētu turpināt lasīt?

KONSTANCAS BASALUCO ILUSTRĀCIJA

Es visu spēju Kristū, kurš mani stiprina

(skat. Filipiešiem 4:13).

ENDIJA ELKERTONA ILUSTRĀCIJA

Māsa Džoja D. Džounsa
Sākumskolas vispārējā prezidente

Templa izaicinājums

„Bērnu sirdis pievērsīsies saviem tēviem" (Mācības un Derību 2:2).

Kādu svētdienu mēs ar manām padomniecēm apmeklējām kādu Baznīcas sanāksmi. Mēs uzstājāmies ar uzrunām par templi un par tām īpašajām lietām, kas tur notiek. Pēc šīs sanāksmes pie manis pienāca kāds 12–gadīgs zēns, vārdā Kolbijs, lai ar mani sarokotos. Mēs aprunājāmies par templi. Pēc tam es aicināju viņu uzmeklēt kāda ģimenes locekļa vārdu, kuru aiznest uz templi.

Pēc neilga laiciņa es saņēmu Kolbija vēstuli. Te būs tas, ko Kolbijs man pastāstīja:

„Es devos mājās un uzmeklēju vienu jaunu vārdu. Izrādās, ka es biju atradis savu trešās pakāpes vecvectētiņu!

Pēc kāda laika es devos uz templi un tiku kristīts par viņu. Tas bija tik tiešām īpaši, jo mans brālis kristīja mani un mans tētis konfirmēja mani viņa labā.

Manā sirdī bija silta sajūta, kas dāvāja man mieru. Es jūtu, ka tas, ko es paveicu sava vectēva labā, ir ļoti labi, jo tagad viņš var doties uz celestiālo valstību, lai dzīvotu kopā ar savu ģimeni. Es jutos ļoti labi visu atlikušo dienu.

Es noskaidroju arī to, ka neviens nezina, kas bija mana trešās pakāpes vecvectēva vecāki, tā nu es varu uzmeklēt viņu vārdus un aiznest uz templi arī tos!"

Kolbijs rāda tik izcilu piemēru! Lai cik tev būtu gadu, tu vari rādīt piemēru saviem ģimenes locekļiem un draugiem. Tu vari dalīties evaņģēlijā ar visiem, kurus pazīsti, — pat ar saviem priekštečiem! ●

ELIZAS HAGARDES ILUSTRĀCIJA

Parādi un pastāsti

Vispārējā konference notiks jau šomēnes! Te ir minēts tas, kas dažiem bērniem patīk vispārējā konferencē.

Man patīk klausīties stāstos un kordziedāšanā. Man patīk arī klausīties līdzībās, ko viņi stāsta.

Jurijs H. (8 gadi) no Taojuaņas Taivānā

Man patīk klausīties praviešu, jo caur viņu runā Tas Kungs.

Andress S. (12 gadi) no Valjes del Kaukas Kolumbijā

Man patīk skatīties konferenci, jo man patīk mācīties no praviešiem un man patīk pavadīt laiku kopā ar savu ģimeni.

Deivids H. (9 gadi) no Sololas Gvatemalā

Ābels K. un Tīna S. (10 un 9 gadi) no Bongas apgabala Libērijā ir brālis un māsa. Ābelam konference patīk „tādēļ, ka tajā mēs katru gadu atbalstām savu pravieti kā Baznīcas prezidentu". Tīnai „patīk, ja pravietis runā par templiem".

Anna B. (10 gadi) no Mahārāštras Indijā skatījās konferenci kopā ar mammu. Viņa uz katru konferenci ņem līdzi savu dienasgrāmatu un pildspalvas, lai pierakstītu dzirdētās liecības un vēstījumus.

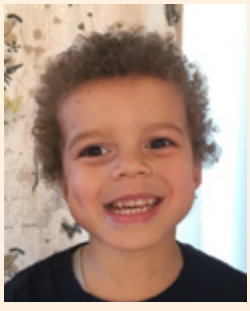

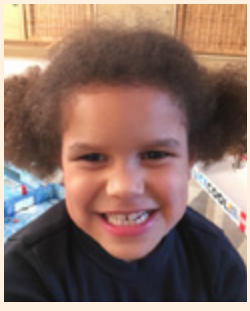

Deivids un Džulianna M. (4 un 6 gadi) no Dienvidholandes Nīderlandē piepilda 15 trauciņus ar uzkodām un uz katra no tiem uzlīmē kāda apustuļa vai Augstākā prezidija locekļa attēlu. Kad uzstājas kāds no šiem vadītājiem, viņi izēd to, kas ir attiecīgajā trauciņā!

FONA ŠABLONS NO GETTY IMAGES

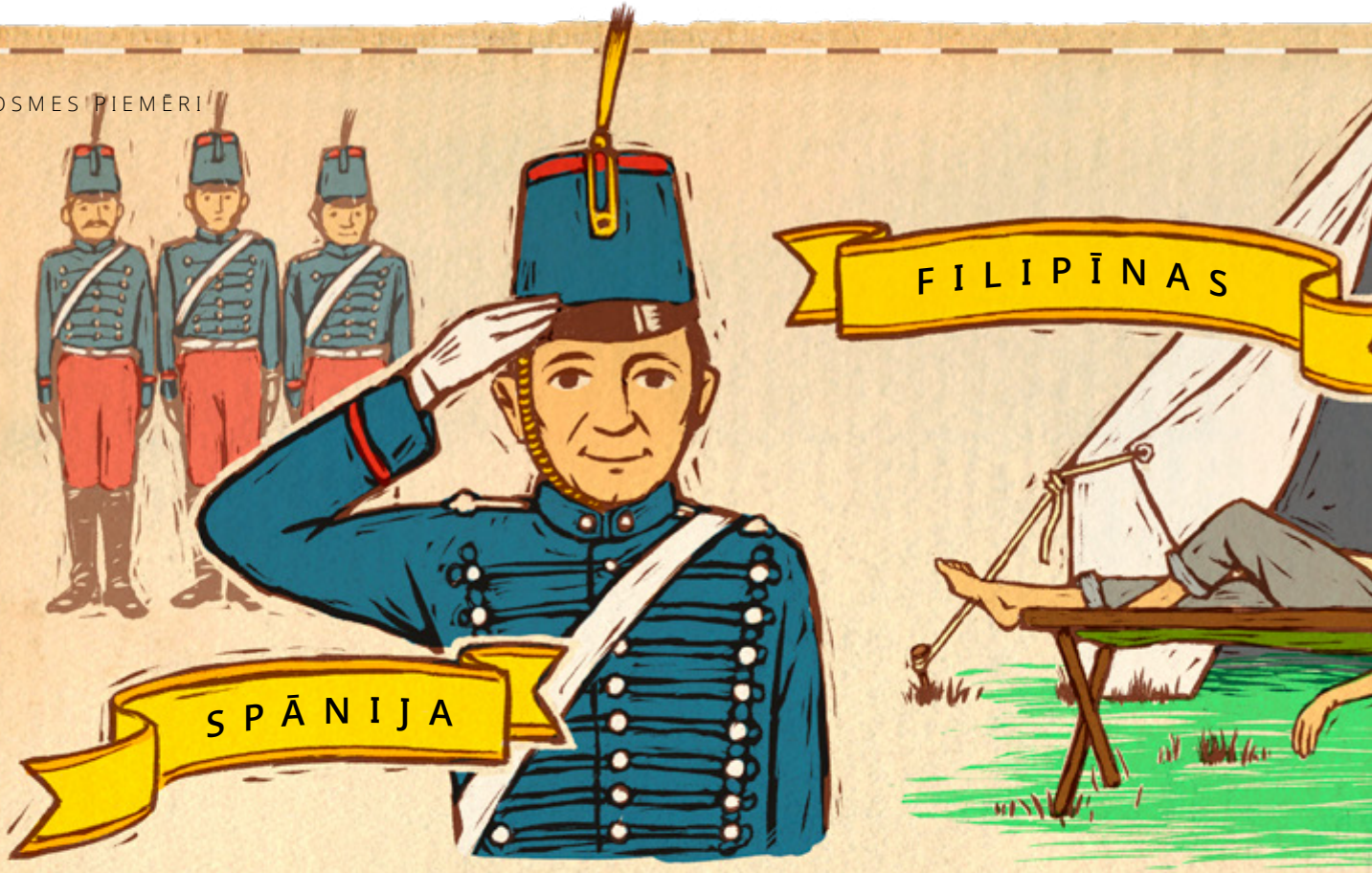

Kalpošana Tam Kunga spāņu valodā

Dženifera Medija

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Iztēlojies: kāds no taviem draugiem iedod tev pašu labāko grāmatu, ko viņš vai viņa ir lasījusi. Tu atver grāmatu . . . un atklāj, ka tu to nevari izlasīt. Tā ir rakstīta svešvalodā! Ko tu iesāktu?

Baznīcas agrīnajos gados Mormona Grāmata bija izdota tikai angļu valodā. Prezidents Brigams Jangs aicināja divus misionārus sludināt evaņģēliju Meksikā un pārtulkot Mormona Grāmatu spāņu valodā. Taču, lai to paveiktu, viņiem bija nepieciešama papildus palīdzība. Tobrīd viņi vēl nezināja, ka otrpus okeānam Dievs ir sagatavojis kādu vīru, kam bija pa spēkam sniegt viņiem tieši to palīdzību, kas tiem bija nepieciešama.

Melitons Gonzaless Treho nāca no bagātas spāņu ģimenes. Skolā viņš cītīgi mācījās un kļuva par spāņu armijas virsnieku. Viņu vienmēr bija interesējusi reliģija, taču nekas no uzietā nešķita īsti pareizs. Kādudien viņš dzirdēja kādu citu virsnieku runājam par kādu cilvēku grupu, kuri dēvē sevi par „svētajiem". Viņi bija Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļi, un Dieva pravietis bija aizvedis tos uz klinšu kalniem Amerikas Savienotajās Valstīs. Melitons sajuta spēcīgu vēlmi viņus satikt. Viņš pievienojās militārajai ekspedīcijai uz Filipīnām, cerot, ka vēlāk tas palīdzēs viņam nokļūt Savienotajās Valstīs. Taču Melitons tik ļoti aizrāvās ar savu darbu, ka svēto apciemošana sāka šķist arvien nebūtiskāka.

Tad Melitons smagi saslima. Viņš atcerējās to, kādēļ bija ieradies Filipīnās, un lūdza Dievam, ko viņam vajadzētu darīt. Tonakt Melitons redzēja kādu īpašu sapni. Viņš saprata, ka viņam būtu jādodas uz klinšu kalniem.

Līdzko Melitons atlaba no savas slimības, viņš turpināja savu ceļojumu uz Savienotajām Valstīm. 1874. gada 4. jūlijā viņš ieradās Kalifornijā un tūdaļ devās uz Soltleiksitiju.

Ierodoties Soltleiksitijā, Melitons sastapās ar kādu problēmu — lai gan viņš prata lasīt angliski, viņš nekad nebija šajā valodā runājis. Viņš ne ar vienu nespēja

sazināties! Taču viņš nolēma — pat ja viņš nevar ne ar vienu aprunāties, viņš var piesaistīt cilvēku uzmanību citā veidā. Melitons uzvilka savu spāņu armijas formas tērpu un maršēja augšup un lejup pa pilsētas ielām. Kā jau viņš bija cerējis, daudzi viņu pamanīja! Visbeidzot viņu ievēroja kāds no Baznīcas locekļiem, vārdā brālis Blančards — universitātes profesors, kurš prata spāņu valodu. Brālis Blančards palīdzēja Melitonam iekārtoties Soltleiksitijā un mācīja viņam evaņģēliju. Drīz vien Melitons tika kristīts.

Brālis Blančards iepazīstināja Melitonu arī ar Brigamu Jangu. Melitons pateica prezidentam Jangam, ka viņš vairāk par visu vēlētos pārtulkot Mormona Grāmatu spāņu valodā.

Prezidents Jangs lūdza, lai Melitons palīdz misionāriem, kuri taisījās doties uz Meksiku, pārtulkot dažas no Mormona Grāmatas sadaļām spāņu valodā. Melitons darbojās daudzas nedēļas, lai pārtulkotu angļu tekstu spāņu valodā. Katru vakaru viņš pārskatīja savu tulkojumu, apspriežoties ar misionāriem. Kaut arī misionāriem bija nelielas zināšanas spāņu valodā, viņi juta, ka šo svarīgo tulkojumu ir jāveic kādam, kam spāņu valoda ir dzimtā. Viņi zināja, ka Melitona palīdzība ir atbilde uz viņu lūgšanām. Minētais tulkojums tika izdots 1875. gadā. Tā nosaukums bija *Trozos Selectos del Libro de Mormon* (Mormona Grāmatas fragmentu izlase).

Tagad misionāri bija gatavi doties uz Meksiku. Viņi uzkrāva zirgu mugurās 1500 pārtulkotos Svēto Rakstu eksemplārus un uzsāka savu ceļojumu. Spāņu valodā runājošie pirmo reizi mūžā varēja lasīt Mormona Grāmatu savā valodā! Kaut arī Melitons bija dzīvojis tūkstošiem kilometru attālumā, atrodoties Spānijā, Debesu Tēvs atveda viņu tieši uz turieni, kur viņam vajadzēja būt. Pateicoties savai drosmei un ticībai, Melitons palīdzēja izplatīt Dieva vārdu starp neskaitāmiem cilvēkiem. ●

Autore dzīvo Jūtas štatā, ASV.

Melitons Gonzaless Treho (1844–1917) kalpoja vairākās Meksikas misijās un kristīja dažus no pirmajiem Baznīcas locekļiem Meksikā. 1886. gadā Melitons palīdzēja pārtulkot visu Mormona Grāmatu spāņu valodā.

MARKA ROBINSONA ILUSTRĀCIJAS

Pāvila misijas ceļojumi

Merisa Vidisone
Baznīcas žurnāli

Pēc Jēzus Augšāmcelšanās apustulis Pāvils ceļoja uz dažādām zemēm, lai mācītu cilvēkiem par Jēzu. Tolaik vēl nebija ne automašīnu, ne lidmašīnu, tādēļ viņš ļoti daudz staigāja kājām! Dažkārt viņš ceļoja ar kuģi.

Pāvils mācīja cilvēkus baznīcās un viņu mājās. Viņš mācīja cilvēkus uz klinšainām kalnu virsotnēm un pilsētas ielās.

Daudziem cilvēkiem nepatika tas, ko Pāvils tiem mācīja. Dažkārt Pāvils tika ieslodzīts cietumā. Citkārt Pāvils saslima.

Taču, par spīti visām šīm grūtībām, Pāvils nezaudēja ticību. Viņš teica: „Es visu spēju Kristus spēkā.” Viņš zināja, ka Jēzus palīdzēs viņam būt stipram.

EIPRILAS STOTAS ILUSTRĀCIJAS

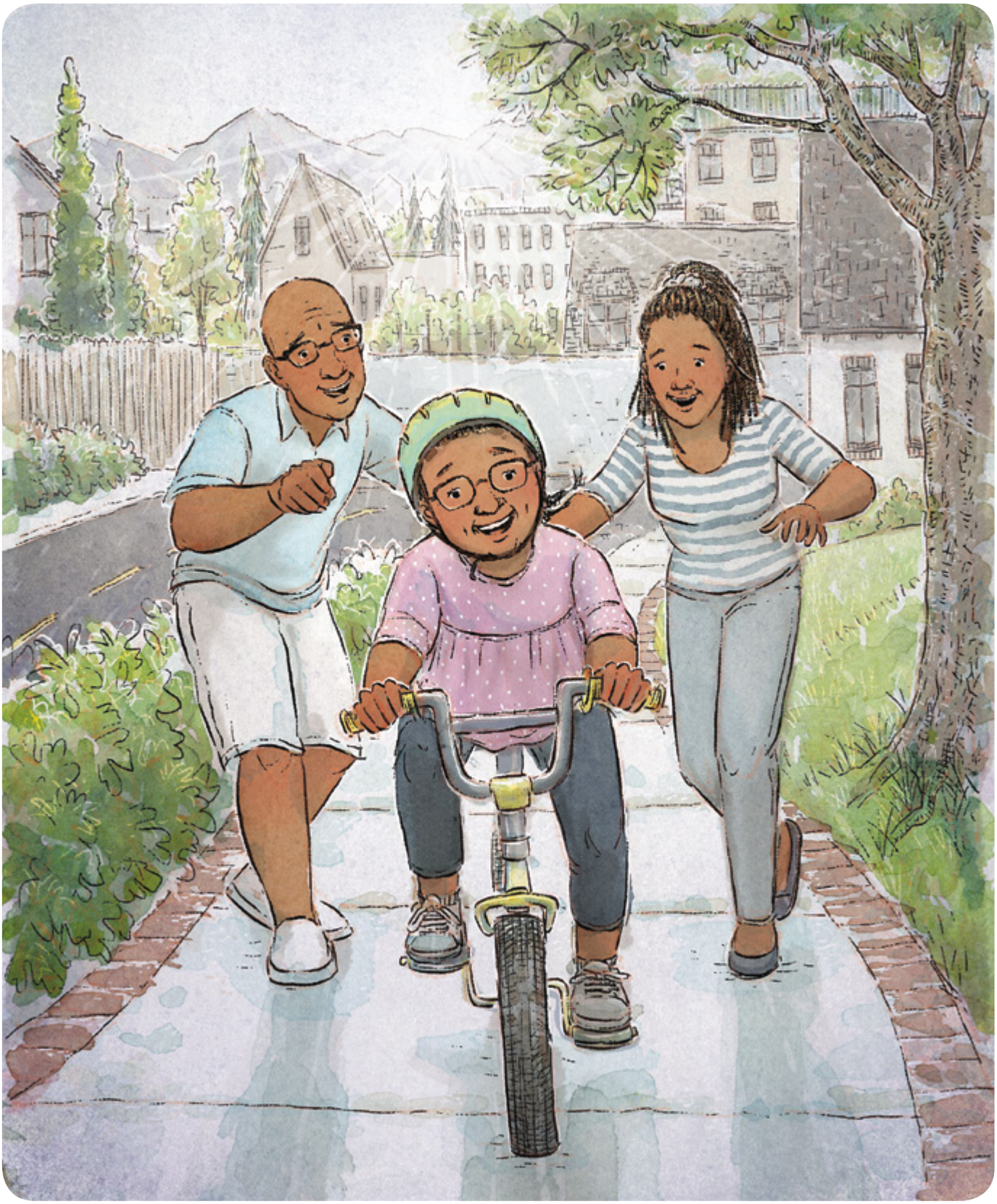

Jēzus Kristus var palīdzēt arī man būt stipram.
Viņš mīl mani, un es mīlu Viņu! ●

Jēzus man var palīdzēt paveikt grūtus uzdevumus

EIPRILAS STOTAS ILUSTRĀCIJA

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

Mīļie vecāki!

Viens no Jaunās Derības galvenajiem vēstījumiem ir tas, ka Kristū mēs varam rast mieru un prieku — lai kā mums dzīvē ietu. Šī mēneša žurnālā ir ietverta līdzīga liecība.

- D4 lappusē kāds zēns saņem mierinājumu, redzot sliktu sapni.
- D8 lappusē kādai meitenei ar Dauna sindromu tiek atgādināts, ka Debesu Tēvs viņu mīl.
- D15 lappusē ir plakāts, kas māca, ka ar Jēzus Kristus palīdzību ir iespējams pilnīgi viss.
- D20–23 lappusē ir rakstīts par Pāvila ticības piemēru.

Kopīgi lasot šo izdevumu, pievērsiet uzmanību tam, kā Jēzus un Debesu Tēvs ir palīdzējuši katram no šajos stāstos minētajiem cilvēkiem. Jūs varat pasvītrot vārdus, kas raksturo to, ar kādām grūtībām viņi ir saskārušies. Pēc tam apvelciet vārdus, kas raksturo to, kādu palīdzību viņi ir saņēmuši. Apspriediet savā ģimenē to, ka dažkārt mēs no saviem pārbaudījumiem tiekam atbrīvoti, bet citkārt mēs tiekam stiprināti, lai spētu tikt ar tiem galā. Lai kā arī būtu, Jēzus un Debesu Tēvs mīl mūs un ir mums līdzās!

Mēs ceram, ka jums būs priekpilns mēnesis!

Draugs

Kā iesniegt sava bērna mākslas darbu vai pieredzes stāstu *Liahonai*?

Apmeklējiet vietni liahona.ChurchofJesusChrist.org un uzspiediet uz sadaļas „Iesniegt rakstu vai atsauksmes". Vai arī sūtiet e-pastu uz liahona@ChurchofJesusChrist.org, norādot sava bērna vārdu, vecumu, pilsētu, kurā viņš dzīvo, un pievienojot šo apliecinājumu: „Es, [norādiet savu vārdu], dodu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcai atļauju izmantot sava bērna iesniegto informāciju Baznīcas žurnāliem, Baznīcas mājaslapām un sociālo mediju platformām." Mēs ar nepacietību gaidām, kad jūs ar mums sazināsieties!

Atrodi apslēpto Liahonu!

SATURS

D2 Mīlēsim citus, kā mūs mīl Jēzus
D4 Tikai vienas lūgšanas attālumā
D6 Sveicieni no Kongo Demokrātiskās Republikas!
D8 Es negribu būt atšķirīga!
D10 Apustuļi visā pasaulē: Elders Stīvensons viesojas Čīlē
D11 Apustuļi visā pasaulē: Elders Renlands apciemo bērnus
D12 Baltā cepurīte Florencei
D14 Vai man vajadzētu turpināt lasīt?
D15 Spoža doma: Es visu spēju Kristus spēkā
D16 Tempļa izaicinājums
D17 Parādi un pastāsti
D18 Drosmes piemēri: Kalpošana Tam Kunga spāņu valodā
D20 Svēto Rakstu stāsti: Pāvila misijas ceļojumi
D23 Krāsojamā lappusīte: Jēzus man var palīdzēt paveikt grūtus uzdevumus

UZ SADAĻAS *DRAUGS* VĀKA:
Makija Pamuntuana ilustrācija

© 2019 BY INTELLECTUAL RESERVE, INC. ALL RIGHTS RESERVED.

LATVIAN
4 02186 10153 1